

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'

Αρ. 20
192

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΜΑΡΤΙ

Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακατάθεσης: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι, Λέκα 21α.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩ- ΝΟΝ «CONCERT»

ἀπεδίδει εἰς ἀφάνταστον ἐν-
τασιν καὶ διακρύειαν καὶ
στοιχίζει λιγώτερα ἀπὸ ἑτι
ἑνός καλὸς φωνογράφος.
Τὸ ραδιόφωνον «CONCERT»
εἶνε ὁ ἀπαραίτητος σύντρο-
φος καὶ ἑκάς σπιτιοῦ.

Πωλεῖται: Γραφεῖον
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Αἰθῆναι,
Λέκα 21α.

ΔΘΗΝΑΙ
37 ὁδὸς Σταδίου 37

BERLITZ
ΖΩΣΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ

ΔΘΗΝΑΙ
37 ὁδὸς Σταδίου 37

Μαθήματα ἰδιαιτέρα
ἐν τῇ Σχολῇ καὶ κατ'
οἶκον.
Μάθημα δοκιμαστικὸν
δωρεάν.

Ἡ Σχολὴ ἐργάζεται καθ' ὅλον τὸ ἔτος

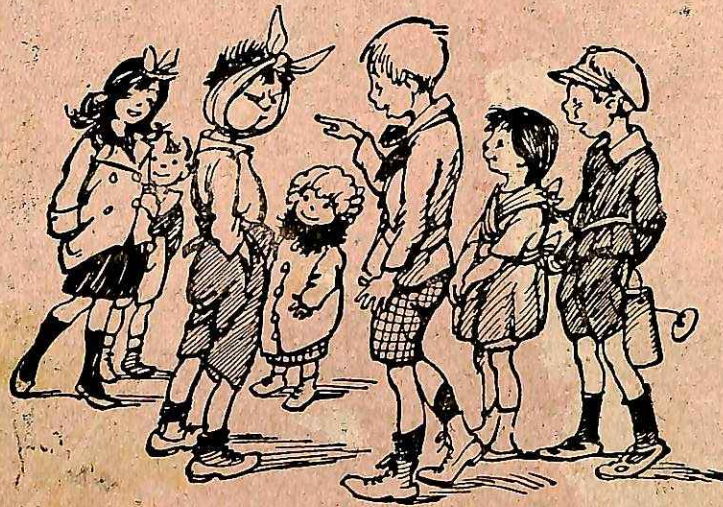

Ἐναρξίς νέων τάξεων
δι' ἀρχαίους καὶ προ-
χωρημένους μαθητάς.

«ΦΑΜΑ»

ΑΝΤΙ ΕΛΑΧΙΣΤΗΣ ΔΑΠΑΝΗΣ.
ΩΡΑΙΟΤΗΣ ΑΝΕΥ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΟΣ

CRÈME SIMON

Μὰ δὲν ἔχετε DENTOL σπρίι σας καὶ ἐπαθεῖς τέτοια χάλια;

Τὸ DENTOL (ὕγρον, πάστα, κόνις, σάπων) εἶνε ὀδοντοκρῆμα τὰ μέγιστα
ἀντισηπτικὴ καὶ εὐγενεστὸς συνάμα, μὲ ὁσμομαλίαν εὐχάριστον.

Κατασκευαζόμενον συμφώνως μὲ τὰ ἔργα Π. α. σ. π. ε. υ., τὸνώνει τὰ ὄντα
ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν κάμνει τὰ δόντια γὰ ἀπασιζάπτισιν ἀπὸ λευκότητος· ἐ-
ξαλείφει τὴν δυσάρεστον ὁσμὴν τοῦ στοματός καὶ συνιστάται ἰδιαιτέρως εἰς
τὰς καπνίζουσας. Ἀφίνει εἰς τὸ στόμα μίαν εὐχάριστον καὶ διαρκῆ αἰσθησὶν
δυσσερότητας.

Τὸ DENTOL εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Ἀρωματοπωλεῖα καὶ Φαρμα-
κεία.

Δ. Ω. Ρ. Ο. Ν.: Ἀρκεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ τις εἰς τὸν κ. Φ. Ι. Κόρτην, Πλα-
τεῖα Καπνικαρέας 3, Αἰθῆναι τὴν παρῶσαν ἀγγελίαν τοῦ Περιοδικοῦ «Οἰκο-
γένειας» ἵνα λάβῃ δωρεάν ἕνα δειγμὰ DENTOL.

ΚΥΡΙΑΙ & ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Ἐφθασαν αἱ Ἀμερικανικαὶ βαφαὶ

“RIT”

Μὲ τίς ὁποῖες χωρὶς ἐξόδα ἀποκτάτε καινουργῆ φορέματα
οἰουδήποτε χρώματος.

ΧΡΗΣΙΣ ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΗ

Πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεία, ἐμπορικὰ κ.λ.π.
Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Ἑλλάδα:

ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ ΓΙΟΚΑΡΗΣ

Χαλκοκονδύλη 60, Αἰθῆναι.

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ ΣΑΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ ΤΗΝ ΠΡΟΪΚΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΣΑΣ ΤΟ ISTITUTO NAZIONALE DELLE ASSICURAZIONI (ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΡΩΜΗΣ)

Σὰς προσφέρει κάθε εὐκολίαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀνωτέ-
ρου σκοποῦ.

Κεφάλαια ἠσφαλισμένα μέχρι σήμερον. Τεσσαράκοντα δισ-
κατεμύρια δραχμαί.

Ἀσφαλιστήρια ἡγυυμένα παρὰ τοῦ Θεσαυροφυλακείου τοῦ
Ἰταλικοῦ Κράτους.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ: ΓΩΝΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ 47 - Γ. ΣΤΑΥΡΟΥ 2 (2ΟΣ ΟΡΟΦΟΣ)

Κατὰ τῶν πόνων
Βεραμίνη
Schering

Σωληνάρια τῶν 10 καὶ
20 δισκίων πρὸς 0.4 γρ

ΕΤΟΣ Δ'. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΟΥ 20 (192)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 3.00

Οἰκονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ.
ΕΞΕΛΗΝΟΣ 150
ΕΞΕΛΗΝΟΣ 80
ΕΞΕΛΗΝΟΣ 1
ΕΞΕΛΗΝΟΣ 6
ΕΞΕΛΗΝΟΣ 30
ΕΞΕΛΗΝΟΣ 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΜΑΪΟΥ 1930

ΓΡΑΦΕΙΟ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52-03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York U. S. A.
Ἐν Αἰγύπτῳ-Σουδῶν δ. κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Ἐν Βελγίῳ Κογκό δ. κ. Γ. Ἀντωνιάδης B.P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατά φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΛΕΠΩ ΚΑΙ ΑΚΟΥΩ

ΜΗΔΕΝ!

Εἰς τὰς Δελφικὰς ἑορτάς συ-
νέβη ἐκεῖνο πού ἐπεριμεναν ὅ-
λοι. Ὅπου ἐπρωτοστάτησε ἡ
πρωτοβουλία τοῦ ζεύγους Σικε-
λιανοῦ, τὰ πράγματα ἐπῆγαν κά-
τι παραπάνω ἀπὸ περίφημα. Μὰ
ἔπει ἐπρωτοστάτησε τὸ Κράτος,
ὅλα ἔγιναν ἐλεεινὰ, οἰκτρά, ἀπε-
ρίγραπτα.

Οἱ ἐκδρομεῖς ἐταλαιπωρήθησαν,
ἐδασκανίσθησαν, ὑπέφεραν τόσο
κατὰ τὸ ταξίδι τους, ὅσο καὶ
κατὰ τὴν παραμονὴν τους στὸν
τόπο τῶν ἑορτῶν, λόγω τῆς ἐπι-
πολιτικότητος μὲ τὴν ὁποίαν ἐπε-
σκέυατο τὸ Κράτος τοὺς δρόμους,
καὶ ὁργάνωσε τὰς ἐγκαταστάσεις.
Ἐπίσημοι ξένοι κατὰ τὴν ἐπι-
στροφή τους, ἀναγκάστηκαν ἐπι-
ῶρες νὰ περιπατοῦν στὶς λάσπες,
ἐπεὶ τ' αὐτοκίνητα δὲν μπο-
ροῦσαν νὰ προχωρήσουν... Ἄν ἐ-
πρόκειτο νὰ βαρμελομένη κανεῖς
τὸ Κράτος γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον του
ὑπὲρ τῆς Δελφικῆς προσπαθείας,
σίγουρα θὰ ἔπρεπε νὰ τοῦ βάλῃ
μυδέν!

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Ὑπάρχει καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ζω-
οφιλος ἔταιρία, ὡπῶς ὑπάρχει καὶ
ἀστυνομία, καὶ μάλιστα ἀστυνομία ὁ-
ρανοῦσα καθ' ὑπόδειγμα τῆς Ἀγ-
γλικῆς. Παρ' ὅλ' αὐτὰ κανεῖς δὲν
ἐμποδίζει μερικὸς ἐγκληματὶς
ὁ ὅς τις τύπος σωφὸρ νὰ διασκη-
δῶν διαμελίζοντας διάφορα ζῶα.
Ἔτσι τὴν περασμένην ἑβδομάδα διε-
μελίσθη οἰκτρότατα στὴν ὁδὸ Στα-
δίου, μπρὸς στὸν «Ἀβέρωφ» ἀπὸ κά-
ποιον αὐτοκίνητο, ἕνα δυστυχημένο
οὐκλαῖ. Τὸ αὐτοκίνητο ἐφυγε, χω-
ρὶς κανεῖς—οὐτε ἀστυνομικός, οὐτε
πολίτης—νὰ ἐνοχλήσῃ τὸν ὁδηγὸ του.
Οἱ... πολιτισμένοι μάλιστα συμπολί-
ται, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ πολλοὶ
ἀντιπρόσωποι τοῦ ὁραίου φύλου, εἶ-
χαν σχηματίσει κύκλον γύρω ἀπ' τὸ
θύμα καὶ μελοῦσαν! Μὲ τὸν ἴδιον
ἀσφαλὸς τρόπο μελοῦν καὶ οἱ Ζουλοῦ
καὶ οἱ Κάφροι, ὅταν πεσοκόβουν
τοὺς ἐχθροὺς των...

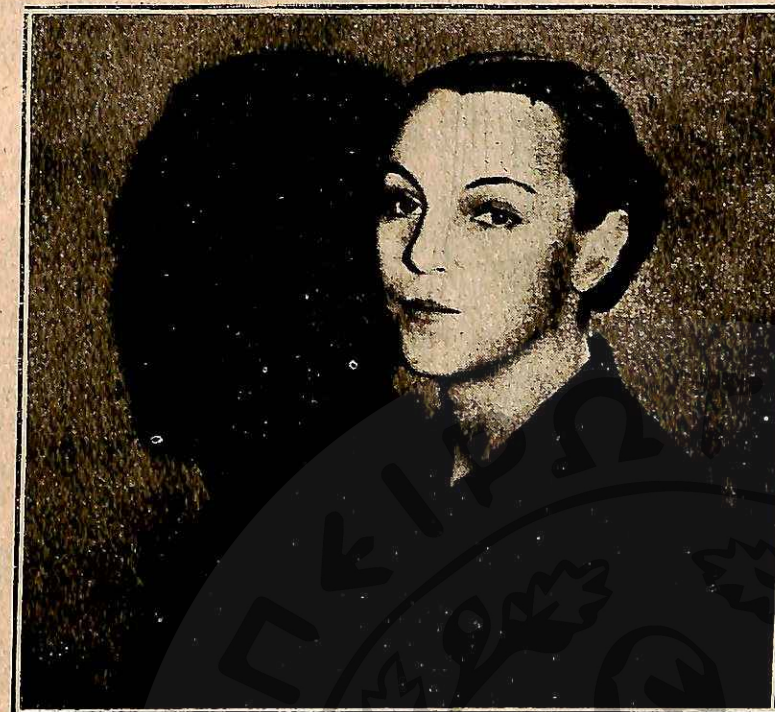
ΤΑ ΞΕΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

Στὴν Ἑλλάδα, καλῶς ἢ κακῶς, τὸ

βιβλίον δὲν θεωρεῖται ὡς δευ-
τέρας ἀνάγκης εἶδος. Θεωρεῖται μάλ-
λον ὡς εἶδος πολυτελείας, ὅχι ἀναγ-
καῖον. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει, ὅτι
μποροῦν νὰ κερδοσκοποῦν ἐλευθε-
—γιὰ νὰ μὴ χρησιμοποιήσωμεν βα-
—λάντες λέξιν— εἰς βάρος τῶν φι-
—λαίων ἐνδιαφερόμενων αὐτά; Ἀπο-
—λυναντων δὲν διάφοροι βιβλιοπώλαι.

βιβλιοπώλαι τ' ἀγοράζουν ἀπ' τὸ Πα-
ρίσι περισσότερον τῶν 15 δραχμῶν
καὶ τὴ στιγμὴν τοῦ δ. κ. Κίουφταν.
ἕνας πραγματικὸς πολιτισμένος καὶ
ἐνσυνείδητος βιβλιοπώλης, τὰ πω-
λεῖ ἀντὶ 20 μόνον δραχμῶν!... Ἀλ-
—λὰ ποῖον ἐνδιαφέρουν αὐτά; Ἀπο-
—λυναντων δὲν διάφοροι βιβλιοπώλαι.

Αἱ ἐλληνίδες καλλιτέχνιδες στὴν εὐρώπην

Ἡ Δις Τζέννικα Ἀθανασίου, Ἑλληνὶς πρωταγωνίστρια τοῦ με-
γάλου Παριανοῦ θεάτρου «Ατελιέ»

Καὶ ὅμως, αὐτὸ συμβαίνει, χωρὶς
κανεῖς ἀπολύτως ὅχι νὰ καταγγίλῃ
τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' οὔτε καν νὰ δια-
μαρτυρηθῇ. Ἔτσι πρὸς περισσότερον
βιβλιοπωλεῖα τῆς πρωτεύουσας τὰ
ξένα βιβλία πωλοῦνται εἰς τιμὴν ἀ-
πέχουσαν πολὺ τῆς πραγματικῆς.
Ἔνα περιοδικόν, π.χ., τῶν 7 φράν-
κων πωλοῦνται ἀντὶ 30 δραχμῶν!...
τὴ στιγμὴν τοῦ εἶναι ζήτημα ἂν οἱ βι-
βλίοι...

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ εἰκὼν τοῦ σημερινοῦ ἐξοφύλ-
λου τῆς «Οἰκονομίας» εἶνε ἔργον
τοῦ Κίτλη, μὲ τὸν τίτλον ἡ «Ἀρωμα-
τική».

ΠΕΝΝΙΕΣ

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἔδωκε
ἕνα τευχίδιον, στὸ ὁποῖον προκηρύ-
σσονται διάφορα βραβεῖα καὶ ἐπαθ-
λὰ διὰ τὰ ἔτη 1930—1932.

—Τὰ μοναδικὰ φιλολογικὰ βρα-
βεῖα τῆς προκηρύξεως—καὶ τὰ πε-
νιχρότερα— εἶνε ἕνα ἐκ 4.500 δραχ-
μῶν διὰ τὸ καλύτερον μυθιστόρημα,
ποῦ θὰ ἐκδοθῇ κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος,
καὶ ἄλλο ἕνα ἐκ 4.500 δραχμῶν ἐ-
πίσης, διὰ τὴν καλύτεραν ποιητι-
κὴν συλλογὴν. Ἀδικοῦ λοιπὸν διὰ
τοὺς νεαροὺς λογίους μας!

—Ἐξαιρετικὰ γενναῖα ὅμως εἶνε
τὰ 4 βραβεῖα τοῦ Δήμου Πειραιῶς,
διὰ τὴν συγγραφὴν ἱστορίας τῆς γει-
τονίας καὶ διαφόρων μονογραφίων
σχετικῶν μὲ αὐτήν.

—Τὰ κέντρα, τὰ ὁποῖα ἐγκαθι-
στῶν ραδιόφωνα, διὰ τὴν προσέλευ-
σιν πελατῶν, πωλοῦνται ἀπολύτως δι-
αρκῶς.

—Φαίνεται ὅμως ὅτι, ἀντὶ νὰ
προσελκύσῃ πελάτας, μᾶλλον ποῦς
...διώχνουν, γιὰτὶ τὰ περισσότερα
ἐπ' αὐτά, μὲ τίς διαφόρους παρεμβό-
λες ποῦ γίνονται, εἶνε ἀφόρητα γιὰ
τ' αὐτιά.

—Ἀγρίαι πέννες ἐστημεν ὄθησαν
καὶ κατὰ τίς τέσσαρες παραστάσεις
τῆς Ἰνδολίχης. Τὰ εἰσιτήρια ἐπὶ στω-
λοῦντο καὶ ἐστὶ πολλοὶ μελομανεῖς,
ποῦ ἤθελαν ν' ἀκούσῃ τὴ μεγάλη
καλλιτέχνισσα, εἰναὶν ἔξω τοῦ...
νυμφανός.

—Νὰ νὰ ἱκανοποιηθῶν λοιπὸν
καὶ οἱ μὴ ἀκούσαντες, ἡ Ἰνδολίχης
θὰ παρατείνῃ τὴν διαμονὴν τῆς ἐν-
ταῦθα καὶ θὰ δώσῃ καὶ ἄλλην μίαν
σειρὰν παραστάσεων.

—Ὁ διάσημος Γάλλος συγγρα-
φεὺς Λενοράν κατενοουσιάσθη μὲ
τὴν τέχνην, μὲ τὴν ὁποίαν ἐπαῖξε ἡ
κ. Κοτοπούλη στὶς τρεῖς παραστά-
σεις ποῦ διαγράψανε πρὸς τιμὴν του.

—Εἶπε μάλιστα ὅτι ἡ κ. Κοτο-
πούλη εἶνε μία ἀπὸ τὰς πραγματι-
κῶς μεγάλαις ἡθοποιῶς ποῦ θαύμα-
σε εἰς τὴν ζωὴν του.

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Ἄν ἦταν τρόπος, μάτια μου,
τὸ στήθος μου ν' ἀνοίξῃ
ἐκκαρτερητῇ μὲσ' στὴν καρδιά,
πῶς σ' ἔχω νὰ σοῦ δείξω.
Ὡς εἶνε ἡ νύχτα σκοτεινὴ
εἶνε καὶ ἡ καρδιά μου,
καὶ σὺν τῇ σιγαλῇ βοῇ,
πρὸς τὴν τὴν δάκρυά μου.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΑΣ

ΤΡΕΙΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Κυρία ΑΛΙΚΗ ΜΕΡΣΙΕ.
Κυρία ΕΛΕΝΗ ΝΤΕΡΜΟΝ
Κυρία ΑΙΝΑ ΖΑΚΟ.

Και η τρεις εινε ωριμες, αλλ' α-
κόμα αρκετά όμορφες γυναίκες. Στο
σαλονάκι της 'Αλίκης. 'Η 'Ελένη
εντυπάζει από το παράθυρο.

ΑΛΙΚΗ.— Τι καλός εινε ξω ;
ΕΛΕΝΗ.— Βρέχει.

ΑΙΝΑ.— 'Ακόμη ;
ΕΛΕΝΗ.— Ναι. 'Όστε δεν θα μπο-
ρέσουμε να πάμε απόψε στον κινημα-
τογράφο.

ΑΙΝΑ.— Θά πάμε με αυτοκίνητο.

ΑΛΙΚΗ.— Τι να σάς πω ! 'Όταν
βρέχει μ' αρέσει περισσότερο να μένω
στο σπίτι, μαζί με αγαπημένες μου φί-
λες όπως είστε εσείς, και να μιλούμε
για διάφορα πράγματα.

ΕΛΕΝΗ.— Και γιατί πράγμα να μι-
λήσουμε σήμερα; Δεν ξέρω, εγώ του-
λάχιστον, τίποτε νεότερο.

ΑΙΝΑ.— Ούτε εγώ.

ΑΛΙΚΗ.— Τότε να μιλήσουμε για
τα περασμένα.

ΕΛΕΝΗ.— Για τα περασμένα...

ΑΛΙΚΗ.— Ναι, για τα περασμένα.

ΕΛΕΝΗ.— Για τις μόδες του πα-
λιού καιρού ;

ΑΙΝΑ.— 'Η για τα αίσθηματά του
παλιού καιρού ;

ΑΛΙΚΗ.— 'Ακούστε, φίλες μου. Για
να περάσω ή ώρα σήμερα, θα δι-
γηθώ καθήμενη από μās την πιο σπου-
δαία κατάκτησή της. Είμαστε αρκετά
όμορφες και ή τρεις μας στά νεύματά
μας, ώστε κάτι θα έχουμε να πούμε.

ΕΛΕΝΗ.— Και ασφαλώς δεν είχα-
με μιά μόνο κατάκτηση στην ζωή μας.

ΑΛΙΚΗ.— Βέβαια ! 'Αλλά σήμερα
δεν θα μιλήσουμε για τις διάφορες ε-
ρωτικές μας επιτυχίες. (Δίγο θεατρι-
κά). Θα διηγηθούμε απλώς την πιο με-
γάλη, την πιο σημαντική μας περιπέ-
τεια.

ΑΙΝΑ.— 'Όρα! ιδέα !

ΑΛΙΚΗ.— Λοιπόν άς αρχίσουμε...

ΕΛΕΝΗ.— Ποιά θ' αρχίσω πρώτα ;

ΑΛΙΚΗ.— 'Η πιο μεγάλη από μās.

('Η 'Ελένη και ή Αίνα σιωπούν).

ΑΛΙΚΗ.— Χά ! Χά ! Πολύ καλά !

"Ας πω ότι είμαι εγώ ή πιο μεγάλη
και άς αρχίσω πρώτη εγώ. Λοιπόν, δ-
ταν ήμουν δέκα δχτώ ετών, λοιπόν, δ-
ταν ήμουν δέκα δχτώ ετών, λοιπόν, δ-
ταν ήμουν δέκα δχτώ ετών, λοιπόν, δ-

Μ' αγαπούσε τρελλά, χωρίς ποτέ να
τολμήσει να μου το πη. 'Αλλά ή αγάπη
του ήταν άτ' ένεκα τα πολύ βαθειά
και δυνατά αισθήματα, που δεν έχουν
ανάγκη από λόγια για να εκφραστούν.

Δεν ήταν όμως αυτός ο μόνος μου θαν-

μαστής. Με περιτριγύριζαν τότε πολ-
λοί. 'Ημουν νέα, όμορφη και αρκετά
πλουσία. 'Εγώ όμως δεν αγαπούσα κα-
νένα. Δεν ξέρω γιατί, αλλά δυσπιστού-
σα προς όλους. Μιά μέρα είχαμε πεί-
ει έκδρομη σε μιά έξοχη εγώ και με-
ρικοί συγγενείς μου και φίλοι, μεταξύ
των οποίων τρεις θαυμασταί μου, δύο
νεαροί κομψοί και ό αξιοματι-
κός. Καθώς περπατούσαμε δίπλα σ'
ένα γκαρμό, εγώ έσκυφα και είδα τότε
στο βάθος του σχεδόν, ένα γαλάζιο
λουλούδι. «Τί ώραίο άνθος, είπα, πώς
θα ήθελα να τό έχω ! Τί ώραία που
θα ήγιναι με τό μπλέ μου φόρεμα !
Θά τό κάρφωνα εδώ στο κορσάκι μου.
Μα πόδς μπορεί να τό φθάσει εκεί κα-
τω ! Μόλις είπα αυτά τά λόγια, ό ά-
ξιωματικός προχώρησε, και άρχισε να
γχαρμό. "Όλοι
του φώναζαν, ότι
είνε τρέλλα αυτό
που κάνει, αλλ'
αυτός εξακολου-
θούσε να κατε-
βαίνει σκοντά-
φτοντας έπάνω
στούς αποτόμους
βράχους. Τέλος
έφτασε τό γαλά-
ζιο λουλούδι, και
τό έκοψε, αλλά
την ώρα που τό
έκοβε έχασε την
ισορροπία του και
κυλιόταν σε τ ά-
βράθι του γκαρ-
μού. Φαντάζεστε
τί έγινε τότε !
Φωνές, κλάμμα-
τα, κακό !... Οί
γονείς μου μ' έ-
μάλλωναν, γιατί
είχα την επιπο-
λσιότητα να επι-
θυμώσω αυτό τό λουλούδι. Οί δύο άλ-
λοι θαυμασταί μου κατέρχονταν ως άπε-
ρίσκεπτο και άνόητο τόν καίμενο τόν
άξιωματικό, σαν να ήθελαν να δείξουν
έτσι ύπεροχή πνεύματος και λογικής,
μπροστά στην γενναϊοκαρία και την
αυτοθυσία του. 'Εγώ έλαφα και φώ-
ναζα : «Γρήγορα, λοιπόν, τί στέκεστε
αώατάς τον ! "Αλλά πόδς τολμούσε
να κατέθι στον γκαρμό ; Τότε κάποιος
από την συντροφία μας θυμήθηκε ότι
πιά κάτο ό γκαρμός συγκοινωνούσε με
τόν δρόμο μ' ένα μονοπάτι, όχι τόσο
πολύ δύσκολο για να τό περάσει κανέ-
νας. Πήγαμε λοιπόν ως εκεί, και έ-
τσι μπόρεσαν οί κύριοι που μās συνώ-
δειναν να κατέθουν μέσα στον γκαρμό
και με χίλια βάσανα να πάρουν τόν
άξιωματικό και να τόν ανεβάσουν στον
δρόμο. Κατόπιν τόν πήγαν μ' ένα ά-
μάξι στο νοσοκομείο, γιατί ό δυστυ-
χής είχε σπάσει τό πόδι του. Την
στιγμή που τόν περνού-
σαν σηκωτό από μπροστά
μου, λιποθυμώμένο σχε-
δόν από τούς πόνους, εί-
δα ότι κρατούσε άκόμη
στο χέρι του τό γαλάζιο
λουλούδι. Τό πήρα λοιπόν
από τό χέρι του και τό
φίλησα κλαίοντας. Τότε
έκείνος χαμογέλασε γλυ-

Του σφιξα τό χέρι συγκινημένη και
τόν ρώτησα...

ΑΙΝΑ. (Συγχρόνως).— Λοιπόν...

ΑΛΙΚΗ.— 'Α ! 'Οέ μου ! Μήπως έ-
χετε γεννηθεί και οί δύο την ίδια μέρα ;

ΑΙΝΑ.— 'Αρχισε εσύ 'Ελένη. 'Εσύ
φαινόσαι μικρότερη από μένα.

ΕΛΕΝΗ.— 'Εσύ 'Αλίκη, έκανες έ-
ναν άνθρωπο να ριφκινδυνεύει τη ζωή
του για ένα σου καρτίτσι. 'Εγώ πά-
λι... Μα όχι, άς τό πω σιγά-σιγά, έξ
αρχής... 'Όταν ήμουν πολύ νέα, μ' ά-
γαπούσε κ' έμένα ένα φτωχό παιδί.

'Ηταν γινός μάς γνωστής μάς οικο-
γενείας από μιά πόλι επαρχιακή και
σπουδαία γιατρούς. Τά χρήματα που
τού έστελναν οί γονείς του μόλις του
έφθαναν για να ζή και να σπουδάσει
Συχνά ή μητέρα μου τόν προσκαλούσε
να τρώγη μαζί μάς. Μ' αγαπούσε τρελ-
ά ! 'Εγώ πάλι, ή οποία ήμουν φυλά-
ρησκη, τόν ενθάρρυνα στο αίσθημά
του χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-
τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-
τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-

τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-
τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-
τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-

τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-
τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-
τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-

τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-
τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-
τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-

τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-
τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-
τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-

τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-
τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-
τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-

τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-
τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-
τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-

τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-
τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-
τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-

τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-
τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-
τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-

τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-
τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-
τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-

τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-
τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-
τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-

τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-
τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-
τόν χωρίς όμως να τόν αγαπώ. Τό κα-

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΜΠΕΡΖΕ

τοπωλείο, είδα στην βιτρίνα ένα ώραίο
βραχιολάκι χρυσό στολισμένο με κορ-
άλλια. — «Τί ώραίο βραχιολάκι ! εί-
πα. "Αχ, να τό είχα εδώ στο χέρι
μου ! Την άλλη ημέρα ήθε στο σπίτι
ό φίλος μου, τη στιγμή που τομαζό-
μουν να βγω έξω και μου είπε : «Δός
μου τό χέρι σου». Τού τό έδωκα και
αυτός πέρασε τό βραχιολάκι εκείνο στο
μπράτσο μου. Ναι, τό ίδιο τό βραχι-
ολάκι με τό κοράλλιο που τόσο μου ε-
χε άρέσει ! Τού σφιξα τό χέρι συγκινη-
μένη και τόν ρώτησα :— «Πώς τό πή-
ρες ; Πού πήρες τό χρημάτα ;» «Τί
σε μέλλει, μου άπάντησε αυτός, δεν
μπορούσα παρά να σου τό φέρω. Άρρω-
τό ή ήθελες». Σέρετε λοιπόν τί είχε γί-
νει ; 'Ο δυστυχής κατοικούσε σ' ένα
σπίτι με πολλά δωμάτια, όπου έμεναν
έξο φοιτητά. Λοιπόν για να μου ά-
νοήστη τό βραχιολάκι, έκλεψε τό πορτο-
φόλι ενός φοιτητού. Σε λίγες μέρες
βρέθηκε τό πορτοφόλι άδειο στην κά-
μαρά του. Τί άδαις κλέφτης ! Δεν εί-
χε καν την προνοητικότητα να τό έ-
ξαφανισι άμέσως. Τόν κατήγγειλαν
στην αστυνομία και τόν φυλάκισαν.
Μέσα από τη φυλακή μου έγραναν ένα
συγκινητικότατο γράμμα : «Μπορεί
τόρα να με περιφρονής—μου έγραφε,
—άλλά σ' αγαπώ τόσο που δεν ξέ-
νω τί να κάνω για να σου τό απο-
δώσω. Δεν είχαμε κανένα κλέφτη,
ούτε φρονά στην οικογένειά μάς πο-
τέ, αλλ' εγώ για σένα και στην λα-
μπύρα μου σ' άνέδω». Μιά τέτοια
αγάπη με τρώαζε. Τά είπα όλα στους
γονείς μου, οί οποίοι έδωσαν ένα χρη-
μάτα εγώ κλέφτη από τό φοιτητή και
τόν έβγαλαν έτσι από την φυλακή. Δεν
τόν δεχτήκαμε πιά στο σπίτι ! Αίτός
δμως μου έγραψε γράμματα άπλη-
σμένα, μ' έξόραζε να τόν συγχωρέ-
σω. Μά ήμουν άμειληκτη !... Κατάλα-
βα ότι δεν έπρεπε πιά να τόν ενδιω-
κώ καθόλου ! Τού έγραφα ότι δεν
τόν αγαπώ και πώς πρέπει να με ξε-
χάσει. Και να σάς πω την αλήθεια, τό
τε άκούδως άρχισα να τόν συμπαθώ
πραγματικά.

ΑΛΙΚΗ.— Και τό βραχιολάκι ! Τί έ-
γινε ; Τού τό έστειλες πίσω ;

ΕΛΕΝΗ.— Βέβαια ! 'Αλλά σάς βε-
βαιώ ότι τό άποφαινόταν με πόνο.

'Αργότερα όμως, όταν παντρεύτηκα,
μου έστειλε ένα διαμαντένιο βραχιολά-
κι με ένα μαλιέτο που έγραφε : «Σας
στέλνω αυτό τό βραχιολάκι, που τό ά-
γόρασα με χρήματα κερδισμένα με
κόπο και με τιμή, για να εξιλεωθώ
για κάποιο άλλο δώρο μου».

ΑΙΝΑ.— 'Όστε εξακολουθούσε να
σ' αγαπά...

ΕΛΕΝΗ.— 'Ετσι φαίνεται.

ΑΛΙΚΗ.— Και τό βραχιολάκι αυτό, τό
διαμαντένιο ;

ΕΛΕΝΗ.— Τό έστειλα κ' αυτό πί-
σω...

ΑΙΝΑ.— 'Όστε έκαμες έναν άνθρο-
πο να γίνη κλέφτης για σένα ;

ΕΛΕΝΗ.— Ναι !

ΑΛΙΚΗ.— Και θα ήταν κατά βάθος
τίμος, αφού μετόντισσε ύστερα...

ΕΛΕΝΗ.— Μά τί μπορούσα πιά να
κάνω κατόπιν ; 'Ημουν ήδη παντρε-
μένη...

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

κή σου σειρά. Πές μάς κ' εσύ ποιά
ήταν ή μεγαλύτερη κατάκτησή σου.

ΑΙΝΑ.— Θά σάς πω, τί θεωρώ εγώ
ως την μεγαλύτερή μου κατάκτηση...

'Εσύ, 'Αλίκη, έκαμες έναν άνθροπο να
πέσει μέσα στον γκαρμό για χάρι σου.

Για τη δική σου αγάπη, 'Ελένη, ένας
φτωχός νέος έγινε κλέφτης. 'Εγώ, ά-
κούστε τί κατόρθωσα, εγώ !... 'Όταν
ήμουν νέα—όχι και τόσο πολύ νέα—
είχα περάσει πιά τά τριάντα—ήμουν
μέλος σ' ένα σύλλογο φιλανθρωπικό
και είχ' αναλάβει να επισκέπτομαι τούς
φτωχολογμένους. Τους πήγαινα γλυκά,
τσιγάρα, τούς παρηγορούσα... Λοιπόν,
μιά μέρα είχα πάει να ιδώ έναν νέο
κακοήγο, έναν διάσημο ληστή. Καθώς
μου έλεγαν, ήταν τρομερός. Δεν ήθε-
λε να ιδή κανένα, έβριζε, βλαστημού-
σε, άγρίευε πρό πάντων, όταν του μι-
λούσαν για τόν Θεό. Είχε διώξει τόν
παπά που πήγε να τόν παρηγορήσει.

'Ηταν σαν ένα άνυπόταχτο θηρίο. Μου
είπαν ότι ήταν περιττό να πάω κοντά
του, γιατί ήταν άδύνατο να ήμερήσει
όσα καλά λόγια και άν του έλεγαν...

'Εγώ έπέμενα όμως να τόν ιδώ. Με
ώδηγησαν λοιπόν στο κελί του. Για
μιά στιγμή είδα την όψη του και τά
μάτια του, που ήσαν πολύ άγριεμέ-
να. 'Ηταν αλήθεια τρομερός ! Μόλις
είδε να μπαίνουν άνθρωποι στο κελί
του, έκοιμήτο τό πρόσωπό του μέσα
στα χέρια του. 'Εγώ τότε τόν έπλη-
σίασα. 'Αρχισα να του μιλώ σιγά, γλυ-
κά, ποικιλικά, όπως μιλούνε σ' ένα μι-
κρό παιδί που έχει φταίξει χωρίς να
τό θέλει. «Φύγετε, μου είπε, πούδς
είπε να έλθετε εδώ ; Πούδς σάς έστει-
λε ;» — «'Ο Θεός !» του είπα. Στο ά-
κουσμα της λέξεως «Θεός» άγρίωσε
περισσότερο. «Δεν υπάρχει Θεός !» φώ-
ναζε. «'Υπόχρεοι τού είπα, αλλά κάπο-
τε σκοτίζονται τόσο τά μάτια της ψυ-
χής μάς και δεν μπορούμε να τόν δι-
ακρίνωμε». «Κι' άν υπάρχει Θεός για
τούς άλλους, μου είπε τότε έκείνος, για
μένα δεν υπάρχει... Μ' έχει εγκατα-
λείψει πρό πολλού». — «'Ο Θεός δεν
μάς εγκαταλείπει ποτέ, του είπα, εμείς
τόν εγκαταλείπομε συχνά». Κι' εξακο-
λουθούσα να του μιλώ πάντα στον ίδιο
τόνο, και να τόν παρηγορώ, έτσι που
δεν μου ξαναείπε πιά να φύγω. 'Απ'
έναντίας φαινόταν να μ' άκούη με προ-
σοχή. Και φαίνεται ότι τά λόγια μου
κατάρθωσαν να τόν συγκινήσουν τόσο,
να φέρουν τέτοια άναστάσιση στην ψυ-
χή του, ν' άγγίξουν ό,τι ευαίσθητο ή-
πρχεν ακόμα κρυμμένο μέσα σ' αυτή,
ώστε έβγαλε έξωφρα τά χέρια του από
τό πρόσωπό του και γύρισε και μ' έ-
κτύπηξε. Λοιπόν τί θαύμα ! 'Η φυσιο-
γνωμία του δεν ήταν πιά άγρια σαν
πρώτα και τά μάτια του που με κύτ-
ταζαν τώρα με πόνο και με συντριβή,
ήσαν διαρκυμένα ! Ναι ! 'Εκαμα έναν
κακοήγο να συνέλθη και να διακρύσει !
Κάθε άλλη μου κατάκτησις μου φαί-
νεται μηδαμινή μπροστά σ' αυτό τό κα-
τόρθωμα ! Εκείνη ή συντριβή, εκείνη
ή ξαφνική μεταμόρφωσις, εκείνα τά
δάκρυα, ήταν για μένα, ό φίλες μου,
ό μεγαλύτερος θρίαμβος και ή σπου-
δαιότερη κατάκτησις της ζωής μου !

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα, Αίνα, ήθε ή δι-

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

Μπρός στην κλειστή πόρτα, ό άν-
θρωπος στάθηκε και κύτταξε πρός ό-
λες τις μεριές μέσ' στο σκοτάδι. 'Ο
δρόμος ήταν έντελώς έρημος και ή
ώρα εκείνη τη στιγμή σήμανε έντεκα.
Δεν είχε παρά να χτυπήσει τό κουδούνι
για να τού άνοίξουν αυτή την πόρτα.

Περνώοντας από τό θυρωρείο θα έλε-
γε ένα όνομα, και κανείς δεν θα έπι-
νούσε να τού άνοίξουν αυτή την πόρτα.

Περνώοντας από τό θυρωρείο θα έλε-
γε ένα όνομα, και κανείς δεν θα έπι-
νούσε να τού άνοίξουν αυτή την πόρτα.

Περνώοντας από τό θυρωρείο θα έλε-
γε ένα όνομα, και κανείς δεν θα έπι-
νούσε να τού άνοίξουν αυτή την πόρτα.

Περνώοντας από τό θυρωρείο θα έλε-
γε ένα όνομα, και κανείς δεν θα έπι-
νούσε να τού άνοίξουν αυτή την πόρτα.

Περνώοντας από τό θυρωρείο θα έλε-
γε ένα όνομα, και κανείς δεν θα έπι-
νούσε να τού άνοίξουν αυτή την πόρτα.

Περνώοντας από τό θυρωρείο θα έλε-
γε ένα όνομα, και κανείς δεν θα έπι-
νούσε να τού άνοίξουν αυτή την πόρτα.

Περνώοντας από τό θυρωρείο θα έλε-
γε ένα όνομα, και κανείς δεν θα έπι-
νούσε να τού άνοίξουν αυτή την πόρτα.

Περνώοντας από τό θυρωρείο θα έλε-
γε ένα όνομα, και κανείς δεν θα έπι-
νούσε να τού άνοίξουν αυτή την πόρτα.

Περνώοντας από τό θυρωρείο θα έλε-
γε ένα όνομα, και κανείς δεν θα έπι-
νούσε να τού άνοίξουν αυτή την πόρτα.

Περνώοντας από τό θυρωρείο θα έλε-
γε ένα όνομα, και κανείς δεν θα έπι-
νούσε να τού άνοίξουν αυτή την πόρτα.

Περνώοντας από τό θυρωρείο θα έλε-
γε ένα όνομα, και κανείς δεν θα έπι-
νούσε να τού άνοίξουν αυτή την πόρτα.

Περνώοντας από τό θυρωρείο θα έλε-
γε ένα όνομα, και κανείς δεν θα έπι-
νούσε να τού άνοίξουν αυτή την πόρτα.

Περνώοντας από τό θυρωρείο θα έλε-
γε ένα όνομα, και κανείς δεν θα έπι-
νούσε να τού άνοίξουν αυτή την πόρτα.

Περνώοντας από τό θυρωρείο θα έλε-
γε ένα όνομα, και κανείς δεν θα έπι-
νούσε να τού άνοίξουν αυτή την πόρτα.

Περνώοντας από τό θυρωρείο θα έλε-
γε ένα όνομα, και κανείς δεν θα έπι-
νούσε να τού άνοίξουν αυτή την πόρτα.

Περνώοντας από τό θυρωρείο θα έλε-
γε ένα όνομα, και κανείς δεν θα έπι-
νούσε να τού άνοίξουν αυτή την πόρτα.

Περνώοντας από τό θυρωρείο θα έλε-
γε ένα όνομα, και κανείς δεν θα έπι-
νούσε να τού άνοίξουν αυτή την πόρτα.

Περνώοντας από τό θυρωρείο θα έλε-
γε ένα όνομα, και κανείς δεν θα έπι-
νούσε να τού άνοίξουν αυτή την πόρτα.

Περνώοντας από τό θυρωρείο θα έλε-
γε ένα όνομα, και κανείς δεν θα έπι-
νούσε να τού άνοίξουν αυτή την πόρτα.

Περνώοντας από τό θυρωρείο θα έλε-
γε ένα όνομα, και κανείς δεν θα έπι-
νούσε να τού άνοίξουν αυτή την πόρτα.

Περνώοντας από τό θυρωρείο θα έλε-
γε ένα όνομα, και κανείς δεν θα έπι-
νούσε να τού άνοίξουν αυτή την πόρτα.

Περνώοντας από τό θυρωρείο θα έλε-
γε ένα όνομα, και κανείς δεν θα έπι-
νούσε να τού άνοίξουν αυτή την πόρτα.

Περνώοντας από τό θυρωρείο θα έλε-
γε ένα όνομα, και κανείς δεν θα έπι-
νούσε να τού άνοίξουν αυτή την πόρτα.

Περνώοντας από τό θυρωρείο θα έλε-
γε ένα όνομα, και κανείς δεν θα έπι-
νούσε να τού άνοίξουν αυτή την πόρτα.

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΡΩΜΑΙΑ ΕΥΓΕΝΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Σας έχει λοιπόν καταλάβει ο πειρασμός, αδελφή μου; ρώτησε η Φιλοθέη.

— Η Ευγενία χαμογέλασε, κούνησε θλιβερά το κεφάλι της και είπε:

— Είσαι άθωα, αδελφή Φιλοθέη, και δεν καταλαβαίνεις. Είσαι εύθυμη, αδελφή μου, γιατί δεν νοιώθεις; Άν ήξερες, θα με συμπονούσες.

— Η Φιλοθέη συγκινήθηκε.

— Ήρωδ Χριστέ, είπε, γιατί μου τὰ λες αυτά τὰ λόγια; Σε συμπανώ, αδελφή Μελανία. Πες μου τί μπορώ να κάνω για σένα;

— Δεν μπορείς να κάνεις τίποτε, αδελφή. Ένα μονάχα σου ζητώ. Νά κούφης απ' ύλους το μυρτικό μου.

— Δεν θα μάθω κανέναν τίποτε, γι' αυτό μπορείς νάσαι ήσυχη. Μά πως μου... Πως σου συνέβη το κακό, πως έπεσες στα δίχτυα του πειρασμού;

— Σκύβοντας κατόπιν πού κοντά της, συνέχισε δειλά και φοβισμένα:

— Ποιον αγαπάς, αδελφή;

— Δεν το μάντευες; ρώτησε η Μελανία.

— Όχι, αδελφή μου. Έδώ δεν έχουμε κανένα άνδρα. Μόνον γέροντες ασκηταί έχουν περάσει τον τελευταίο καιρό απ' το μοναστήρι μας.

— Δεν έχουμε κανένα άνδρα; Κανένα;

— Όχι, αδελφή, όχι...

— Κι' ο ήγούμενος;

— Η Φιλοθέη, ακούγοντας τὰ λόγια αυτά, μαρμάρωσε. Τὰ μάτια της πεταχθηκαν έξω. Κι' έξαφνα ρίχθηκε στα γόνατα, σήκωσε τὰ χέρια της ψηλά κι' άρχισε να προσεύχεται.

— Η Μελανία την κυτάζεε λυπημένα, χωρίς να λέει λέξη. Τέλος της είπε αναστενάζοντας:

— Μάταιες ή προσευχές, αδελφή Φιλοθέη. Ο έρωτας είναι πιο δυνατός απ' το Θεό!

— Η Φιλοθέη τινάχθηκε επάνω έντρομη.

— Μη βλαστημάς, αδελφή Μελανία, φώναξε. Μη με κολάζεις, ο παρκαλιώ, λυπήσου με, αδελφή.

— Δεν βλαστημάς, μην τρομάξεις έτσι. Δέω εκείνο που είναι αλήθεια. Δεν έννοιωσες λοιπόν ποτέ στη ζωή σου τί θα πη αγάπη;

— Όχι, όχι, ποτέ,...

— Είσαι εύτυχισμένη. Γιατί αν ήξερες τί είναι αυτό που λένε έρωτα, θα με λυπόσουν και θα με συμπονούσες.

— Ναι, έχεις δίκιο, δεν ξέρω, δεν μπορώ να καταλάβω... Πες μου όμως... Κάποτε ήσυχος ή δίψα, ο παρετός;

— Κάποτε και φλόγιζεν πιο πολύ

απ' τη δίψα και τον παρετό.

— Είπε άδυσταχτο σαν την άπελπισία;

— Είπε πιο πολύ δυνατό κι' απ' την άπελπισία.

— Υποφέρει κανείς, όπως όταν δαμονίζεται;

— Πιο πολύ, αδελφή, πιο πολύ. Η Φιλοθέη κυτάζεε την Μελανία κατάπληκτη.

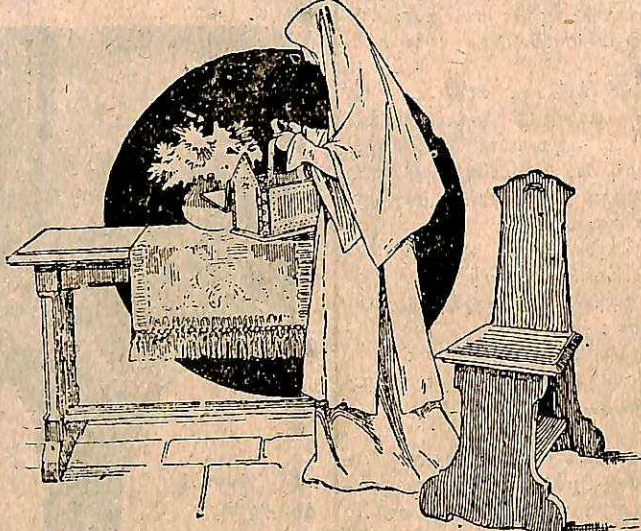
— Θα υποφέρεις λοιπόν πολύ...

πολύ, της έπεε τέλος.

— Ναι, υποφέρω σαν κολασμένη!

— Έγινε σιωπή για λίγα λεπτά. Ούτε ή μία, ούτε ή άλλη δεν μιλούσαν.

— Έξαφνα ή Μελανία πήρε το χέρι

— Έτρεξε στο κελλί της κι' έβγαλε από ένα σκαλισμένο κουτί μια ταινία λευκή...

της Φιλοθέης στα δικά της και τη ρώτησε, κυτάζοντάς την στα μάτια:

— Πες μου κάτι, αδελφή... Θέλω να μου πης την αλήθεια. Δεν αίσθαν-

θηκες τίποτε όταν είδες για πρώτη φορά τον ήγούμενο όταν ήρθε;

— Η Φιλοθέη κοκκίνισε.

— Εδίσταζε ν' απαντήσει.

— Λοιπόν; Ξαναρώτησε ή Μελανία.

— Λοιπόν, αδελφή μου, θα σου πω. Δεν τόλμησα να το πω ούτε στην εξομολόγησι. Αυτό είναι βέβαια άμαρτία, διπλή άμαρτία, μά έτσι έγινε, χωρίς να το θέλω...

— Τί έγινε λοιπόν;

— Όταν πρωτανάκρισα τον ήγιο

ήγούμενο, αισθάνθηκα ένα σφίξιμο στην καρδιά. Ένα σφίξιμο... πως νά σου το πω...

— Ένα σφίξιμο γλυκό, που δεν το είχα αισθανθεί άλλοτε. Τό αίμα μου ζεστάθηκε έξαφνα κι' έννοιωσα κάτι σαν ντροπή, χωρίς να ξέρω, χωρίς να καταλαβαίνω κι' εγώ γιατί...

— Μά γονάτισα ανέσως κάτω, έκανα την προσευχή μου και ήσυχασα κάπως. Έτσι μπόρεσα να κοιμηθώ, χωρίς να με ταράζουν πονηρά όνειρα.

— Η Φιλοθέη έλεγε την αλήθεια.

— Η Μελανία θυμήθηκε πως το πρώτο εκείνο βράδυ της αγωνίας της πήγε ως το κελλί της φίλης της για να καθίσει λίγο μαζί της. Είδα ο-

— Μην το κάνεις αυτό, αδελφή μου.

— Τί να κάνω τότε; Σε λίγο θα ρθώ εδώ. Καταλαβαίνω καλά πως δεν θα μπορούσω ν' αντισταθώ, πως θα με καταλάβη.

— Γιατί δεν προσεύχεσαι, αδελφή μου; Ζήτησε απ' το Θεό να σου δώσει τη γαλήνη που χάζεις.

— Η Μελανία κούνησε το κεφάλι της κι' άπελπισία.

— Νά παρακαλέσω το Θεό; Ήξερε πολύ καλά πως κανένας, ούτε ο Θεός, δεν μπορούσε πειλ να της δώσει τη φωτιά της καρδιάς της.

— Λοιπόν, θα σε σώσω εγώ από τον πειρασμό, της είπε έξαφνα ή Φιλοθέη γεμάτη χαρά. Θα σου φέρω ένα θαυματουργό φυλαχτό. Ναι, ναι, και τώρα άσεως μάλιστα.

— Και πρίν ή Μελανία προσέβαλε να την ρωτήσει τί ήταν το φυλαχτό αυτό, έτρεξε στο κελλί της, έβγαλε από ένα σκαλισμένο κουτί μια ταινία λευκή και ξαναγύρισε κοντά στη φίλη της...

— Η ταινία αυτή είχε θαυματουργό δύναμη. Την είχε δώσει στη Φιλοθέη μια άγια γυναίκα, πουχε μείνει τριάντα χρόνια στην έρημο.

— Όταν τη φορούσε κανένας επάνω του, γινόταν καλά απ' οποιαδήποτε άρρώστεια κι' αν υπέφερε.

— Όταν ή Μελανία πήρε στα χέρια της την ταινία αυτή, χαμογέλασε πικρά.

— Η Φιλοθέη την άντελίσφερε.

— Μη γελιάς! της έειπε. Φόρεσέ την. Βάλτην στο μέρος του στήθους σου.

— Η Μελανία την έβαλε για να την εύχριστήσει στον κόρφο της, στο μέρος της καρδιάς.

— Ήσυχασες τώρα; τη ρώτησε ή Φιλοθέη.

— Όχι, απάντησε θλιβερά ή Μελανία.

— Υποφέρεις ακόμα;

— Πιο πολύ από πρίν μάλιστα.

— Φτωχή μου φίλη!...

— Έξαφνα άκουσθηκε μεγάλος θόρυβος από την άνωκρινή πλευρά του μοναστηριού. Η δυό μοναχές πετάχτηκαν θρίες.

— Η Φιλοθέη έτρεξε στην πόρτα του κελλιού.

— Τί συμβαίνει; τη ρώτησε συγκινημένη ή Μελανία.

— Η επιθεώρηση άρχισε, αδελφή!

— Βοηχεται ο ήγούμενος;

— Ναι.

— Η Μελανία αναστέναζε.

— Τρέχω στο κελλί μου, της έειπε ή Φιλοθέη. Κάμε κουράγιο, αδελφή. Σε λίγο θα ξαναρθώ. Κουράγιο...

(Ακολουθεί)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Στην γωνιά της λεωφόρου, οι δυό φίλοι σταμάτησαν. Ο Ζάν κυτάζεε το ρολόι του.

— Διάβολο! είπε. Ή ώρα είναι έφτά! Άργήσαμε. Πρέπει να πάρουμε το τραμ.

Την ίδια στιγμή ακριβώς, το τραμ, που έκανε την δια-

δρομή Μπατινιόλ-Βοτανικός Κήπος, έπρόβαλε στην πλατεία της "Οπε-ρας". Ο Ζάν επανέλαβε τότε:

— Έλα να το πάρουμε, Πέτρο.

— Έγινε θέσι.

— Ο Πέτρος όμως τον διέκοψε:

— Μη βιάζεσαι. Προσθάνουμε. Καλύτερα να πάμε περσι. Κάνε, τόσο ώμορφο καιρό σήμερα...

— Θα κουβεντιάσουμε περπατώντας.

— Μά θ' άργήσουμε, φίλε μου, και ξέρεις ότι μάς περιμένουν στο "Αλμπουζ".

— Τότε, άς πάρουμε αυτοκίνητο.

— Αυτοκίνητο; Τρελλαθήκες; Νά, πάρουμε αυτοκίνητο τη στιγμή που περνά το τραμ μπροστά απ' το σπίτι.

— Ο Πέτρος, ωστόσο, επέμεινε.

— Θέλεις να μου κάνεις μια μεγάλη χάρη; έειπε τέλος. Άφρησε το τραμ και έλα να πάμε περσι.

— Το λόγο μου που επήλθε τόσο. Είναι μια ιστορία, που θα σου την διηγηθώ για να ιδής πόσο δίκιο έχω.

Και, λέγοντας αυτά, ο Πέτρος έκάλεσε ένα ταξί. Όταν μπήκαν μέσα και το ταξί ξεκίνησε, άρχισε να διηγείται την ιστορία του.

— Πού λές, αγαπητέ μου Ζάν, μια μέρα είχα πάρει το τραμ αυτής της γραμμής. Ήταν ή ώρα που ή γυναίκες κάθονταν τα φωνία τους και δεν υπήρχαν μέσα στο τραμ πα-

ρά μόνο γυναίκες. Μά μέσα σ' όλες δεν πρόσεξα παρά μια μονάχα.

— Άν φίλε μου, αν την έβλεπες!

Καθόταν αντίκρυ μου, κοντά στη μηχανή της. Είχε μια όμορφη, που την εκύταζε εκστρατιωτικά. Ω, ή ζωή είναι ωραία, έλεγε μέσα μου, αφού μπορεί και δημιουργεί τέτοια εξάίσια πλάσματα!

— Θα περνούσε θαυμάσιες ώρες ο εύτυχισμένος εκείνος άνδρας, που θα μπορούσε να σκλαβώσει την καρδιά μιας τέτοιας γυναίκας!

— Ή έρωτας μου, που θα μπορούσε να σιγά - σιγά, γιατί στους δρόμους της πόλεως ύπνοχε πολύς κόσμος.

— Έξαφνα το άμαξι σταμάτησε... Είχαμε φθάσει, χωρίς άλλο. Έπρεπε να της δώσω το χέρι για να τη βοηθήσω να κατέβη.

— Παλός - Ροαριόλ! φώναξε εκείνη τη στιγμή ο εισπράκτης του τραμ.

— Τί ξόπνημα, αγαπητέ μου!

— Άνοιξα τὰ μάτια μου και κύταξα γύρω μου. Οι επιβάτες σηκώνονταν και κατέβαιναν και τη θέσι τους έπαιρναν άμέσως άλλοι. Ενώ ή κυρία μου άγνωστη, άσάλευτη, κυτάζεε ένα βλέμμα άνειροπόλο, συλλογιμέ-

νη!

Καθώς την κυτάξα, έπλαθα με το νού μου τὰ πιο τρελλά όνειρα.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΤΡΑΜ...

Φανταζόμουν πως ήταν γυναίκα μου και μου χαμογέλουσε από ευτυχία, γιατί έννοιωθε πόσο ώμορφη ήταν. Καθισμένοι κοντά - κοντά σ' ένα παλαιό άμαξι, έπερνούσαμε από μέρη άγνωστα και πηγαιναμε σε μια χώρα, πολύ μακρινή, όπου μάς περιμένε μια άτελείωτη ευτυχία. Τό χαμπάκι του άμαξιλήτη έφερε και με τόσο επάνω στ' άλλα, ενώ μπρός απ' τὰ όνειροπόλα και έκταμ-

νη χωρίς άλλο πράγματα που δεν θα μάθαινα ποτέ.

— Πως! δεν υπάρχει καμιά θέσις μέσα; άκουσα να λέη έξαφνα μια φωνή.

— Μά το βλέπεις, κυρά μου, δεν υπάρχει καμιά, απάντησε ο εισπράκτης.

— Τότε λοιπόν θα μείνω στον έ- ζωστή; Θεέ μου, και είμαι τόσο κουρασμένη!

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΑΙ

Ο μεγάλος εξερευνητής και δημοσιογράφος Στανλέϋ, ο οποίος διέσχισε τὰ παρθένα δάση της Αρκτικής για ν' άνεύσει τον άπωλεσθέντα εξερευνητήν Δίεγκμαν.

— Θα κάνω άλλοτε πάντα αυτό το πράγμα και ν' εύχαριστῆται μου μάλιστα, γιατί μ' άρέσει να δείχνω ότι είμαι άνθρωπος με καλή ανατομή.

— Πάλι; Ροαριόλ! φώναξε εκείνη τη στιγμή ο εισπράκτης του τραμ.

— Είσινα, γιατί δεν είχα τη δύναμη να πάω να βλέπω, έστω και για λίγα λεπτά ακόμη, εκείνη που μου είχε πάρει το νού.

— Ο Πέτρος διέκοψε μια στιγμή τη διήγησί του.

— Κατάλαβε, υπολόγω, τώρα, φίλε μου, γιατί δεν θέλω νανεβαίνω στο τραμ αυτής της γραμμής. Ή ανάμνησις της περιπέτειας που σου διηγήθηκα, μου κάνει κακό.

ΤΟΥ ΑΝΡΙ ΣΠΟΝ

— Και έπειτα; τον ρώτησε ο φίλος του.

— Έπειτα...

— Άν, φίλε μου, δεν φαντάζεσαι τί συνέβη.

— Ή ώρα μου άγγώστη — ναι, εκείνη! — ση-

κώθηκε από τη θέσι της και προχωρώντας

στον έξωστή, έειπε στη γερόντισσα:

— Κυρία, αν θέλετε να καθήσετε, υπάρχουν θέσις...

— Μά, δεσποινίς, δεν είναι σωστό να πάω τη θέσι σας...

— Μά πως, μά πως, κυρία, εγώ είμαι νέα και μπορώ να σταθώ όρθη, ενώ εσείς είστε ηλικιωμένη και κουράζεστε να μένετε όρθια...

Και εκατό χρόνια ακόμη αν ζήσω, δεν θα ξεχάσω ποτέ την ντροπή που έννοιωσα εκείνη τη στιγμή. Ω, το σκληρό βλέμμα που ή γερόντισσα μουρμούριζε μόλις καθίσε και έειπε ότι στο τραμ υπήρχε ένας νέος που δεν της είχε παραχωρήσει τη θέσι του!

Μά και όλες ή άλλες γυναίκες, και αυτές καθάρες, ότι δεν υπάρχει πιο δυσεύρετο πράγμα από το να ντροπιάζεσαι μπροστά σε άνθρωπους που δεν τους γνωρίζεις!

— Άν τους έγνωρίζα, θα μπορούσα να τους πω: — Ήταν μία στιγμή ξεχαμάρας, σαστισμάρας. Είναι καλθθανασθόρα- μένος. Έκατό φορές σε έβουα περί- πτωσι έκαμα το καθήκον μου!

Βέβαια, εγώ ακόμη καιρό να έπανορθώσω το λάθος μου... Θα μπορούσα να σηκωθώ και να παραχωρήσω τη θέσι μου στην ώραία νέα...

— Άν άρνιότανε όμως!

— Ένας άλλος στη θέσι μου θα σηκωνότανε ίσως και θα κατέβαινε μου ο μόνος άνδρας μέσα στο τραμ.

Το καθήκον μου — το ήξερα αυτό και το αίσιανό μου — ήταν να σηκωθώ και να παραχωρήσω τη θέσι μου στην ώραία νέα...

— Άν άρνιότανε όμως!

— Ένας άλλος στη θέσι μου θα σηκωνότανε ίσως και θα κατέβαινε μου ο μόνος άνδρας μέσα στο τραμ.

Το καθήκον μου — το ήξερα αυτό και το αίσιανό μου — ήταν να σηκωθώ και να παραχωρήσω τη θέσι μου στην ώραία νέα...

— Άν άρνιότανε όμως!

— Ένας άλλος στη θέσι μου θα σηκωνότανε ίσως και θα κατέβαινε μου ο μόνος άνδρας μέσα στο τραμ.

Το καθήκον μου — το ήξερα αυτό και το αίσιανό μου — ήταν να σηκωθώ και να παραχωρήσω τη θέσι μου στην ώραία νέα...

— Άν άρνιότανε όμως!

— Ένας άλλος στη θέσι μου θα σηκωνότανε ίσως και θα κατέβαινε μου ο μόνος άνδρας μέσα στο τραμ.

Το καθήκον μου — το ήξερα αυτό και το αίσιανό μου — ήταν να σηκωθώ και να παραχωρήσω τη θέσι μου στην ώραία νέα...

— Άν άρνιότανε όμως!

— Ένας άλλος στη θέσι μου θα σηκωνότανε ίσως και θα κατέβαινε μου ο μόνος άνδρας μέσα στο τραμ.

Το καθήκον μου — το ήξερα αυτό και το αίσιανό μου — ήταν να σηκωθώ και να παραχωρήσω τη θέσι μου στην ώραία νέα...

— Άν άρνιότανε όμως!

— Ένας άλλος στη θέσι μου θα σηκωνότανε ίσως και θα κατέβαινε μου ο μόνος άνδρας μέσα στο τραμ.

Το καθήκον μου — το ήξερα αυτό και το αίσιανό μου — ήταν να σηκωθώ και να παραχωρήσω τη θέσι μου στην ώραία νέα...

— Άν άρνιότανε όμως!

— Ένας άλλος στη θέσι μου θα σηκωνότανε ίσως και θα κατέβαινε μου ο μόνος άνδρας μέσα στο τραμ.

Το καθήκον μου — το ήξερα αυτό και το αίσιανό μου — ήταν να σηκωθώ και να παραχωρήσω τη θέσι μου στην ώραία νέα...

— Άν άρνιότανε όμως!

— Ένας άλλος στη θέσι μου θα σηκωνότανε ίσως και θα κατέβαινε μου ο μόνος άνδρας μέσα στο τραμ.

Το καθήκον μου — το ήξερα αυτό και το αίσιανό μου — ήταν να σηκωθώ και να παραχωρήσω τη θέσι μου στην ώραία νέα...

σπαθίζουν να πάρουν κάτι από το συλλογικό μούρο του σκύλλου. Το σπύριγγο ξεκληριζόμενο βύθιζε άριστα. Τα χείλη κάθε φορά που έκλεινε τ' στόμα, περνούσαν και πετούσαν αβρούς. «Αλυτρώτους τίναζε μπούκι και προς τα πάνω το κεφάλι απαρύλαχτα σάν το σκύλλο. Τα παιχνίδια σπαστά των φιλογών απ' αντίκρουσιν έκαναν τις σκιές να χορεύουν ένω τραγουδούσαν χορό άπαιστο στο πεσπώ τοι, του έδιναν ιδιαιτέρην γοργάδα. Ούτε με βόρσσεε καθόλου γαυλίζοντας πάντα: Γάδ-γάδ-γάδ».

Βράζει προς το πέρας. Κόβει, κόβει.

—Ναί, τοῦ ἀπάντησε τότε μὲ
θαρότητα ὁ Μπερώ. Καὶ ἀπόδειξ
ὅτι ἴσῃ δὲν ἴσῃ μισῶ καθόλου.

— Σεις, κύριε Μπερώ, τοῦ εἶ
στο τέλος ὁ νέος, μισαίτε ὅ,τι ὑψώ-
ται πάνω ἀπ' τὸ μέτριο.

— Naί, τοῦ ἀπάντησε τότε μὲς
βαρότητα ὁ Μπερώ. Καὶ ἀπόδειξ-
ῖται ὅτι ἡ ἀλήθεια ἀπὸ τοῦ καλοῦ.

— Είμαι ό κ. Χ... από την Φραγκ

A black and white illustration of a man with a mustache, wearing a suit and tie, sitting and reading a book. He is positioned in front of a bookshelf filled with books. The illustration is framed by a decorative border.

— Κυρίε Μοζάρτ, το έργο
είναι πράγματι έξοχο... Τὰ συγ-
ρητήριά μου ! Άλλά δὲν μοῦ λέ-
γεις πόσες νότες περιέχει ;
— Οὔτε μία περιττή, Μεγαλε-
τατε ! τοῦ ἀπάντησε τότε ὁ Μο-
ζάρτ.

Η ΤΡΟΜΕΡΟΤΕΡΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

ΤΟ
ΑΚΕΦΑΛΟ ΠΤΩΜΑ

Η συνέχεια της ανακρίσεως. Τι διηγήθη ο αστυφύλαξ Ζέρβας. Το μαρτύριο της άπνειας. Είς αντιπαράστασιν. Φώτης Μακρής ή Μπερδεμπές, ο πατέρας του θυμάτων. Τι διηγήθηκε για το γιοι του. Ένας εφημεριδοφάγος τυρέμπορος, που εξοργίζει τους πελάτες του. Το μυστηριώδες γράμμα του Βαλσαμή. «Για τη δουλειά που ξέρεις...» Τα δάκρυα ενός πατέρα κλπ. κλπ.

Ήταν λοιπόν η δέν ήταν ένοχος ο Βαλσαμής; Αυτό προσπαθούσε να εξακριβώσει η ανακρίση. Και προς το εκάλεσε όπως εξέτασε τον εν Πάτρως εύρισκόμενον αστυφύλακα Ζέρβαν.

«Όπως έγραφε το «Άστυ» της 26 Μαρτίου 1895, ο Ζέρβας, αφιχθείς μετά μερικάς ημέρας στας 'Αθήνας, κατέβηκε άμέσως στον Πειραιά και παρουσιάστηκε στην 'Αστυνομία, όπου κατέθεσε τα εξής:

«Την Τρίτη της Τυρινής, ερχόμενος εκ Πατρών εις 'Αθήνας, συνηντήθη και εσχετίσθη εντός του σιδηροδρόμου με τόν δολοφονηθέντα Μακρήν, ερχόμενον και αυτόν εις 'Αθήνας.

«Όταν απειβιάσθησαν εις τόν σιδηροδρομικόν σταθμόν, έμπεσαν μαζί εις τήν πόλιν, και άκολουθώσας κατέβησαν εις τόν Πειραιά. Έκει ο Μακρής συνηντήθη μετά πολλών συμπατριωτών του, ως και του Βαλσαμή και επέρασαν διασκεδάζοντας όλας τας ημέρας των 'Απόκρεω... Την ημέραν του εγκλήματος ο Ζέρβας συνήντησε και πάλιν εις 'Αθήνας τόν Μακρήν, ο οποίος, ως λέγει, κατέβηκε κατόπιν στον Πειραιά. Ο Βαλσαμής όμως διαιστανέται το αντίθετον, ότι δηλαδή δεν συνηντήθη με το θύμα την ημέρα αυτή. 'Η διαλεύκανσις λοιπόν της ύλης υποθέσεως έγκειται εις το σημείον τουτο.

«Εάν πράγματι αποδειχθί, ότι ο Μακρής, το έσπέρας που διεκράχητο το έγκλημα εύρισκετο έν Πειραιά, κάθε δικαιολογία του Βαλσαμή αποβαίνει ματαία, και ή άνάκρισις θα έχη πλέον διδόμενα περί της ένοχής του. «Ο έν Κεφαλληνία συλληφθείς Μηνάς Μαρκωντώνος άπεστάλη χθές υπό συνοδείαν εις τήν Διεύθυνσιν της 'Αστυνομίας, σήμεραν δέ αποστέλλεται εις Πειραιά, όπως άνακριθί.

«Όπως, ως λέγεται, την ημέραν των 'Απόκρεω εύρίσκειτο έν Πειραιά μετά του Μακρή, έπνεε δέ μένεα κατ' αυτόν, καθ' όσον τόν είχε καταγγείλει ως κινδολοποιόν». Στο μεταξύ αυτό ο Εισαγγελεύς διέταξε τήν 'Αστυνομίαν να πάγη να υποβάλη τόν Βαλσαμή στο μαρτύριο της άπνειας, με το οποίο προσπαθούσαν να άναγκάσουν να όμολογήσιν την πράξιν του.

Ο Βαλσαμής άπαλλαγείς της βασάνου αυτής, άρχισε ν' αναλαμβάνει τας δυνάμεις του και ν' αντιλαμβάνεται καλύτερον τα περί αυτόν γινόμενα. Είς τήν άνάκρισιν, εις τήν οποίαν υπεβλήθη και πάλιν, παρουσιάσθη ύλης διαφορετικός ή τας άλλας ήμε-

ρας, κατά τας οποίας περιέπιπε από συγχύσεως εις σύγχυσιν. Έτσι είχαν τα πράγματα, όταν έφτασε στην 'Αθήνα από την Κεφαλληνία ο πατέρας του θυματος Φώτης Μακρής ή Μπερδεμπές.

«Ο πατήρ Μακρής, έγραφε ή «'Ακρόπολις», άγει το εξηκοστόν έτος της ήλικίας του, φαίνεται όμως ερωμαίνων, κατά τήν όμολογίαν όλων των συμπατριωτών του. 'Ηλιοκαής, με πυκνήν γενειάδα, μάλλον ύψηλόν άναστήματος, εύρύστερνος, είνε πένθιμα ντυμένος διά το οικτρόν τέλος, του μονακιδίου υιού του. Φορεί κινεζικισανόν σκούφον επί κεφαλής, και χειμωνιάτικην κάπαν επί των ώμων του. Παρουσιάζει τύπον χωρικού, αλλά μη στερημένου και της άπαιτουμένης μορφώσεως.

«Ο δυστυχισμένος πατέρας, με μάτια βουρκωμένα, με φωνή λίγο βραχνή και συχνά διακοπτόμενην από συγκίνησιν, με τήν ιδιάζουσαν εκείνην 'Επαιρησιακήν προφοράν, διηγείτο θη στους δημοσιογράφους:

«Πάνε τώρα δεκαοχτώ μήνες που ο γιός μου έφυγε από την Κεφαλλονία. Στο χωριό μας, τα Μακρωτίτικα, όπου κατοικούμε, τόν είχα και πουλούσε τυριά κι' εκερδίζαμε από το εμπόριο αυτό αρκετά χρήματα... 'Ηταν πάντα ζωηρός και άνοητος, και γι' αυτό πολλές φορές εσυγχίζομαστέ. Είχε κι' ένα ελάτωμα, ν' αγοράζει όλες τις εφημερίδες και να κάθεται στο μαγα-

ζί να τις διαβάξ, χωρίς να κυτάξ, όπως πρέπει, τη δουλειά του. Πολλοί πελάτες του ερχόνταν συχνά και μου λέγανε:

«Καλέ, έγω ντρέπομαι να πάω να ψωνίσω από το γιού σου. Αυτός κάθεται στην καρέκλα, και διατρώγει εφημερίδα όλη μέρα. Πώς μπορεί να πάη κανείς να τόν άνησυχώ;» Γι' αυτά και πολλά άλλα συχνά έμαλλώναμε.

«Μία μέρα συνεχίζει ο πατέρας του θυματος-ο γιός μου εθύμωσε και έφυγε από το σπίτι, χωρίς να μου γράψ, από τότε ούτε μια φορά. Καθώς έμαθα ύστερα, πήγε στην Κέρκυρα και κεί μπήκε σε μια φάμπρικα αλευριών, άπ' ός έργα της.

«Εκεί όμως δεν έμεινε πολύ καιρό, έφυγε για την Πάτρα, ύστερα για την 'Αθήνα και τόν Πειραιά και τελευταία για τόν Βόλο, άπ' όπου έπληγε εις το εργοστάσιο του κ. Γιαννούπου στο Βελιστίνο, και έμεινε εκεί ως στον 'Οχτώβρι, γιατί άργος δεν έκαθόταν περισ-

σότερο από δυό ή τρείς μέρες, άν και όταν έφυγε από την πατρίδα είχε καμιά χιλιάδα δραχμές μαζί του... Φεύγοντας από το Βόλο, ήθελε στον Πειραιά, όπου, φαίνεται ότι άπαντήθηκε με τόν Βαλσαμή, δεν έμεινε όμως πολλόν καιρό, γιατί ήθελε να γυρίσιν σπίτι, ύστερα από τόσον καιρό που έλειπε.

«Τόν καιρό που έμεινε στον Πειραιά δεν ξέρω τί είπαν και τί έκαναν με τόν Βαλσαμή, τούτο μόνον ξέρω, ότι εκεί που έγώ τόν περιμένα, έμαθα ότι ήταν στας Πατρών και είχε λίσση μ' ένα Βαλασόπουλο. Φαίνεται όμως αυτό δεν τό ήξερε ο Βαλσαμής, γιατί ύστερ' από λίγον καιρό τού έστειλε στο σπίτι ένα γράμμα και καμιά δεκαριά διάφορες εφημερίδες. 'Επειδή λοιπόν έλειπε ο γιός μου, άνοιξα έγώ τόν γράμμα και διάβασα πού τού έγραφε αυτό:

«Για τη δουλειά που ξέρεις, μάς ζητούν χρήματα και γράψε μου τί να κάμω. Είνε όμως άνάγκη και να έλθης γρήγορα. Καθώς γνωρίζεις, κρατώ χρήματα, και ίσως αύριον καταθέσω 9 χιλιάδας δραχμές. Όταν έλθης, να μου φέρεις και τα είδη που ξέρεις, ως έγραφα και εις τόν άδελφό μου».

«Από το γράμμα αυτό φαίνεται, ότι ο Βαλσαμής με τόν γιού μου έκαναν μαζί διάφορες έμπορικές εργασίες, αλλά τί τα θέλω έγώ άφου μου τόν έσκότισε...»

Και λέγοντας αυτά ο δυστυχισμένος πατέρας άναστήναε και σπρωγίσε τα μάτια του. «Ο Φώτης Μακρής είνε πλέον ή βέβαιος, έγραφαν τα φύλλα, ότι ο συμπατριώτης του Βαλσαμής είνε ο άυτοαργός του εγκλήματος, αλλά ότι δεν είνε και ο μόνος. Κατά την πεποιθήσιν του έχει και συνενόχους».

Μετά την ανακάλυψιν της κεφαλής του θύματος, εκείνο που άπασχολούσε τήν άνάκρισι ήταν να μάθι και τόν τόπο όπου έξετελεσθή το φοβερό κακούργημα. Ίσως εκεί να εύρισκοντο και πειστήρια μαρτυρούντα τήν ένοχήν του Βαλσαμή και τών συνενόχων του.

Στην 'Υδραϊκή συνοικία του Πειραιώς είχε άρχισιν να ψυθρίζεται από στόμα σε στόμα, ότι πέρα από την άκτή της Φρεαττύδος και ακριβώς κάτω από το Σηματοτηλέγραφο, κοντά στην παραλία, δυό μικρά παιδιά είδαν την ημέρα της Καθαρής Δευτέρας, αίματα στή γη και βρισκαν μικρά ρούχα άνιόντα, κατά πέραν πιθανότητα, στον άποκεφαλίσθέντα Μακρή.

Η διάδοσις αυτή, σιγά-σιγά έφθασε και στ' αυτιά του ειρηνοδίκου Πειραιώς Κυριαζίδου, ο οποίος έπληρε τόν ένομοτάρχη Σκαπέτο και πήγαν στην 'Υδραϊκή συνοικία. Κατόπιν άρχετών δυσκολιών, κατώρθωσαν τέλος ν' ανακαλύθουν το σπίτι όπου κατοικούσαν τα δυό παιδιά και το όνομα της οικογενείας των.

«Τα παιδιά αυτά—έγραφε ο έν

παιδί—είχαν με τόν Βαλσαμή, τούτο μόνον ξέρω, ότι εκεί που περιμένα, έμαθα ότι ήταν στας Πατρών και είχε λίσση μ' ένα Βαλασόπουλο. Φαίνεται όμως αυτό δεν τό ήξερε ο Βαλσαμής, γιατί ύστερ' από λίγον καιρό τού έστειλε στο σπίτι ένα γράμμα και καμιά δεκαριά διάφορες εφημερίδες. 'Επειδή λοιπόν έλειπε ο γιός μου, άνοιξα έγώ τόν γράμμα και διάβασα πού τού έγραφε αυτό:

«Για τη δουλειά που ξέρεις, μάς ζητούν χρήματα και γράψε μου τί να κάμω. Είνε όμως άνάγκη και να έλθης γρήγορα. Καθώς γνωρίζεις, κρατώ χρήματα, και ίσως αύριον καταθέσω 9 χιλιάδας δραχμές. Όταν έλθης, να μου φέρεις και τα είδη που ξέρεις, ως έγραφα και εις τόν άδελφό μου».

Πειραιά άναποκρύπτει της «'Ακρόπολεως»—ήλικίας τόν ένα 11 ετών και τόν έτερον 14, άφου εδήλωσαν ότι ήσαν άδελφοί και όνομάζοντο Σταμάτης και Πέτρος Τσαμαδοί, όφρανοι πατέρας και ότι εργάζονταν εις το μηχανουργείον Περάκη, κατέθεσαν τα εξής, σχετικώς με τόν έν τή συνοικία των διαδιδόμενα.

«Τό πρωί της Καθαρής Δευτέρας, βλέποντας, ότι όλος ο κόσμος έξεχύνετο εις τας έξοχάς, όπως εορτάσθη τα Κούλουμα, παρεκάλεσαν και αυτοί τη μητέρα των να βρουν να διασκεδάσουν. 'Η μητέρα των τούς επέτρεψε να πάνε περίπατο και οι δυό μικροί άδελφοί έπληγαν κοντά στη Φρεαττύδα, όπου έπληγαν και ο περισσότερος κόσμος.

«Κατά τας 10 π.μ. οι δυό άδελφοί παίζοντες, άπεμακρύνθησαν πολύ της Φρεαττύδος και όλον εν προχωρούντας προς τόν 'Αγγλικόν Τηλέγραφον. 'Ενώ όμως περνούσαν μεταξύ των δυό θέσεων, Καθρέφτης και Λουδαίον, όπου τόν μικρό όγκημα του 'Αγγλικού Τηλεγράφου, διέκριναν από κάποιαν απόστασιν ένδύματα και άμέσως, κινούμενοι εκ περιεργίας, έπλησιασαν προς αυτά. 'Οποία όμως ύψηλός ή έκπληξις των, όταν εις τόν μέρος, όπου ύπήρχον τα ένδύματα παρετήρησαν ότι τόν έδαφος εις έκτασιν δυό τετραγωνικών μέτρων περίπου ότο βαμμένο με αίμα! Είς μερικά σημεία όπου είχε χυθεί περισσότερο το αίμα, ήτο παγωμένο, αλλά δεν είχε ακόμη άποξηρανθεί.

«Είς τόν θέαμα τούτο ή περιέργεια των παιδιών εξήφθη περισσότερο, και εξήτασαν έπισταμένως τα γύρω της τοποθεσίας αυτής. Δεν εύρηκαν όμως τίποτε άλλο παρά τ' άνδρικά ρούχα, ήτοι ένα γελέκο μαύρο, μία φανέλλα κι' ένα λαϊμοδέτη επίσης μαύρο (φιογκο), όλα αίματόφυρτα, τα δέ περί τού αίματος ένδύματα έδάρους ήσαν ήλλοιωμένα, ώσαν άνθρωποι διά των ποδιών των να είχαν περ όλίγον μόλις επιφέρει τήν αλλοίωσιν ταύτην.

«Οι δυό άδελφοί Τσαμαδοί, άφου παρετήρησαν πάντα ταύτα, ένύλισαν με τα πόδια τους τα ένδύματα και καταβείδαντες ταύτα προς τήν παραλίαν, τα έκοποθέτησαν έντός μικρού χάσματος, έδωσαν έν' αυτών μικρόν λιβόν και έφυγαν.

«Κατά τόν βράδον, όταν επέστρεψαν εις τόν σπίτι των, διηγήθησαν εις τήν μητέρα των τα καθέκαστα, αυτή όμως δεν έδωσε μεγάλη προσοχή εις τα λόγια των παιδιών της, δεν έπληρε εις τα σοδάρα τόν πράγμα και δεν έλεπε σε κανένα τίποτε.

«Οι δυό μικροί άδελφοί όμως, πάντοτε φιλοπερίεργοι, διηγήθησαν το φοβερό εύρημα των εις άλλους συνομηλικούς των εις τήν συνοικίαν και έτσι ή διάδοσις έφθασε εις τ' αυτιά του Ειρηνοδίκου.

«Ο κ. Ειρηνοδίκης, άμέσως μετά την άνωτέρω κατάθεσιν των δυό άδελφών, παρέλαβεν αυτούς, μετά τού ένομοτάρχου κ. Σκαπέτου και δι' άμέξης έπληγαν εις τήν Φρεαττύδα και άπ' εκεί πεζή μέχρι τού ύποδειχθέντος μέρους. Οι δυό άδελφοί, κάλλιστα γνωρίζοντες τήν τοποθεσίαν, ώδήγησαν κατ' εύθειαν τούς συνοδούς των εις τόν μέρος που είχαν κρύψει τα ένδύματα και ύπέδειξαν τόν χώρον, τόν οποίον είχαν ιδεί αι-

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Τά δανεικά του Μιραμπώ. Πώς έμάλλωσε με τόν Μπωμαρσά. Η προσβολή του δευκός και ή προσβολή του κομψής. Η άποτυχία του «Κουρέως της Σεβίλλης». Πώς κομματιάστηκε ο συγγραφέας. Οι πρόγνοιες του πρίγκηπος Κοντί. Οι... φίλοι του Μπωμαρσά. Στο χορό της 'Οπερας, κλπ. κλπ.

«Τό πρωί ο Μπωμαρσά, καθώς έκανε ήν τουαλέττα του, είδε να μπαίνει μέσα στο δωμάτιό του ο Μιραμπώ, ο οποίος, άφου τόν χαιρέτησε, τού είπε με τόν γλυκύτερο τόνο:

—'Αγαπητέ μου φίλε, έχω άπόλυτη άνάγκη από δέκα χιλιάδες φράγκα, τα όποια, σε παρακαλώ, να μου δανείσης και θα σου τα επιστρέψω έπειτα από δυό μήνες...

—'Αγαπητέ μου κύριε, τού άπάντησε τότε με ψυχρότητα ο εύθυμος γράφος, έπειδή είμαι βέβαιος ότι θα μαλώσουμε κατά τήν έξόφλησιν, καλύτερα είνε να μαλώσουμε από τώρα... 'Εξώ λοιπόν, κύριε... Είμαστε μαλωμένοι!...

Ο Μπωμαρσά είχε άφήσει κάποτε να τόν προσβάλει και να τόν βολήσει ένας μεγάλος δούξ, χωρίς να δεχθί να μονομαχήσιν μαζί του.

Έπειτα από λίγο καιρό, κάποιος κόμης τού έκανε πάλι τα ίδια και όταν οι φίλοι του τόν προέτρεπαν να δεχθί τήν πρόκλησιν μονομαχίας που τού είχε στείλει, ο συγγραφέας τού «Φιγκαρώ» άπάντησε:

—'Εγώ άρνήθηκα τέτοιες προσκλήσεις από πολύ πύο μεγάλα πρόσωπα και θα δεχόμουν τώρα αυτή...

Μετά την πρώτη άποτυχία του «Κουρέως της Σεβίλλης» στο θέατρο, ο Μπωμαρσά, για να τόν ανεβάσιν πάλι στή σκηνή, άναγκάστηκε να κόψι μιάν δολομικήν πράξιν του και έτσι να περιορίσιν τις πόντες πράξεις του σε τέσσερες.

Μά και αυτή τήν φορά τόν έργον γίνθηκε δεκτό με ψυχρότητα και με άποδοκιμασίες εκ μέρους του κοινού. Τότε κάποιος από τούς θεατές σιχώθηκε από τή μέση της πλατείας και φώναξε προς τούς άλλους:

—'Ε! κύριε, φανταστείτε, έπικεικίς προς τόν συγγραφέα και μη τόν άποδοκιμάζετε!... Κομματιάστηκε στα... τέσσερα για να σας άρέσιν... Τι ήθελατε παραπάνω...

Ο πρίγκηψ του Κοντί, κάποτε που είχε άρρωσθήει βαρεία, έλεγε

ματωμένον τήν Καθαράν Δευτέραν και ο οποίος—παρά τας τελευταίας βροχάς—διατηρεί ακόμη ζωντα τήν του έντελεσθέντος φοβερού δράματος.

(Ακολουθεί)

στο Μπωμαρσά ότι δεν έλπιζε να τήν γλυτώσιν, γιατί ήσαν εξαντλημένοι άπ' τούς πολέμους, τόν κρασί και τις διασκεδάσεις...

—'Όσο για τούς πολέμους, τού άπάντησε ο συγγραφέας, ο ύψηλότερος πατέρας σας έκανε είκοσι δυό έκστρατείες και πέθανε σε ήλικία έδωδεμήντα πέντε χρόνων... 'Όσο για τόν κρασί πάλι, ο μαρκήσιος ντε Μπραγκά, ο θεός σας, έπινε κάθε μέρα έξη μπούτιες σαμπάνια και πέθανε σε ήλικία ογδόντα τεσσάρων ετών...

—Ναί, μά έχουμε και τούς έρωτες, είπε τότε ο πρίγκηψ.

—'Ω, ούτε και γι' αυτό μήν άνησυχείτε, τού άπάντησε ο Μπω-

μαρσά, ή πρίγκηπισσα ή μητέρα σας... πέθανε ένενήντα πέντε χρόνων!...

«'Ό Μπωμαρσά, λόγω του χαρκατηρόν του, δεν είχε ποτέ του φίλους. Γι' αυτό κάποιος, που ήθελε να τόν πειράξ, έκοψε κάτω από μιάν διαφώνισιν, ή οποία άνήγγελε τόν δρόμο του «Οί δύο φίλοι»:

«Έργον συγγραφέως, ο οποίος δεν έχει κανένα φίλο.

Σ' ένα χορό μετμεμφισμένων της 'Οπερας του Παρισιού, στον οποίον ήσαν κι' ο Μπωμαρσά, σε μιάν στιγμή τόν έπλησιασαν διάφοροι προσωποφόροι κι' άρχισαν να τόν μιλούν για τόν έργο του «Εύγενία», που είχε πρωτοπαυθεί τις ήμέρες εκείνες. 'Ο συγγραφέας, άπαντώντας τους, τούς έλεγε ότι ύπήρχαν στο έργο του διάφορα σημεία, τα όποια τα είδόνθωσαν σύμφωνα με τις ύποδείξεις που τού είχαν κάνει οι κριτικοί.

—'Υπάρχει μεταξύ των άλλων, έπρόσθεσε, ένα σημείο τού έργου μου, το όποιον τόσο πολύ με έπεισε ότι οι κριτικοί που τόν επέκριναν είχαν δίκην, ώστε έσημείωσα ιδιόχειρως στο περιθώριο τού χειρογράφου μου: «Θέλω ήλίθιος».

—'Ω! κύριε Μπωμαρσά! τού φώναζε τότε μιάν κυρία. «Όταν τυπώσατε τόν έργον σας, μη ξεχάσατε να βάλετε μέσα τήν σημείωσιν αυτή... Είνε αληθινή!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Σχοινισμένοι φορέσεις με μικρή περιγραφή μοιάζουν με μεγάλα δωμάτια μέσα σε μικρό σπίτι.

—'Η αληθινή εύγλωττία συνίσταται στο να μη λές τίποτε παραπάνω άπ' ό,τι χρειάζεται.

—'Η μεγαλύτερη άρεστή των εύτυχισμένων είνε ή εγχαράτις των δέ δυστυχισμένων ή καρτερία.

—'Όπως τόν σιτάρι καθαρίζεται με τόν άέρα, έτσι κι' ή ψυχή εξαγνίζεται με τή μετάνοια.

—Τό καλό όνομα άποκτάται με πολλές καλές πράξεις και χάνεται με μιάν άκαλή.

—'Η χολακεία είνε ψεύτικο νόημα, που τόν θέτει σε κυκλοφορία ή κενοδοξία.

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μικρός διάλογος μεταξύ δύο καταδίκων.

ΠΡΩΤΟΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ.—Είσαι εδώ για πολύ καιρό;

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ.—Για τρεις βδομάδες.

ΠΡΩΤΟΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ.—Σε καταδίκασαν για κλοπή;

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ.—Όχι. Έκοτώσα τη θεία μου και το θείο μου.

ΠΡΩΤΟΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ.—Πώς!

Έκοτώσα το θείο σου και τη θεία σου και σε καταδίκασαν μόνο τρεις βδομάδες;

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ.—Ναι, έπειτα από τρεις βδομάδες θάρρουν να με πάρουν για να με... κορεμάσουν!

Μία μέρα, ο περίφημος Άγγλος συγγραφέας Μπέρναρ Σόου έλαβε από μία Αμερικανίδα θαμναστριά του την ακόλουθη επιστολή:

«Ελάθε ο εξυπνότερος άνδρας του κόσμου κι' εγώ είμαι η ωραιότερη γυναίκα. Σας προτείνω λοιπόν να παντρευτούμε. Το παιδί που θα γεννηθεί από την ένωση μας αυτή θα είναι η τελειότερη προσωποποίηση».

Θέλετε τώρα και την απάντησή του Σόου στο γράμμα αυτό; Ίδου την:

«Αλλοίμονο! Το παιδί μας φαντάζομαι ότι θα έχη την ομορφιά μου και την εξυπνάδα... σας!»

Ο πρόεδρος των Ήνωμένων Πολιτειών Ουίλσον κατά την άφιξή του στον παράδεισο συνάντησε το Μωϋσή, ο οποίος του έφριξε το χέρι με οίκτο.

—Σας συλλυπούμαι ειλικρινώς, του είπε.

—Γιατί;

—Γιατί οι άνθρωποι δεν σέβονται καθόλου τους 14 όρους του περιφήμου πρωτοκόλλου σας.

Τότε ο μακαρίτης Άμερικανός Πρόεδρος έφριξε κι' αυτός με οίκτο το χέρι του Μωϋσή και του είπε:

—Κι' εγώ, προφήτα μου, σας συλλυπούμαι ειλικρινώς.

—Γιατί;

—Γιατί οι άνθρωποι δεν σέβονται περισσότερο τις Δέκα Έντολές από τους 14 όρους μου!...

Σ' ένα μεγάλο κομωτήριο της Νέας Υόρκης, κάποιος πελάτης ζητάει ένα φάρμακο για να μεγαλώνουν τα μαλλιά. Ο διευθυντής του κομωτηρίου του δίνει πράγματι ένα φάρμακο που είχε εικοσιπέντε δολάρια.

Πολύ ακριβό, λέει ο πελάτης. Ωστόσο θα το πάρω αν μου εγγυασθε για την επιτυχία του.

Τότε ο διευθυντής του κομωτηρίου, λέει στον πελάτη, δείχνοντάς του τα άφθονα μαλλιά του:

—Δείτε καλύτερα!... Έχω τέτοια μαλλιά, γιατί μονάχα αυτό το φάρμακο χρησιμοποιώ...

Και για να πείσει περισσότερο τον πελάτη, προσθέτει:

—Και τώρα δέστε πως ήμουν προτιμότερα...

Και, αφαιρώντας την... περούκα του, αποκαλύπτει τη μεγαλοπρεπή του... φαλάκρα!...

Ένας Άμερικανός δικηγόρος υπε-

Θ Θ Θ Η ΜΟΔΑ ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ Θ Θ Θ

Μία ιθαγενής του Νιάμ—Νιάμ, με την παράξενη κόμμωσή της, ή οποία μοιάζει με μεγάλο πλεχτό καπέλλο, από τα συνηθισμένα σήμερα.

ρήσις, μπρός στο όρκωτο δικαστήριο ένα δολοφόνο. Έπειδή όμως έβλεπε ότι δεν έκανε με την αγόρευση του καμιά εντύπωση στους ένορκους, είπε:

—Λάβετε υπ' όψη σας, κύριοι ένορκοι, ότι ο πελάτης μου είναι πολύ βαρύνκος, και ότι δεν άκουσε τη φωνή της... συνειδήσεώς του!

Ο Θ Θ Θ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΑ Θ Θ Θ

Κομπανία Κινέζων μουσικών, με τα εγχώρια όργανά τους.

Ο γέρο Τζιμ και ο άνεψιός του Μπιλ πίνουν λιγερό σ' ένα μικρό μπαρ. Συγχρόνως όμως φλερτάρουν και τη νεαρή σερβιτόρα του καταστήματος. Έκείνη τους απαντάει με γλυκά χαμόγελα και, καθώς φαίνεται, ο νεαρός Μπιλ της άρεσει.

Για μία στιγμή, ο Τζιμ σηκώνεται και βγαίνει έξω για κάποια φυσική του

παίρνει και πίνει το ποτηράκι με το λιγερό που ο θείος του έχει αφήσει γεμάτο μπρός στη θύρα του!

Η κυρία Ρόζενταλ δεν είχε, άλλωστε, καθόλου όραση. Ο Θεός της έδωσε όλα τα ψυχικά και πνευματικά χαρίσματα, μα όχι και τα σωματικά. Είχε αδύνατη, μαύρη, στεγνή, ψηλή, κοκκαλιάρα! Ο' άπορο έπρεπε μάλιστα να πώς κατορθώσει να παντρευτεί, αν δεν ήταν γνωστό, ότι είχε από νέα άρκετά μεγάλη προσωπική περιουσία. Έξ' άλλου ο Ίσαακ Ρόζενταλ, που την έπηρεε γυναίκα του, είχε την πονηρία να την κάνει να υπογράψη ένα συμβόλαιο γάμου τόσο συμφέρον γι' αυτόν, ώστε μόλις τελευταία να την εγκαταλείψει, παίρνοντας μαζί του και όλα σχεδόν την περιουσία της. Η κ. Ρόζενταλ είχε απαρνηθεί γι' αυτό. Κλαίει, δυόρεται, καταριέται τον άπιστον, επικαλείται τον Ίεχωβά, μα, προ' ό' αυτών, δεν κατορθώνει να παρηγορηθεί. Στο τέλος, ένα πρωί σηκώνεται και πηγαίνει στο σπίτι του σοφού Ραββίνου Καλεμνίλ για να ζητήσει την συμβουλή του.

Ο καλός Ραββίνος, ο οποίος, εκείνο το πρωί, είχε πολύ απασχολημένος, της στέλνει το γραμματέα του για να την ρωτήσει το σκοπό της επίσκεψής της.

—Πέστε του, του απαντάει η εγκαταλειφθείσα, ότι ο σύζυγός μου με παράτησε για να πάη να ζήσει μαζί με άλλες γυναίκες.

Ο γραμματέας επαναλαμβάνει τα λόγια της στο Ραββίνο, ο οποίος για να την παρηγορήσει της παραγγέλλει:

—Ελπίζετε και προσεύχεσθε και ο σύζυγός σας θα επανέλθι!

Μα ένα ειρωνικό χαμόγελο περνάει από τα χείλη του γραμματέως, καθώς της λέει τα λόγια αυτά.

Η κ. Ρόζενταλ το βλέπει και τον ρωτάει με δισταγμό:

—Αλήθεια, αυτά τα λόγια σας είπε να μου πητε;... Αλήθεια;... Γιατί λοιπόν γελάτε ειρωνικά...

—Γιατί φοβόμαι ότι ο κύριός μου με το να σας υπόσχεται την επιστροφή του συζύγου σας πέφτει έξω...

—Πέφτει έξω;

—Ακούστε, κυρία... Μολονότι αυτό που θα σας πω, θα σας απέλπιση, πιστεύετε με περισσότερο από τον άγιο κύριό μου και πάρετε την απόφασή σας... Ο σύζυγός σας δεν θα ξαναγυρίσει!

Μια άπεραντη θλίψη απλόθηκε αμέσως στα χαρακτηριστικά της κ. Ρόζενταλ, που την έκανε ακόμη πιο άσχημη.

—Ώωω! Έκανε. Και όμως ο κύριός σας, ο τόσο σοφός, ο τόσο έναρετος, μου παράγγειλε ότι ο σύζυγός μου θα ξαναγυρίσει...

—Ναι, βέβαια... Ο κύριός μου είναι σοφός κι' έναρετος περισσότερο από τους άλλους ανθρώπους... Μα, μά...

—Τι;

—Μα δεν σας... έχει δη' ακόμα!...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Ένας υπαίθριος αστρονόμος έχει εγκαταστήσει το τηλεσκόπιό του σε μία πλατεία του Παρισιού από το απόγευμα.

Ένας γαβριάς πλησιάζει και, βλέποντας το τηλεσκόπιο, τον ρωτάει:

—Τι εν' αυτό;

—Τηλεσκόπιο.

—Και τι χρησιμεύει;

—Να βλέπουν το φεγγάρι.

—Σοβαρά, λέει ο γαβριάς. Άφσέ με τότε να το ιδώ κι' εγώ λίγο.

Και, χωρίς να περιμένη απάντησι, κολλάει το μάτι του στο τηλεσκόπιο.

Μα δεν βλέπω τίποτε! φωνάζει έπειτ' από λίγο ο γαβριάς.

—Πώς μπορείς να δής το φεγγάρι τέτοια ώρα; του λέει ο αστρονόμος. Περιμένε πρώτα να νυχτώσει.

Τότε ο γαβριάς κάνει ένα περιφρονητικό μορφαρισμό και λέει:

—Δεν λές καλύτερα πως δεν χρησιμεύει σε τίποτε το τηλεσκόπιό σου...Τη νύχτα το βλέπω το φεγγάρι και με τα μάτια μου...

Ένας κύριος και μία κυρία πολύν ώρα και και κομψή βγαίνουν από την όπερα και ανεβαίνουν στο αυτοκίνητό τους. Ένας μικρός γκρομ του θεάτρου τρέχει και κλείνει την πόρτα του αυτοκινήτου και ο κύριος του δίνει πενήντα λεπτά μόνο πουρμουόνα.

Τότε ο μικρός απευθυνόμενος προς ένα άλλο μικρό συνάδελφό του, του λέει:

—Είπε λοιπόν...

γυναίκα του;...

Ένα μικρό χαμινάκι είχε χάσει το σπίτι του και περιπλανιόταν μέσ' στους δρόμους του Παρισιού. Ένας αστυφύλακας το πλησίασε και το ρώτησε ποιά εινε ή διεθυνσις για να το πάη στο σπίτι του.

Τότε εκείνο φώναξε:

—Να με πās στο σπίτι μου!... Δεν θέλω!

—Γιατί; το ρώτησε ο αστυφύλακας. Μήπως σε δέρνει ή μητέρα σου;

—Όχι, με... χιενίζει!...

Ένας μικρός γαβριάς προσπαθεί να φτάσει το κοιδοῦνι μιάς πόρτας και να το χτυπήσει.

Ένας αστυφύλακας περνάει από κει και, για να τον βοηθήσει, πάει και χτυπάει αυτός το κοιδοῦνι.

Το χαμινί τραβιέται ένα βήμα πίσω, και τη στιγμή που ή πόρτα ανοίγει, δείχνει με το δάχτυλο τον αστυφύλακα και, βάζοντάς το στα πόδια, λέει στο θυρωρό:

—Δεν το χτύπησα εγώ... Αὐτός το χτύπησε...

Ένας Άγγλος μυλόρδος και ο ἱππ-

Θ Θ Θ Θ Θ Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΤΥΝΙΔΑ Θ Θ Θ Θ Θ

Ένας βαθύπλοτος Έβραῖος της Τύνιδας ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκογενείας του.

ρήτης του περιφέρονται στους δρόμους της Λωζάνης. Έξαφνα ο Άγγλος, νοιώθοντας κάποια φυσική του ανάγκη, πλησιάζει σ' ένα τοίχο...

Μα ένας αστυφύλακας τον πλησιάζει και του λέει:

—Παράβασις αστυνομικῆς διατάξεως. Δωδεκάμιση φράγκα πρόστιμο.

—Πολύ καλά, λέει ο Άγγλος. Ορίστε ένα εικοσιπεντάφραγκο. Δώστε μου τα ρέστα!

—Δεν έχω ψιλά, μυλόρδε! λέει ο πόλιασμα.

—Οὔτε κι' εγώ, λέει ο Άγγλος. Μα κρατήστε και τάλλα δωδεκάμιση φράγκα.

Και, γυρίζοντας προς τον ἱππρήτη

του, προσθέτει με τόνο επιτακτικό:

—Τζέιμς, κάνε κι' εσύ αυτό που ξανα πρὸ ολίγου...

—Όποτε εἶνε ἀλήθεια, ρωτοῦσε ο Τζόν τον αστυνόμο μιάς μικρῆς ἀγγλικῆς πόλεως, ὅτι κατορθώσατε να διαλύσετε μόνος σας μιά κομμουνιστικὴ διαδήλωση.

—Αληθέστατο! ἀπάντησε με μετριοφροσύνη ο ἄστυνόμος.

—Και πῶς τὸ κατορθώσατε αὐτό;

—Ἀπλούστατα, δὲν ἔκανα τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ὑπενθιμίσω στοὺς διαδηλωτὰς, ὅτι ὁ μοναδικὸς ἐργολάβος κηδεὶν τῆς πόλεώς μας εἶνε ὁ ἀδελφός μου, τὸν ὁποῖον ὀλοὶ ἔξερουν πὸς ὑπεραγαπᾶν καὶ δι-

Σ' ένα τάφο του κοιμητηρίου της Ἀμερικανικῆς πόλεως Ὁμοῦ ὑπάρχει χαρούμενη ἡ ἀκόλουθη ἐπιγραφή:

—Ἐνθάδε κεῖται ὁ Ἀβραάμ Νόης, ἰδρυτῆς τοῦ οἴκου κοινσερβάν Νόης καὶ Σία. Οἱ κοινσερβες τοῦ οἴκου αὐτοῦ εἶνε ἡ καλύτερες τοῦ κόσμου καὶ ἀσυναγώνιστες.

Μόλις τις δοκιμάσει κανείς, γίνεται πελάτης μας...

Κατὰ τὴ διάσκησι τοῦ Ἰαπωνοαμερικανικοῦ πολέμου δύο ἐνθουσιώδεις ἀμερικανοὶ κονδέντιαζαν στοὺς δρόμους τοῦ Μπροντγουνάϊ για τίς μάχες τοῦ Σαν-παύλου.

—Οἱ Ἰαπωνοὶ εἶχαν, ἔλεγε ὁ ἕνας, παραπάνω ἀπὸ πεντακόσιους νεκρούς;

—Κι' ἐμεῖς; τὸν ἐρώτησε ὁ ἄλλος.

—Ἐμεῖς... ἐμεῖς εἶχαμε τρεῖς... γεννήσεις!

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ

ΠΟ τότε που είχε συμβεί το δυστύχημα είχαν περάσει τρία ολόκληρα χρόνια, και το κακό ακόμη βαστούσε. Η Άννα Φραγκιέ εξακολουθούσε να βρίσκεται στην ίδια κατάσταση, μιά βαριά αμαρτωλία, από την οποία τίποτε δεν μπορούσε να την αποπλάσσει.

Πώς είχε συμβεί η συμφορά;

Όπως συμβαίνουν όλες οι μεγάλες συμφορές, έντελως άσφαιρα, με ένα από τα κεραυνόβια εκείνα χτυπήματα της Μοίρας.

Η κυρία Φραγκιέ είχε βγεί την ημέρα εκείνη περπατώντας με τα δύο διδύμα της. Το κοριτσάκι είχε απομακρυνθεί λιγάκι για να παίξει με μερικά άλλα παιδιά. Έξαφνα, ένα αυτοκίνητο πέρασε ολόταχως, ο σωφύρ δεν πρόφτασε να φρενάρει εγκαίρως και το κοριτσάκι βρέθηκε κάτω από τις ρόδες, που το ακροτηρίσαν φριχτά. Ύστερα δε από λίγες ημέρες πέθανε.

Ο αϊρνίδιος και τραγικός αυτός θάνατος έφερε τέτοιον συγκλονισμό στην κ. Φραγκιέ, ώστε λίγο έλειψε να χάσει έντελως τα λογικά της.

Στόν γυρισμό από την κηδεία της μικρούλας της, η κ. Φραγκιέ έκανε κατ' ιδίαν καθαρά σε ποιά κατάσταση βρισκόταν διανοητικώς. Όταν την πλησίασε το αγοράκι της, το απομάρτυρο βίαια από κοντά της και είπε στον άνδρα της:

— Δεν μπορώ πια να τον βλέπω. Η θεά του μου κάνει μεγάλο κακό! Και, από την ημέρα εκείνη, η παράξενη αυτή αποστροφή της για το παιδί της, όσο πύρινη και μεγάλωνε. Δεν μπορούσε να βλέπει το αγοράκι της, γιατί η καταπληκτική ομοιότης του με την νεκρή αδελφή του, την έκανε να υποφέρει τρομερά.

— Δεν μπορώ πια να τον βλέπω. Η θεά του μου κάνει μεγάλο κακό! Και, από την ημέρα εκείνη, η παράξενη αυτή αποστροφή της για το παιδί της, όσο πύρινη και μεγάλωνε. Δεν μπορούσε να βλέπει το αγοράκι της, γιατί η καταπληκτική ομοιότης του με την νεκρή αδελφή του, την έκανε να υποφέρει τρομερά.

Ο Πέτρος Φραγκιέ ανηχόχρησε τόσο πολύ για την κατάσταση της γυναίκας του, ώστε έσπευσε άμεσα να συμβουλευθεί τον Κουγιόλ, τον μεγαλύτερο Παρισινό ψυχίατρο. Ο γιατρός, αφού εξέτασε προσεκτικότερα την κ. Φραγκιέ, είπε στον άνδρα της:

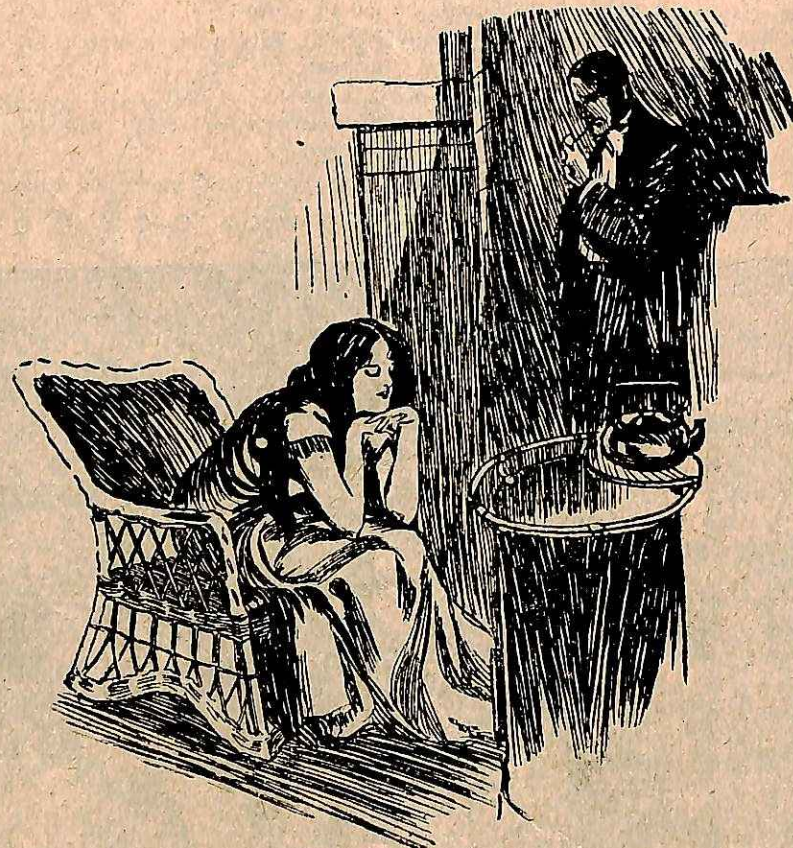
— Δεν μπορώ ακόμη να κάνω ακριβή διάγνωση. Η χλωμάδα της γυναίκας σας, ή αδυναμία της, ή ταχυπαλμία της φανεράνουν σοβαρή νευρική εξασθένιση, ή οποία απαιτεί εξαιρετική προσοχή. Η γυναίκα σας νομίζει ότι είνε υπεύθυνη για τον θάνατο της κόρης της. Η τύχη αυτή της έχει γίνει τώρα έμμονη ιδέα, ή οποία την εκυρίωνε ολόκληρη. Πρέπει να αποφεύγει κάθε συγκίνηση. Να μη της αντιστρέψετε, να μη συζητήτε μαζί της ποτέ, και να την αφήνετε να περνά την ώρα της, όσο το δυνατόν περισσότερο μόνη. Έγώ θα έρχομαι να την επισκέπτομαι κάθε μέρα και είμαι βί-

βαιος ότι, με τον καιρό, θα γίνει καλά.

Και όμως τρία χρόνια είχαν περάσει από τότε και η κατάσταση της κ. Φραγκιέ εξακολουθούσε να είνε πάντα η ίδια. Το κακό την είχαν υποβάλει σε όλες τις θεραπείες, του κακού είχαν ξεδέσει γι' αυτή τεράστια χρηματικά ποσά.

Η κ. Φραγκιέ εξακολουθούσε να ζή πάντοτε βυθισμένη στη θλίψη της, ενώ ο σύζυγός της, ο οποίος την έλάτρευε, παρακολουθούσε με αγωνία την κατάστασή της.

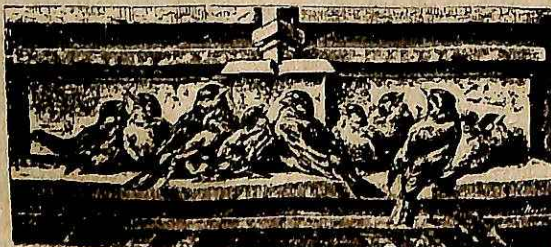
Έντονα μεταξὺ το αγοράκι της μεγάλωνε, και όσο μεγάλωνε, τόσο ή φυσιογνωμία του έπαιρνε κάτι το κορι-

Ο σύζυγός της παρακολουθούσε μ' αγωνία την κατάστασή της.

τοίστικο που το έκανε να μοιάζει ακόμη περισσότερο με την πεθαιμένη αδελφή του. Μιά μέρα μάλιστα, ο πατέρας του το έντυσε με κοριτσίστικα φορέματα και τότε μιά κραυγή εκρήγνυσε έδγηκε από τα χείλη του: Ήταν το πανομοιότυπο της αδελφής του!

Στη σκηνή αυτή βρισκόταν μπροστά και ο γιατρός. Και τότε έξαφνα μιά ιδέα του πέρασε από το μυαλό. Σκέφτηκε να παρουσιάσει το αγοράκι, έτσι κοριτσίστικα ντυμένο στην μητέρα του. Ο μεγάλος νευρικός κλονισμός που θα ένοιωθε τότε, ίσως να την έφερνε στα σύγκαλά της, να την έκανε καλά.

Όταν έφυγε ο γιατρός, ο Φραγκιέ βρόδθηκε σ' ένα τρομερό δίλημμα. Δεν ήξερε τί να κάνει. Αν ή μεγάλη συγκίνηση που θα ένοιωθε ή γυναίκα του βλέποντας αυτό το ζωντανό όμοιομα του νεκρού παιδιού της, την έσοτώσει, αντί να την κάνει καλά; Μά γιατί όμως να συμβεί αυτό; Η καρδιά της γυναίκας του ήταν γερή. Το χειρότερο που μπορούσε να συμβεί θα ήταν ν' αναγνωρίσει την άπατη και να μισήσει ακόμη περισσότερο το παιδί της...

Έσπερε ωστόσο να πάρη μιά απόφαση.

Ο Φραγκιέ έμεινε επί ώρα πολλή βυθισμένος στις σκέψεις του μη γνωρίζοντας τί να κάνει.

Όταν ή παραπάνω, εκπληκτική για ό,τι γινότανε, τελείωσε το ντύσιμο του αγοριού, ο κ. Φραγκιέ της είπε:

— Δώσε του τώρα και την κοιλιακή της, την Μαντού...

Κατόπιν, άπευθυνόμενος στον γυιό του, έρρόσθηκε:

— Πάμε να δούμε την μαμά σου. Μιά έκφραση τρόμου πέρασε τότε από τα μάτια του παιδιού.

— Μά..., ηθθύρισε διαστακτικά.

Είχε θυμηθεί με πόση αποστροφή τον έβλεπε πάντα ή μητέρα του, και αυτό τον δειλάζε τώρα.

— Σε ζήτησε ή μαμά σου..., πρόσθεσε ο πατέρας του.

Βρισκόντουσαν πια στο κάτω μέρος της σκάλας. Ο κ. Φραγκιέ άνοιξε τότε την πόρτα που έβγαζε προς τον κήπο και είπε στο αγοράκι του:

— Τρέχα... τρέχα στη μαμά σου!

Το αγοράκι άρχισε πράγματι να τρέχει στην δενδροστοιχία, στην άκρη της οποίας βρισκόταν ξεπλωμένη σε μιά σαις—λόγκ ή μητέρα του, άκίνητη, με μιά έκφραση θαύματος μελαγχολίας, και με μάτια ρεμβώδη και άπλανη.

Η νοσοκόμα που ήταν καθισμένη λίγα βήματα πιο πέρα, σηκώθηκε μόλις είδε το αγοράκι, και του έκανε νεύμα να σταματήσει, γιατί ο κ. Φραγκιέ είχε ξεχάσει να την καταστήσει ένημερη του πειράματος. Πράγματι το αγοράκι δεν την άκουσε και έξακολούθησε να προχωρή προς την μητέρα του. Μά όσο πλησίαζε, τόσο το βήμα του γινότανε και πιο διαστακτικό. Όταν τέλος έφθασε κοντά στην μητέρα του, ή οποία, άφηρημένη καθώς ήταν, δεν το είχε αντίληψη, άπλωσε το χέρι του και της άγγισε το μπράτσο, λέγοντάς της με φωνή, στην άκρη πολύ σιγανή, και που γινόταν ολόένα δυνατότερη:

— Μαμά! Μαμά! Μαμά!

Η κ. Φραγκιέ άκουσε τη φωνή του παιδιού της και γύρισε προς αυτό το κεφάλι της. Μιά κατάπληξη, γεμάτη τρόμο, συνέλασε άμέσως τα χαρακτηριστικά της. Η μικρούλα της Γωάννα, το πεθαμένο κοριτσάκι της βρισκόταν μπροστά της!

Έβγαλε μιά δυνατή κραυγή και πετάχτηκε από τη θέση της. Έπειτα, πνιγμένη από την συγκίνηση, στήριξε τα χέρια της στην καρδιά της, τα βλέφαρά της άνοιγόντουσαν, και ξανάπεσε στην πολυθρόνα της, ενώ ο σύζυγός της, τρελλός από άνησυχία, έτρεχε προς αυτήν, φωνάζοντας:

— Τήν σκότωσα! Τήν σκότωσα!

Μά όχι, δεν είχε δίκιο. Η κ. Φραγκιέ είχε ξαναμείνει τα μάτια της. Κιτάζε το παιδάκι και δάκρυα θεομά ελχαν άρχισι να κυλούνε στα μάγουλά της.

Ο Φραγκιέ τότε θυμήθηκε μιά φορά του γιατρού: «Την ημέρα που θα κλάψη, του είχε πει, θάξη γίνη καλά».

Η κ. Φραγκιέ ωστόσο εξακολουθούσε να κλαίη σφιγγοντας στην αγκαλιά της το αγοράκι της και ψιθυρίζοντας με στεναγμούς:

— Γωάννα μου! Γωάννα μου! Σε ξαναβρήκα!

Μά έξαφνα το αγοράκι φώναξε:

— Γωάννα μου, έγινε καλά!

Όταν ή παραπάνω, εκπληκτική για ό,τι γινότανε, τελείωσε το ντύσιμο του αγοριού, ο κ. Φραγκιέ της είπε:

— Δώσε του τώρα και την κοιλιακή της, την Μαντού...

Κατόπιν, άπευθυνόμενος στον γυιό του, έρρόσθηκε:

— Πάμε να δούμε την μαμά σου. Μιά έκφραση τρόμου πέρασε τότε από τα μάτια του παιδιού.

— Μά..., ηθθύρισε διαστακτικά.

Είχε θυμηθεί με πόση αποστροφή τον έβλεπε πάντα ή μητέρα του, και αυτό τον δειλάζε τώρα.

— Σε ζήτησε ή μαμά σου..., πρόσθεσε ο πατέρας του.

Βρισκόντουσαν πια στο κάτω μέρος της σκάλας. Ο κ. Φραγκιέ άνοιξε τότε την πόρτα που έβγαζε προς τον κήπο και είπε στο αγοράκι του:

— Τρέχα... τρέχα στη μαμά σου!

Το αγοράκι άρχισε πράγματι να τρέχει στην δενδροστοιχία, στην άκρη της οποίας βρισκόταν ξεπλωμένη σε μιά σαις—λόγκ ή μητέρα του, άκίνητη, με μιά έκφραση θαύματος μελαγχολίας, και με μάτια ρεμβώδη και άπλανη.

Η νοσοκόμα που ήταν καθισμένη λίγα βήματα πιο πέρα, σηκώθηκε μόλις είδε το αγοράκι, και του έκανε νεύμα να σταματήσει, γιατί ο κ. Φραγκιέ είχε ξεχάσει να την καταστήσει ένημερη του πειράματος. Πράγματι το αγοράκι δεν την άκουσε και έξακολούθησε να προχωρή προς την μητέρα του. Μά όσο πλησίαζε, τόσο το βήμα του γινότανε και πιο διαστακτικό. Όταν τέλος έφθασε κοντά στην μητέρα του, ή οποία, άφηρημένη καθώς ήταν, δεν το είχε αντίληψη, άπλωσε το χέρι του και της άγγισε το μπράτσο, λέγοντάς της με φωνή, στην άκρη πολύ σιγανή, και που γινόταν ολόένα δυνατότερη:

— Μαμά! Μαμά! Μαμά!

Η κ. Φραγκιέ άκουσε τη φωνή του παιδιού της και γύρισε προς αυτό το κεφάλι της. Μιά κατάπληξη, γεμάτη τρόμο, συνέλασε άμέσως τα χαρακτηριστικά της. Η μικρούλα της Γωάννα, το πεθαμένο κοριτσάκι της βρισκόταν μπροστά της!

Έβγαλε μιά δυνατή κραυγή και πετάχτηκε από τη θέση της. Έπειτα, πνιγμένη από την συγκίνηση, στήριξε τα χέρια της στην καρδιά της, τα βλέφαρά της άνοιγόντουσαν, και ξανάπεσε στην πολυθρόνα της, ενώ ο σύζυγός της, τρελλός από άνησυχία, έτρεχε προς αυτήν, φωνάζοντας:

— Τήν σκότωσα! Τήν σκότωσα!

Μά όχι, δεν είχε δίκιο. Η κ. Φραγκιέ είχε ξαναμείνει τα μάτια της. Κιτάζε το παιδάκι και δάκρυα θεομά ελχαν άρχισι να κυλούνε στα μάγουλά της.

Ο Φραγκιέ τότε θυμήθηκε μιά φορά του γιατρού: «Την ημέρα που θα κλάψη, του είχε πει, θάξη γίνη καλά».

Η κ. Φραγκιέ ωστόσο εξακολουθούσε να κλαίη σφιγγοντας στην αγκαλιά της το αγοράκι της και ψιθυρίζοντας με στεναγμούς:

— Γωάννα μου! Γωάννα μου! Σε ξαναβρήκα!

Μά έξαφνα το αγοράκι φώναξε:

— Γωάννα μου, έγινε καλά!

Όταν ή παραπάνω, εκπληκτική για ό,τι γινότανε, τελείωσε το ντύσιμο του αγοριού, ο κ. Φραγκιέ της είπε:

— Δώσε του τώρα και την κοιλιακή της, την Μαντού...

Κατόπιν, άπευθυνόμενος στον γυιό του, έρρόσθηκε:

— Πάμε να δούμε την μαμά σου. Μιά έκφραση τρόμου πέρασε τότε από τα μάτια του παιδιού.

— Μά..., ηθθύρισε διαστακτικά.

Είχε θυμηθεί με πόση αποστροφή τον έβλεπε πάντα ή μητέρα του, και αυτό τον δειλάζε τώρα.

— Σε ζήτησε ή μαμά σου..., πρόσθεσε ο πατέρας του.

Βρισκόντουσαν πια στο κάτω μέρος της σκάλας. Ο κ. Φραγκιέ άνοιξε τότε την πόρτα που έβγαζε προς τον κήπο και είπε στο αγοράκι του:

— Τρέχα... τρέχα στη μαμά σου!

ΑΝΕΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Η ΘΛΙΨΙ ΤΟΥ ΜΑΡΜΑΡΟΥ

(Το πρώτο ποίημα του κ. Α. ΠΟΡΦΥΡΑ)

Στην θύλη σου πια θλίψη είνε χυμένη, ευγενική παρθένα, σκαλισμένη σε άσπρο μάρμαρο πεντελικό, με άρμονία ζηλευτή και χάρι, όπου για σένα ή τέχνη έχει πάρει από τον κόσμο τον όμηρικό;

Γύρω σου όλα ή χαρά τ' αράνει, μ' έσε γιατί ο πόθος σε βαραίνει, κάτασπηρ γέννα κόσμου μακρινού, που έτυχε μωροστά μας να σ' εφείρ ένος τεχνίτη γυναικείο χέρι, μαρμαρωμένον δνερνο του νου;

Τά κάλλη μου δεν τ' άδωκεν ή μοίρα. Σιγά-σιγά με τέχνη τ' έπηρα σε μιά καλύδα έρημη, φτωχή, απ' του τρανού τεχνίτη μου τη σμίλη που κίτταζε στα πέτρινά μου χείλη να βάλη τη θλιμμένη του ψυχή.

Δεν πρόφτασα να δείξω άσπρα κάλλη μέσ στο ναό, ευγενική, μεγάλη, δεν πήγα στο παλάτι το χρυσό, την όμορφαδα μου τη μαρμαρένια άσπρα χερσάκια δεν την είχαν ένοιω και δεν τη στόλισαν με τον μισό.

Δεν πρόφτασε ο τεχνίτης μου να βάνη της δόξας το άμύρανο στεφάνι κι' επέθανε—ψυχή χωρίς χαρά. Μά αντί να φύγη έπάνω στα σφάνια κλειστή στα στήθια μου με περιφάνεια και κλαίει τον πόνο του λυπητερά.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΟΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

Ο πνευματώδης Γάλλος σκιτσογράφος Ζεό Α... έβγαυε προ ήμερών απ' το θέατρο των «Φολί—Μπερζέρ» μπρός στο πεζοδρόμιο του οποίου έκοβαν βόλτες, όπως γίνεται τακτικά εκεί, μερικές εύθυμες κοπέλλες.

Έξαφνα ο σκιτσογράφος γλύστρησε και έπεσε κάτω. Όταν σηκώθηκε, έφριξε μιά άγρια ματιά προς τις κοπέλλες και είπε:

— Έχουν δίκιο να λένε, ότι είνε... δλοσθηρά ή όδός της... άμαρτίας!...

— Μά όχι, μαμάκα, δεν είμαι ή Γωάννα, είμαι ο Γιάννης!

Ένας σπασμός άγωνίας έσφιξε την καρδιά του Φραγκιέ, μ' σχεδόν άμέσως, ένα κύμα χαράς τον πλημμύρισε... Γιατί ή γυναίκα του, ύστερα από μιά στιγμή σιωπής, φώναξε σφίγγοντας ακόμη δυνατότερα το αγοράκι της στην αγκαλιά της:

— Γιάννη! Γιάννη!...

Είχε αναγνωρίσει τον γυιό της και εξακολουθούσε να φίλη παράρρη το πρόσωπό του, αυτό το πρόσωπο που έμοιαζε τόσο πολύ με το άλλο, μ' έκεινο που το χάσμά του λίγο είχε λείψει να την σκοτώσει.

Και, καθώς ο άνδρας της ήταν έτοιμος και αυτός να ξεσπάσει σε λυγμούς, τον κίτταζε με το παλιό της βλέμμα, και του είπε τα άπλά αυτά λόγια:

— Φίλε μου, έγινε καλά!...

Κάποτε ο ίδιος φ...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ

Τι είχε τυπώσει στους φακέλλους του όταν βρισκόταν στην έξορία. Ο Ουγκώ και ο έκδότης του. Η υπερφάνεια του ποιητή. Τον Λευκόν Όρος και τα χαλίκια. Ένα κομπλιμέντο του Λεκόντ ντε Λίλ. Πώς έχ μιλούσε ο Ουγκώ στο Θεό. Η συντέλεια του κόσμου και ο κουρεύς του ποιητή κλπ. κλπ.

Ο Βίκτωρ Ουγκώ, την εποχή που ή κυβέρνησις του Ναπολέοντος ΙΙΙ τον είχε έξορσει απ' τη Γαλλία, γιά να την εϊρωνευθή είχε τυπώσει σε μιά γωνιά των φακέλλων, μέσ' στους όποιους έκλεισε τις έπιστολές του γιά τα Παρίσι, το άρθρο 187 του Γαλλικού Ποινικού Νόμου, το όποιον γράφει τά εξής:

«Πάσα κατάσχεσις ή παραβίασις των έπιστολών των έμπειστευμένων από των πολιτών εις τα Ταχυδρομεία, διαπραττομένη παρ' ύπαλλήλου ή δργάνου της Κυβερνήσεως, ή της Διευθύνσεως των Ταχυδρομείων, τιμωρείται με πρόστιμον 16 μέχρι 500 φράγκων και με φυλάκιον τριών μηνών μέχρι πέντε ετών».

Ετσι ο έξοριστος έθετε τά γραμμάτιά του υπό την προστασία του Νόμου. Αυτό όμως δεν έμπαδιζε τους πράκτορας της Κυβερνήσεως να τ' άνοίγουν και, πολλές φορές, να τά κατακαρτούν.

Γι' αυτό, ο ποιητής, γιά να δείξη ακόμα περισσότερο την περιφρόνησή του προς την άνήθικη έκείνη Κυβέρνησι, έκτός από το άρθρο του Νόμου που είχε τυπωμένο στους φακέλλους του, έγραφε από κάτω με το χέρι του:

«Περιττόν να το άνοίξετε. Οίκογενειακές ύποθέσεις».

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ

Όταν ο Παρισινός έκδότης Λακρουά έκλεισε με τον Ουγκώ τη συμφωνία γιά την έκδοσι των «Αθλίων», τώλησε και είπε δειλά-δειλά στον ποιητή:

— Βλέπω πως άπάνω στο γραφείο σας έχετε τά χειρόγραφα του έργου. Δεν θα μπορούσα να τα κίτταξω λίγο.

Μά ο Ουγκώ έβαλε άμέσως το χέρι του έπάνω στα χειρόγραφα του και με τόνο, που δεν έπιδεχόταν καμιά άντιρρηση, του άπάντησε:

— Όχι! Άδύνατον!...

Κατόπιν θέλοντας να μειώσει κάπως τη δυσάρεστη έντυπσι, που είχε κάνει στον έκδοτή του με την περιφάνεια αυτή στάσι του, έρρόσθηκε σε τόνο μαλακότερο:

— Υποθέσατε ότι τά χειρόγραφα αυτά είνε μόνο λευκό χαρτί και ότι βάζω από κάτω την ύπογραφή μου... Δεν σ' άρκει αυτό;

Χωρίς ν' άπάντηση ο Λακρουά, υπέγραψε τά συμβόλαια.

Κάποτε ο ίδιος φ...

δότης Λακρουά έπρότεινε στον Ουγκώ να κάνει μιά έπιλογή απ' ολόκληρο το έργο του των αντιπροσωπευτικότερων του ποιημάτων γιά να του τά εκδώσει. Μά ο Ουγκώ άρνήθηκε να δεχθή την πρότασι αυτή και του άπάντησε με τη συνηθισμένη του περιφάνεια:

— Νομίζετε, ότι μερικά χαλίκια που θα μάξανε κανείς από τις βουντοπλγιές του Λευκού Όρους θα μπορούσαν ν' αντιπροσωπεύουν το Λευκό Όρος;

Μή με τρομάζετε! φώναξε τότε ο Ουγκώ άνησυχός. Τότε πιάς θα με ξυρίσις στις τρεις Ιανουαρίου;

Μιά μέρα ο Ουγκώ περπατούσε στον κήπο του με την συνηθισμένη Όλγυπία στάσι του, όταν έξαφνα φάνηκε ο ποιητής των «Βαρβάρων Ποιημάτων» Λεκόντ ντε Λίλ, ο όποιος ήταν ένας από τους μεγαλειότερους θαυματούχους του.

Μόλις τον είδε ο Ουγκώ του φώναξε:

— Ασφαλώς δεν θα μπορούσατε να μαντέψετε ποτέ τί συλλογιζόμουν αυτή τη στιγμή...

— Κανένα νέο έργο ίσως, διδάσκαλε, του άπάντησε ο Λεκόντ ντε Λίλ.

— Όχι, είπε ο Ουγκώ. Συλλογιζόμουν τί πρέπει να πω στο Θεό, όταν βρεθώ μπροστά του. Τότε ο Λεκόντ ντε Λίλ του άπάντησε μ' έτοιμότητα:

— Αυτό συλλογιζόσατε, διδάσκαλε... Θα του πητε άπλούστατα: «Άγαπητέ μου συνάδελφε...»

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Η πρώτη ετύχια που μ' εσ παρέχει ο έρως είνε το πρώτο σφίξιμο του χεριού της άγαπημένης μας γυναίκας.

Σ τ έ ν τ α λ

Πρέπει να ξεροτε καλά ότι μιά γυναίκα που σ' εζητεί τον έρωτά σας, την προσβάλλετε αν της προσφέρετε τη φιλία σας.

Φ σ ε ρ

Η γυναίκες καίνονται άδιάκοπα απ' την έπιθυμία να μάθουν εκείνο που προσποιούνται ότι θέλουν να άγνοούν.

Κ ρ ε μ π ι γ ι ο ν

Είνε αλήθεια, ότι τά λόγια κολακεύουν τις γυναίκες, αλλά μόνον ή πράξεις έχουν τη δύναμι να τις πείθουν.

Ο β ί δ ι ο ς

Πολλές φορές το μέλλον των άνδρων δημιουογείται από ένα μονάχα λόγο της άγαπημένης του γυναίκας.

Δ ο υ μ α ς

Ο έρως είνε ένα περαστικό πουλί που ή γυναίκες το καρτερούν με λαχτάρα στη νεότη τους, το κρατούν μ' εύχαισθησι στην ώριμη ήλικία τους και το αφήνουν με λύπη όταν γεράσουν.

Ρικάρ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΟΙ ΓΕΡΟΙ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΚΟΡΝΤΑΙ

γυιό του τον άπειρο γάμο του.

Δεν μπορούσε ν' ανεχθή πώς ένας καλλιτέχνης, σαν κι' αυτόν, με όνομα και με φήμη, ο οποίος μπορούσε να παντρευτεί με την καλύτερη κοπέλλα, είχε κάνει γυναίκα του μιάν άσημη δακτυλογράφο!

— Όχι, ο κ. 'Ελουέ δεν μπορούσε να του το συγχωρήσει αυτό. — Ω! ήξερε πολύ καλά την δικαιοσύνη του γυιού του... Ένα παιδί είχε γεννηθεί από τον γάμο και έτσι ο Γιάννης αναγκάστηκε να παντρευτεί, γιατί ήθελε να φερθή σαν ένας άνθρωπος...

Μά αυτό ο γέρος συνταξιούχος το

πήγαινε βέβαια κάθε τόσο σ' αυτό, μα ποτέ δεν επήγαινε χωρίς τον άνδρα της.

Είχε επιχειρήσει πολλές φορές να τον κάνει να συγχωρήσει τον γυιό του. Μά του κάκου. Μετά πρώτα λόγια που τούλεγε σχετικώς, ο κ. 'Ελουέ θυμωσε τόσο πολύ και της έκοβε τόσο απότομα την κουβέντα, ώστε η δυστυχισμένη γυναίκα του αναγκάστηκε γρήγορα να παραιτηθεί από τις μάταιες αυτές απόπειρες.

Και όμως, πόσο λαχταρούσε το εγγονάκι της!... Πόσο θάθελε να το ιδεί!... Ήταν έξη χρόνων τώρα...

πατέρα του. Την έκανε κι' αυτή, για να μην έχη καμιά τύψη. Το παιδάκι του ήταν ώμορφο και χαριτωμένο. Θά ριχνότανε στην άγκαλιά του παππού του κι' εκείνος σίγουρα δεν θα μπορούσε ν' αντισταθεί στα χάδια των μικρών του γερών, στα γλυκά του λογάκια... — Έτσι η σκληρότης του θα μαλάωνε και η αδιαφορία του για τον εγγονό του θα γινόταν στοργή.

Στο τέλος της επιστολής, ο Γιάννης ρωτούσε τη μητέρα του αν θα έπρεπε να παρουσιασθή ξαφνικά με το παιδάκι ή αν θα ήταν καλύτερα να προδιαθέσει αυτή από πριν το σύζυγό της.

Η κ. 'Ελουέ δεν το πολυσκέφθηκε αυτό. Το καλύτερο, κατά τη γνώμη της, ήταν να προδιαθέσει τον άνδρα της. Άλλωστε υπήρχε κίνδυνος να πειραχθή απ' την πονηρία αυτή και να ματαιωθεί η συμφωνία. Μά πώς να τον προειδοποιήσει. Μά ήταν το πρόβλημα.

Πώς να του μιλούσε για ένα ζήτημα, για το όποιο από καιρό ο άνδρας της είχε απαγορεύσει να του ξαναμιλήσει;... — Όσο προπαθήσει με τρόπο ν' ανοίξη κουβέντα, αφήνοντας το γράμμα πάνω σ' ένα μικρό τραπέζι.

— Ο Γιάννης είχε καλά, είπε στον άνδρα της.

— Κάτι μάς είπες!... της απάντησε εκείνος ψυχρά. — Άφου σου γράφει, θα π' πώς δεν είναι άρρωστος. — Καί, ξέρεις; — Έρχεται απόψε! — Καλώς νά'ρθε! Κάνει το καθήκον του.

Μά... σκέπτεται... είπε διστακτικά η κ. 'Ελουέ, να μην έρθει μόνος.

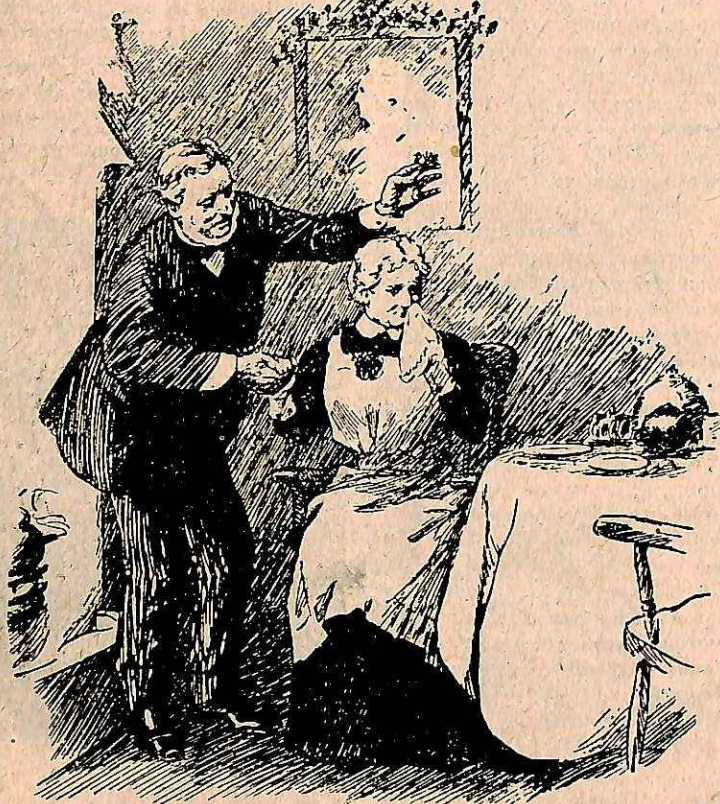
— Τι είπες; Και ποιός λοιπόν θά'ναι μαζί του; φώναξε ο σύζυγός της, κατεβάζοντας την εφημερίδα του, που έκρατους ως την ώρα εκείνη εμπρός στο πρόσωπό του και δείχνοντας δυο μάτια που άστραφταν από θυμό, πίσω από τα μεγάλα στερογυλιά γυαλιά του.

— Το παιδάκι του, ο Πέτρος. — Αυτό δεν θα γίνη ποτέ!... φώναξε ο γέρος συνταξιούχος και, αφού σηκώθηκε απ' τη θέση του, άρχισε να κόβει βόλτες στην κάμαρα. Κάθε τόσο δε επανελάμβανε ταραγμένους:

— Αυτό, όχι, ποτέ, ποτέ! — Μά, Γάστω, θα είσαι λοιπόν πάντα ανένδοτος; στέναζε, κλαίγοντας σχεδόν, η κ. 'Ελουέ.

— Έδώ δεν χωράει οίκτος, απάντησε εκείνος ζωηρά. — Ο Γιάννης μου έκανε μιά βαρεία προσβολή, παρακούοντάς με, καταστρεφόμενος για όλη του τη ζωή, παρά την θελησί μου. Τίποτε δεν ξεχνά. — Αν εξακολουθώ να άγνοω ολοκληρωτικά το γάμο του και να του φέρωμαι σαν να ήταν άνομη ανύπαντρος, κάνω ένα χρέος πρὸς τὸν εαυτό μου.

Συνήθως, μόλις άκουγε τὰ πρώτα λόγια του συζύγου της, η κ. 'Ελουέ υποχωρούσε και σόπαινε. Τὴν

Η κ. 'Ελουέ κάθισε σὲ μιά καρέκλα και ψιθύρισε σφογγίζοντας ἕνα δάκρυ...

θεωρούσε επιβαρυντικό για τη νύφη του και γι' αυτό άκριβώς δεν είχε συγκατανεύσει ποτέ να ιδεί τον εγγονό του.

Ο γυιός του επεσκέπτετο κάποτε τους γονείς του. Μά στο βάθος ήταν πειραγμένος για την αποδοκιμασία του πατέρα του, και ο πατέρας του πάλιν εξακολουθούσε να είναι δυσαρρεστικός μαζί του. — Έτσι η συναντήσεως των δύο αυτών ανδρών, ήταν όσο σχεδόν και ο χωρισμός των οδυνηρές.

Μά η κ. 'Ελουέ υπέφερε άνομη περισσότερο. Θά ήθελε τόσο πολύ να γνωρίσει το εγγονάκι της, τον μικρό Πέτρο!... Γιατί κι' αυτή ήταν δεν είχε δει ποτέ. Το Παρίσι ήταν τόσο μακριά απ' την κομφοί! όπου έμεναν!

Τὸ είχε δει μόνο σὲ μιά φωτογραφία που είχε φέρει και της είχε δείξει κρυφά ο γυιός της. — Δεν θά το έβλεπε ποτέ λοιπόν; — Ποτέ, πριν κλείσει τὰ μάτια της, δεν θ' αγχάλιαζε τὸ παιδάκι τοῦ μοναχικοῦ γυιού της;

Καθὼς διάβαζε τὴν ἐπιστολὴ τοῦ γυιού της, ἡ κ. 'Ελουέ ἀκούμπει ἔξωφρα τὰ γυαλιά της, γιὰ νὰ ἰδῇ καλύτερα, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἔγινε λόγος... Ναι, ὁ Γιάννης τῆς ἀνέγραφε, ὅτι θὰ ἔφτανε κοντὰ τῆς τὸ ἴδιο ἐκείνο βράδυ. — Ἀλλ' ὅχι μόνον, καθὼς πάντοτε. Τὴ φορὰ αὐτὴ θὰ τὸν συνόδευε ὁ μικρὸς τοῦ Πέτρος!

Αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ τελευταία του ἀπόπειρα γιὰ νὰ συμφιλιωθῇ με τὸν

φορὰ ὅμως αὐτὴ βρῆκε τὸ θάρρος καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Τὸ χρέος σου, τὸ καθήκον πρὸς τὸν εαυτό σου!... — Όλο αὐτὸ μὲ κοπανᾷς. — Όλο γιὰ τὸν εαυτό σου μιλάς!... Κ' ἐγώ; — Ἐμένα λοιπόν δὲν με λογαριάζεις; Μήπως δὲν ὑποφέρω ἐγώ; Μήπως δὲν εἶνε φρικτὸ γιὰ μιά γιανιά νὰ μὴν ἔχη γνωρίσει, νὰ μὴν ἔχη φιλήσει τὸ εγγονάκι της;

— Θά ἔπρεπε νὰ ταχθῆς με τὸ μέτρο μου. — Ἡ πρῶτη τοῦ Γιάννη μὰς προσέβαλε καὶ τοὺς δυὸ μας!

— Μά γιὰ προσβολὴς τώρα πρὸκειται; ἀπάντησε ἐκείνη νευριασμένη. — Ὑποφέρω πού δὲν βλέπω τὸ μικρό. Αὐτὸ εἶνε ὅλο. Μοῦ λὲς νὰ συμμερισθῶ τὴν δυσἀρεσκεία σου. Μά ἐμένα πειράχθηκε ὁ ἐγωισμός σου, καὶ μεῖς ἡ γυναίκες δὲν ἔχουμε ἐγωισμό, ὅταν ἀγαποῦμε; Ναι, ὁ ἐγωισμός σου πληγώθηκε κι' ὅχι ἡ καρδιά σου.

— Μαριέττα! φώναζε με αὐστηρότητα ὁ κ. 'Ελουέ.

— Όχι, ὅχι, δὲν θά σωπάσω, θά σοῦ τὰ πῶ ὅλα. Δὲν μπορείς παιὰ νὰ ἐπικαλεσθῇς οὕτε τὴ δικαιοσύνη ὅτι ντρέπεσαι τοὺς συγγενεῖς ἢ τοὺς φίλους σου, γιὰ τὴν πρῶτὴ τοῦ γυιού σου. Δὲν ἔχουμε παιὰ οὕτε συγγενεῖς, οὕτε φίλους. — Όλοι πέθαναν. Καὶ εἴμαστε γέροι, Γάστω, γέροι...

— Αὐτὸ μπορείς νὰ τὸ λὲς γιὰ σένα, ὅχι καὶ γιὰ μένα...

— Τὸ λέω καὶ γιὰ σένα. Δὲν ἔχουμε κανένα παιὰ πού ν' ἀγαπήσουμε, κανένα πού νὰ μὰς ἀγαπήσει. Καὶ ἔχεις τὴ δύναμη νὰ στερηθεῖς τὰ χάδια τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ, τοῦ εγγονοῦ σου;

— Ποιὸς μὰς βεβαιώνει ὅτι εἶνε εγγονός μας;

— Καὶ σὺ, ἀποκρίθηκε ἡ κ. 'Ελουέ, με τί δικαίωμα ἀμφιβάλλεις; Γιατί τὸ ἀπαρνεῖσαι χωρὶς νὰ τοῦ δῆς; Καὶ ἂν ἐμοῦς με τὸν πατέρα σου, θά βεβαιωνόσουν; Ποιὸς ξέρει ἂν δὲν μοιάζῃ με τὸ μικρὸς Γιάννη, ὅταν ἦταν ἔξη χρόνων;

Η κ. 'Ελουέ εἶχε σηκωθεί. — Ε- κείνη ἔμπρός στο πρόσωπό του καὶ δείχνοντας δυο μάτια που άστραφταν από θυμό, πίσω από τα μεγάλα στερογυλιά γυαλιά του.

— Τὸ παιδάκι του, ο Πέτρος. — Αυτό δεν θα γίνη ποτέ!... φώναξε ο γέρος συνταξιούχος και, αφού σηκώθηκε απ' τη θέση του, άρχισε να κόβει βόλτες στην κάμαρα. Κάθε τόσο δε επανελάμβανε ταραγμένους:

— Αυτό, όχι, ποτέ, ποτέ! — Μά, Γάστω, θα είσαι λοιπόν πάντα ανένδοτος; στέναζε, κλαίγοντας σχεδόν, η κ. 'Ελουέ.

— Έδώ δεν χωράει οίκτος, απάντησε εκείνος ζωηρά. — Ο Γιάννης μου έκανε μιά βαρεία προσβολή, παρακούοντάς με, καταστρεφόμενος για όλη του τη ζωή, παρά την θελησί μου. Τίποτε δεν ξεχνά. — Αν εξακολουθώ να άγνοω ολοκληρωτικά το γάμο του και να του φέρωμαι σαν να ήταν άνομη ανύπαντρος, κάνω ένα χρέος πρὸς τὸν εαυτό μου.

Συνήθως, μόλις άκουγε τὰ πρώτα λόγια του συζύγου της, η κ. 'Ελουέ υποχωρούσε και σόπαινε. Τὴν

με περισσότερο τὸ εγγονάκι μας... Δέξου νὰ τὸ ἰδῇς... — Ὁ αὐτὸς σὲ λίγο... Τότε ὁ γέρος με φωνὴ πού ἔπρε με ἀπ' τὴν συχνότητα, ἀποκρίθηκε: — Καλὰ, καλὰ, ἂς ἔρθῃ... Ὁ αὐτὸς μὰς βρῆ καὶ τὰ γυαλιά μας...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Ἡ ἀφέλεια τῆς κυρίας Προέδρου. Ἡ ἀποκατάστασις τοῦ Πουανκαρέ. Ὁ γυιὸς τοῦ πατέρα του. Μιά περίεργη ἀφιέρωσις. Πῶς ἔχασε ὁ συγγραφεὺς τὸ στοίχημα. Ὁ Κλεμανσώ, ἡ σούπα καὶ τὸ γκαρσόνι. Ἡ φιλαργυρία τοῦ Γκρεβύ. Τὰ προεδρικὰ γεύματα καὶ οἱ πεινασμένοι συνδαιτημόνες, κλπ. κλπ.

Ἡ σύζυγος τοῦ ἄλλοτε προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, Ἰουλίου Γκρεβύ προήχθετο ἀπὸ τὰ λαϊκὰ στρώματα καὶ ἦταν πολὺ ἀπλοϊκή.

Κάποτε πού ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας βρισκόταν στὸ Παρίσι καὶ εἶχε ἐπισκεφθεῖ τὸ Γκρεβύ στὰ ἀνάκτορα τῶν Ἡλυσίων, ὅταν ἡ ἐπίσκεψις τε- λείωσε καὶ ὁ ξένος ἡγεμὼν ἐτοιμα- ζόταν ν' ἀποχωρήσει, ἡ κ. Γκρεβύ, πατώντας τὸ σύζυγό της στὸ πόδι,

— Πάρ' τη πίσω!... Δὲν εἶνε ζε- στὴ!

— Ἐπει' ἀπὸ λίγα λεπτά, τὸ ἴδιο γκαρσόνι τοῦ ξαναφέρει ἐν ἄλλο πιά- το σούπα.

— Πάρ' τη πίσω! ξαναεἶπε ὁ Κλεμανσώ. Δὲν εἶνε ζεστὴ!

Τὸ γκαρσόνι ἐξαφανίστηκε καὶ σὲ λίγο παρουσιάστηκε πάλι μ' ἕνα πιά- το πού ἄχνιζε...

— Ὅταν ὁ Πουανκαρέ σὲ ἤλικία τριάντα ἐτῶν, εἶχε γίνῃ ὑπουργός, ἡ μητέρα του τοῦ εἶπε με κάποια ἀ- νησυχία:

— Ναι, εἶνε ὥρασι, πολὺ ὥρασι, νὰ εἶνε κανεὶς ὑπουργός... Μά δὲν εἶνε ὅμως αὐτὸ καὶ ἀποκατάστασις γιὰ ἕνα νέο!...

Κατὰ τὸ 1890, σ' ἕνα κυνηγι πού εἶχε διοργανώσει στὸ Τυρόλο ὁ πρίν- κης Φυρστενμπέργκ, ἦταν μετὰ τῶν ἄλλων προσκεκλημένων ὁ κατό- πιν Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημο- κρατίας Φελίξ Φώρ καὶ ὁ κόμης Ἐρμπερτ Βίσαρκ, ὁ γυιὸς τοῦ περι- στήμου Γερμανοῦ ἀρχιμηκελλάρου.

— Ὅταν ὁ οἰκοδεσπότης τοὺς ἐσώτη- σε, ὁ Φελίξ Φώρ εἶπε στὸ γυιό τοῦ Βίσαρκ, χαϊδεύοντάς τιν:

— Ὁ κόμης Βίσαρκ! Εἶμαι κα- τενουσιασμένος ἀπὸ τὴ γνωριμία σας. Ἐγὼ ἄκουσι νὰ γίνεταί ποτὶς λόγος γιὰ τὸν... πατέρα σας!...

Κάποτε ἕνας γνωστὸς συγγραφεὺς ἔστειλε στὸν Κλεμανσώ ἕνα νεοκ- δοβὲν ἔργον του. Ἐπειδὴ δὲ ἤξευρε καλὰ τὸν Τίγρι, ἀντὶ ἄλλης ἀφιέρω- σεις, τοῦ ἔγραψε τὸ ἑξῆς:

«Στοιχηματίζω εἰκοσι φράγκα, ὅτι δὲν θὰ διαβάζετε τὸ βιβλίο μου».

Τότε ὁ Κλεμανσώ τοῦ ἔκλεισε μέσα σ' ἕνα φάκελλο εἰκοσι φράγκα καὶ τοῦ τὰ ἔστειλε με τὴν ἑξῆς ση- μείωσι:

«Βιάσατε τὸ στοίχημα, ἀγαπητὴ μου».

Κάποτε ὁ Κλεμανσώ, ὅταν ἦταν

με περισσότερο τὸ εγγονάκι μας...

Δέξου νὰ τὸ ἰδῇς... — Ὁ αὐτὸς σὲ λίγο...

Τότε ὁ γέρος με φωνὴ πού ἔπρε με ἀπ' τὴν συχνότητα, ἀποκρίθηκε:

— Καλὰ, καλὰ, ἂς ἔρθῃ... Ὁ αὐτὸς μὰς βρῆ καὶ τὰ γυαλιά μας...

σένοι. Διηγούνται δὲ σχετικῶς τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο:

Μιά νύχτα στὸ Παρίσι, ἕνας νέος με κοστούμι ἐσπερίδος, συνελήφθη κατὰ τὴ μία τὰ μεσάνυχτα, τὴ στιγ- μὴ πού ἔκλεβε ἀπὸ ἕνα φούνο, ὁ ὁποῖος μόλις εἶχε ἀνοίξει, ἕνα ψωμί.

— Ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν ἐρώτη- σαν γιὰτὸ τὸ ἔκανε αὐτὸ, ὁ νέος τοὺς ἀπάντησε:

— Ἀνοίξετε ἀνάγκη μ' ἔκανε νὰ κλέψω. Ἐπειδὴ, γιὰτὸ μόλις εἶχα φύγει ἀπὸ τὸ... δειπνὸ τοῦ Προέ- δρου τῆς Δημοκρατίας, ὅπου ἤμουν προσκεκλημένος!

Τὸ γκαρσόνι ἐξαφανίστηκε καὶ σὲ λίγο παρουσιάστηκε πάλι μ' ἕνα πιά- το πού ἄχνιζε...

— Ὅταν ὁ Πουανκαρέ σὲ ἤλικία τριάντα ἐτῶν, εἶχε γίνῃ ὑπουργός, ἡ μητέρα του τοῦ εἶπε με κάποια ἀ- νησυχία:

— Ναι, εἶνε ὥρασι, πολὺ ὥρασι, νὰ εἶνε κανεὶς ὑπουργός... Μά δὲν εἶνε ὅμως αὐτὸ καὶ ἀποκατάστασις γιὰ ἕνα νέο!...

Κατὰ τὸ 1890, σ' ἕνα κυνηγι πού εἶχε διοργανώσει στὸ Τυρόλο ὁ πρίν- κης Φυρστενμπέργκ, ἦταν μετὰ τῶν ἄλλων προσκεκλημένων ὁ κατό- πιν Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημο- κρατίας Φελίξ Φώρ καὶ ὁ κόμης Ἐρμπερτ Βίσαρκ, ὁ γυιὸς τοῦ περι- στήμου Γερμανοῦ ἀρχιμηκελλάρου.

— Ὅταν ὁ οἰκοδεσπότης τοὺς ἐσώτη- σε, ὁ Φελίξ Φώρ εἶπε στὸ γυιό τοῦ Βίσαρκ, χαϊδεύοντάς τιν:

— Ὁ κόμης Βίσαρκ! Εἶμαι κα- τενουσιασμένος ἀπὸ τὴ γνωριμία σας. Ἐγὼ ἄκουσι νὰ γίνεταί ποτὶς λόγος γιὰ τὸν... πατέρα σας!...

Κάποτε ἕνας γνωστὸς συγγραφεὺς ἔστειλε στὸν Κλεμανσώ ἕνα νεοκ- δοβὲν ἔργον του. Ἐπειδὴ δὲ ἤξευρε καλὰ τὸν Τίγρι, ἀντὶ ἄλλης ἀφιέρω- σεις, τοῦ ἔγραψε τὸ ἑξῆς:

«Στοιχηματίζω εἰκοσι φράγκα, ὅτι δὲν θὰ διαβάζετε τὸ βιβλίο μου».

Τότε ὁ Κλεμανσώ τοῦ ἔκλεισε μέσα σ' ἕνα φάκελλο εἰκοσι φράγκα καὶ τοῦ τὰ ἔστειλε με τὴν ἑξῆς ση- μείωσι:

«Βιάσατε τὸ στοίχημα, ἀγαπητὴ μου».

Κάποτε ὁ Κλεμανσώ, ὅταν ἦταν

με περισσότερο τὸ εγγονάκι μας...

Δέξου νὰ τὸ ἰδῇς... — Ὁ αὐτὸς σὲ λίγο...

Τότε ὁ γέρος με φωνὴ πού ἔπρε με ἀπ' τὴν συχνότητα, ἀποκρίθηκε:

— Καλὰ, καλὰ, ἂς ἔρθῃ... Ὁ αὐτὸς μὰς βρῆ καὶ τὰ γυαλιά μας...

Τὸ γκαρσόνι ἐξαφανίστηκε καὶ σὲ λίγο παρουσιάστηκε πάλι μ' ἕνα πιά- το πού ἄχνιζε...

— Ὅταν ὁ Πουανκαρέ σὲ ἤλικία τριάντα ἐτῶν, εἶχε γίνῃ ὑπουργός, ἡ μητέρα του τοῦ εἶπε με κάποια ἀ- νησυχία:

— Ναι, εἶνε ὥρασι, πολὺ ὥρασι, νὰ εἶνε κανεὶς ὑπουργός... Μά δὲν εἶνε ὅμως αὐτὸ καὶ ἀποκατάστασις γιὰ ἕνα νέο!...

Κατὰ τὸ 1890, σ' ἕνα κυνηγι πού εἶχε διοργανώσει στὸ Τυρόλο ὁ πρίν- κης Φυρστενμπέργκ, ἦταν μετὰ τῶν ἄλλων προσκεκλημένων ὁ κατό- πιν Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημο- κρατίας Φελίξ Φώρ καὶ ὁ κόμης Ἐρμπερτ Βίσαρκ, ὁ γυιὸς τοῦ περι- στήμου Γερμανοῦ ἀρχιμηκελλάρου.

— Ὅταν ὁ οἰκοδεσπότης τοὺς ἐσώτη- σε, ὁ Φελίξ Φώρ εἶπε στὸ γυιό τοῦ Βίσαρκ, χαϊδεύοντάς τιν:

— Ὁ κόμης Βίσαρκ! Εἶμαι κα- τενουσιασμένος ἀπὸ τὴ γνωριμία σας. Ἐγὼ ἄκουσι νὰ γίνεταί ποτὶς λόγος γιὰ τὸν... πατέρα σας!...

Κάποτε ἕνας γνωστὸς συγγραφεὺς ἔστειλε στὸν Κλεμανσώ ἕνα νεοκ- δοβὲν ἔργον του. Ἐπειδὴ δὲ ἤξευρε καλὰ τὸν Τίγρι, ἀντὶ ἄλλης ἀφιέρω- σεις, τοῦ ἔγραψε τὸ ἑξῆς:

«Στοιχηματίζω εἰκοσι φράγκα, ὅτι δὲν θὰ διαβάζετε τὸ βιβλίο μου».

Τότε ὁ Κλεμανσώ τοῦ ἔκλεισε μέσα σ' ἕνα φάκελλο εἰκοσι φράγκα καὶ τοῦ τὰ ἔστειλε με τὴν ἑξῆς ση- μείωσι:

«Βιάσατε τὸ στοίχημα, ἀγαπητὴ μου».

σένοι. Διηγούνται δὲ σχετικῶς τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο:

Μιά νύχτα στὸ Παρίσι, ἕνας νέος με κοστούμι ἐσπερίδος, συνελήφθη κατὰ τὴ μία τὰ μεσάνυχτα, τὴ στιγ- μὴ πού ἔκλεβε ἀπὸ ἕνα φούνο, ὁ ὁποῖος μόλις εἶχε ἀνοίξει, ἕνα ψωμί.

— Ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν ἐρώτη- σαν γιὰτὸ τὸ ἔκανε αὐτὸ, ὁ νέος τοὺς ἀπάντησε:

— Ἀνοίξετε ἀνάγκη μ' ἔκανε νὰ κλέψω. Ἐπειδὴ, γιὰτὸ μόλις εἶχα φύγει ἀπὸ τὸ... δειπνὸ τοῦ Προέ- δρου τῆς Δημοκρατίας, ὅπου ἤμουν προσκεκλημένος!

Τὸ γκαρσόνι ἐξαφανίστηκε καὶ σὲ λίγο παρουσιάστηκε πάλι μ' ἕνα πιά- το πού ἄχνιζε...

— Ὅταν ὁ Πουανκαρέ σὲ ἤλικία τριάντα ἐτῶν, εἶχε γίνῃ ὑπουργός, ἡ μητέρα του τοῦ εἶπε με κάποια ἀ- νησυχία:

— Ναι, εἶνε ὥρασι, πολὺ ὥρασι, νὰ εἶνε κανεὶς ὑπουργός... Μά δὲν εἶνε ὅμως αὐτὸ καὶ ἀποκατάστασις γιὰ ἕνα νέο!...

Κατὰ τὸ 1890, σ' ἕνα κυνηγι πού εἶχε διοργανώσει στὸ Τυρόλο ὁ πρίν- κης Φυρστενμπέργκ, ἦταν μετὰ τῶν ἄλλων προσκεκλημένων ὁ κατό- πιν Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημο- κρατίας Φελίξ Φώρ καὶ ὁ κόμης Ἐρμπερτ Βίσαρκ, ὁ γυιὸς τοῦ περι- στήμου Γερμανοῦ ἀρχιμηκελλάρου.

— Ὅταν ὁ οἰκοδεσπότης τοὺς ἐσώτη- σε, ὁ Φελίξ Φώρ εἶπε στὸ γυιό τοῦ Βίσαρκ, χαϊδεύοντάς τιν:

— Ὁ κόμης Βίσαρκ! Εἶμαι κα- τενουσιασμένος ἀπὸ τὴ γνωριμία σας. Ἐγὼ ἄκουσι νὰ γίνεταί ποτὶς λόγος γιὰ τὸν... πατέρα σας!...

Κάποτε ἕνας γνωστὸς συγγραφεὺς ἔστειλε στὸν Κλεμανσώ ἕνα νεοκ- δοβὲν ἔργον του. Ἐπειδὴ δὲ ἤξευρε καλὰ τὸν Τίγρι, ἀντὶ ἄλλης ἀφιέρω- σεις, τοῦ ἔγραψε τὸ ἑξῆς:

«Στοιχηματίζω εἰκοσι φράγκα, ὅτι δὲν θὰ διαβάζετε τὸ βιβλίο μου».

Τότε ὁ Κλεμανσώ τοῦ ἔκλεισε μέσα σ' ἕνα φάκελλο εἰκοσι φράγκα καὶ τοῦ τὰ ἔστειλε με τὴν ἑξῆς ση- μείωσι:

«Βιάσατε τὸ στοίχημα, ἀγαπητὴ μου».

Κάποτε ὁ Κλεμανσώ, ὅταν ἦταν

Η ΜΕΓΑΛΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

Καθημερινές πυρκαγιές θεάτρων. Πώς λειτουργούν τα θέατρα στην Κίνα. Αυτοσχέδια θέατρα, χτισμένα εκ του προχείρου. Παραστάσεις που διαρκούν δυο και τρεις ημέρες. Η πρωτόγονη Κινεζική σκηνοθεσία. Γιατί η Κινέζες δεν γίνονται ηθοποιοί; Η τέσσερες κατηγορίες των ηθοποιών. Η μεγαλύτερη πυρκαγιά θεάτρου του κόσμου. 2.000 άνθρωποι καίγονται ζωντανόι!... Το τρομερό πυροτέχνημα.

Από τον περασμένο αιώνα, η πυρκαγιά των θεάτρων στην Ευρώπη είχαν αρχίσει να γίνονται πιο λιγοστές και σπάνιες. Από το 1890, δηλαδή από τότε που ο φωτισμός με το ηλεκτρικό, τα προληπτικά μέτρα εναντίον των πυρκαγιών τελειοποιήθηκαν τόσο πολύ, ώστε, εκτός από τη μεγάλη πυρκαγιά του θεάτρου «Ρήγκ» της Βιέννης — η οποία άλλωστε προήλθε από την αμέλεια των ανθρώπων παρόμοια από την ανεπάρκεια των τεχνικών μέσων — καμιά άλλη καταστροφή του είδους αυτού δεν έγινε ούτε στην Ευρώπη, ούτε στην Αμερική.

Μά δεν συμβαίνει το ίδιο πράγμα και στην Κίνα, και κατά μέγα μέρος στην Ιαπωνία, όπου πυρκαγιές θεάτρων, και σήμερα ακόμη, γίνονται σχεδόν καθημερινώς.

Τα κινεζικά θέατρα, έτσι όπως είναι φτιαγμένα, καίγονται εύκολα. Κι αυτό, γιατί δεν λειτουργούν σε μόνιμα οικήματα δικά τους, αποκλειστικώς για το σκοπό αυτό χτισμένα, αλλά σε αυτοσχέδιες αίθουσες χτισμένες εκ του προχείρου για την περίπτωση.

Τα θέατρα αυτά κατασκευάζονται συνήθως επί τη ευκαιρία των ετήσιων εορτών των θεών, κατά τις οποίες δίδονται διάφορες παραστάσεις, με χρήματα που συγκεντρώνονται από ερόνους, ενεργούμενους μεταξύ των κατοίκων των περιχώρων.

Έτσι ένα κινεζικό θέατρο μπορεί να χτιστεί μέσα σε λίγες μέρες με σανίδια, καλάμια μπαμπού και πανιά. Γίνεται δηλαδή ένα είδος μεγάλου παραπήγματος, μέσα στο οποίο μπορούν να χωρέσουν δυο χιλιάδες περίπου θεαταί.

Όταν τελειώσει δε η σειρά των παραστάσεων, που πρόκειται να δοθεί εκεί, το θέατρο διαλύεται και πάλιν εις τὰ ἐξ ὧν συνετέθη και οι ηθοποιοί φεύγουν για να πάνε σε άλλες πόλεις, όπου είναι αναγκαζόμενοι, ή για να παραστήσουν στα σπίτια των πλουσίων εμπόρων και αστοκρατών, που τους πληρώνουν ακριβότατα για τις παραστάσεις αυτές.

Μιά θεατρική παράσταση στην Κίνα, διαρκεί τις περισσότερες φορές δυο και τρεις ημέρες συνεχώς, με ελάχιστα σχετικώς διαλείμματα, τα οποία γίνονται μόνο και μόνο για να τρέφει οι θεαταί μέσα στο θέατρο!

Επίσης, επειδή είναι φυσικό οι ηθοποιοί να νυστάζουν, παίζοντας τρεις ημέρες συνεχώς, τους χωρίζουν στα δυο και οι μισοί απ' αυτούς παίζουν την ημέρα κι οι άλλοι μισοί τη νύχτα και έτσι αναπαύονται όλοι!

Επίσης σ' όλα ανεξαιρέτως τα κινεζικά θέατρα επιτρέπεται το κάπνισμα και η αθουσες γεμίζουν από τέτοια σύννεφα καπνού, ώστε όλα ένας Ευρωπαίος μη ξαφνά εκεί μέσα, θα νοιώσει τὰ μάτια του να διαλευμνίζονται, ή αλλιώς να κατεβ-

καί ή μόνη σκηνοθεσία τους είναι τραπέζια και καρέκλες... Απαιτεί το έργο ως σκηνή ένα βουνό ή ένα δάσος; Δεν δυσκολεύονται καθόλου οι Κινέζοι να το παραστήσουν μ' ένα τραπέζι ή μια καρέκλα! Ένας Ευρωπαίος δυσκολεύεται βέβαια για να αντιληφθεί την περιγραφή αυτή σκηνοθεσία, μα οι εντόπιοι την καταλαβαίνουν περίφημα.

Επίσης κατά την διάρκεια των μέσων, θα νοιώσει τὰ μάτια του να διαλευμνίζονται, ή αλλιώς να κατεβ-

αυτές ή γελιές συνήθειες, μα σε όλους τους πλανόδιους διάσους, που διασχίζουν ολόκληρη την απέραντη Κίνα, κατά κανόνα, οι γυναίκες: ρόλοι παίζουνται από άνδρες.

Το ρεπερτόριο του κινεζικού θεάτρου αποτελείται, κατά το πλείστον, από έργα ιστορικά, άλλα παίζονται όμως και κωμωδίες, φάρσες και προπάντων δράματα, άγρια και σπαρακτικά. Μολονότι δε οι Κινέζοι αγαπούν πολύ το θέατρο, τους ήθοποιους δεν τους έχουν σε καμιά εκτίμησι, και γι' αυτό μια κυρία της αστοκρατίας το θεωρεί ντροπή της να παρουσιασθεί μπροστά τους! Όσο, οι Κινέζοι έχουν χωρισμένους τους ήθοποιους των τέσσερες κατηγοριών, όπως και τους μανδρινούς των. Της πρώτης κατηγορίας οι ηθοποιοί μπορούν να παίζουν ρόλους αυτοκρατόρων, στρατηγών ή υπουργών, της δεύτερας αρχηγούς επαναστατών, ληστών ή προδοτών, της τρίτης κατηγορίας οι ηθοποιοί υποδύονται τους γυναικείους ρόλους και της τετάρτης τους ρόλους των γελωτοποιών αποκλειστικώς.

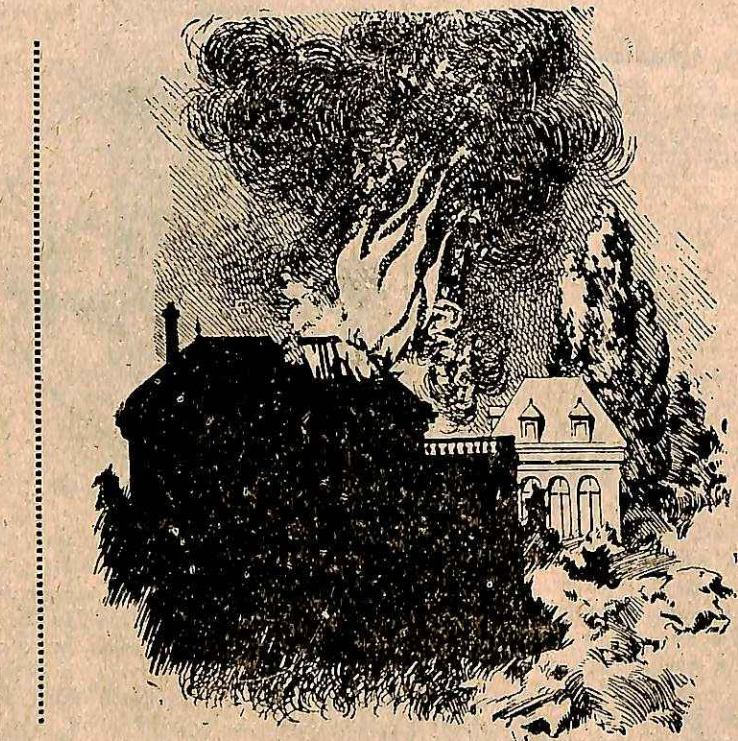
Στα πρωτόγονα αυτά κινεζικά θέατρα ποτέ σχεδόν δεν λαμβάνεται κανένα μέτρον ασφαλείας εναντίον του πυρός, μολονότι, καθώς είναι χτισμένα από ξύλα και πανιά, παρουσιάζουν διαρκώς το ενδεχόμενο της πυρκαϊάς.

Έτσι, όπως είπαμε και στην αρχή, ή καταστροφές θεάτρων στην Κίνα είναι σχεδόν καθημερινό πράγμα. Αν είχε μάλιστα κανείς πλήρη κατάλογό τους και ήθελε να τον αναφέρει ολόκληρο, δεν θα τελείωνε ποτέ.

Τέσσερες όμως απ' αυτές είν' εντελώς ξεχωριστές για τις τρομερές συνέπειές τους και γι' αυτό παρέμειναν ιστορικές στην Κίνα.

Η πιο μεγάλη απ' αυτές, ή οποία συγχρόνως είναι και ή πιο τρομακτική μέσ' στην ιστορία του παγκοσμίου θεάτρου, ήταν ή πυρκαγιά που κατέστρεψε στις 25 Μαΐου 1845 ένα θέατρο της Καντώνας.

Το θέατρο αυτό είχε στήσει για τις επίσημες εορτές που γινόντουσαν τότε προς τιμήν του θεού του Πολέμου Κουάν-Γιού. Είχε χτιστεί αποκλειστικώς από ξύλα μπαμπού, σκεπασμένα με ψάδες, στη μέση μιας μεγάλης πλατείας, όπου το περισσότερο καμιά εκατοστή μαγαζιά, χτισμένα με τον ίδιο τρόπο. Χωρούσε 4.000

δακρύζουν. Μεταξύ των καθισμάτων των θεατών κυκλοφορούν ελεύθεροι παντός είδους μικροπωληταί, πωληταί τσαγιού, ζαχαρωτών, φρούτων, τσοφιών, κτλ. κτλ.

Η σκηνή των θεάτρων αυτών είναι κατασκευασμένη με έντελως στοιχειώδη και πρωτόγονο τρόπο. Μονάχα στο βάθος της υπάρχουν δυο πόρτες που οδηγούν στα καμρίνια των ηθοποιών... Ούτε παρασκήνια, ούτε διάδρομοι, ούτε σκηνικά υπάρχουν

ζεται καθόλου, γιατί ούτε αλλαγή σκηνοθεσίας πρόκειται να γίνει, ούτε τίποτε άλλο. Η σκηνοθεσία μένει ή ίδια καθ' όλη τη διάρκεια της παραστάσεως.

Οι Κινέζοι ηθοποιοί είναι όλοι άνδρες. Στις γυναίκες απαγορεύεται να γίνονται ηθοποιοί, από την εποχή που ο Αυτοκράτωρ Κιάν-Λούγκ γιγνηθήκε από τὰ θέλητρα μιας ήθοποιου και την έκανε γυναίκα του. Έτσι βλούς τους ρόλους των γυναικών τους ερμηνεύουν διάσους νεοί. Στο έντελως σύγχρονο βέβαιον κινεζικό θέατρο, έχουν καταργηθεί όλες

περίπου θεαταί και είχε μια μόνο είσοδο.

Η παράσταση θα διαρκούσε δυο ημέρες και το θέατρο ήταν ασφυκτικά γεμάτο. Κατά το απόγευμα της δεύτερας ημέρας, ή σκηνοθεσία παρίστανε το ναό του θεού του Πολέμου και στη μέση της σκηνής, εκαιγε, ελευθερά στον αέρα, ή φωτιά μιας θυσίας που γινόταν προς τιμήν του.

Μά είχαν αφήσει μια πόρτα του βάθους της σκηνής ανοιχτή και, σε μια στιγμή, ένα δυνατό ρεύμα αέρος, περνώντας απ' αυτή, μετέδωσε τη φωτιά σε μερικές ψάδες, που βρίσκόντουσαν στην άκρη του βωμού της θυσίας.

Έπειτα από ένα λεπτό ή φωτιά, επεκτεινομένη με αφάνταστη ταχύτητα, είχε μεταβεί σ' ολόκληρη τή σκηνή και, σε λίγες στιγμές κατήσκηνη, ή φλόγες κατέκλυσαν απ' άκρη σ' άκρη τή ξύλινη οικοδομή, ή οποία είχε μεταβληθεί σ' ένα τεράστιο πυροτέχνημα.

Όσοι από τους θεαταί είχαν την τύχη να βρίσκονταν κοντά στη μοναδική έξοδο του θεάτρου, μπόρεσαν χ' έτρεξαν έξω και σώθηκαν. Μά οι άλλοι που βρίσκόντουσαν πιο μέσα στο θέατρο, κάρηκαν όλοι ανεξαιρέτως. Πριν ακόμα προφθάσουν να βγουν έξω μερικές εκατοντάδες θεατών, ή πόρτα πήρε κι' αυτή φωτιά και παραπάνω από 2.000 άνθρωποι βοήθησαν περικυκλωμένοι από τις φλόγες, μ' έχοντας καμιά έξοδο.

Τού χάκου εντωμεταξύ έτρεξαν οι πυροσβέστες για να σβύσουν την πυρκαγιά με... κουβάδες και με... σωλήνες του ποτισματος. Έπειτα από 10 λεπτά ήταν αδύνατον από τις φλόγες να πλησιάσει κανείς το θέατρο, όπου 2.000 άνθρωποι καίγονταν ζωντανόι.

Έπειτα από μια ώρα το θέατρο είχε μεταβληθεί ολόκληρο σε στάχτη, μαζί με όλα τα μαγαζιά που το περιεσκήριζαν. Έτσι ή εορτή του θεού του Πολέμου είχε μεταβληθεί σ' ένα πραγματικό ολοκαύτωμα.

Ο Μανδρινός της Καντώνας άνηγαίλε την άλλη μέρα στον αυτοκράτορα, ότι κάτω απ' τις τέφρες είχαν αναβρεί τα άπληροκαμένα πτώματα 1470 θεατών, από τους οποίους οι περισσότεροι ήταν γυναίκες και παιδιά. Μά ο αυτοκράτορας απέχει πολύ από την αλήθεια, γιατί, σύμφωνα με τις ανακρίσεις των Άγγλων ιεραπόστολων, άλλοι 600 άνθρωποι πέθαναν από τὰ εγκαύματά τους. Έπειτα, κατά την τρομερή αυτή πυρκαγιά, τὰ θύματα υπερέβησαν τις 2.000.

Πέντε χρόνια αργότερα, μια άλλη πυρκαγιά θεάτρου έγινε στο Πεκίνο, ή οποία ποκάλεσε την ίδια σχεδόν καταστροφή. Παραπάνω από χίλιοι άνθρωποι κάρηκαν σ' αυτήν.

Η ιστορία του θεάτρου της Κίνας περιλαμβάνει άλλες δυο ακόμα τόσο μεγάλες πυρκαγιές. Στά 1874 κάηκε στή Σαγκάη ένα μεγάλο θέατρο, ενώ έπαιζαν σ' αυτό μια φάρσα και κάρηκαν 900 θεαταί. Και έπειτα από ένα χρόνο ένα άλλο θέατρο, στο Τσιεντσίν, έγινε παρανάλωμα του πυρός και 700 θεαταί βρέθηκαν οτιρό θάνατο μέσ' στις φλόγες.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο Μάριος ψαρεύει στην όχθη του ποταμιού. Έξαφνα όμως βλέπει στην απέναντι όχθη έναν άνθρωπο, ο οποίος έτοιμάζεται να πηδή μέσα στο ρεύμα.

— Έ, φίλε! το φωνάζει. Τι πας να κάνεις αυτό;

— Δεν βλέπεις; του απαντάει εκείνος. Θέλω να πνιγώ!...

Καί, έτσι όπως ήταν ντυμένος, έδωσε μια και μπλούζα! έπεσε μέσα στο ποτάμι.

Ο Μάριος, χωρίς να χάσει καιρό, έπεσε κι' αυτός τότε μέσα στο νερό, και καθώς ήξερε καλό κολούμπι, έφτασε με μερικές απλωτές τον αυτόχειρα, τον έπιασε απ' τὰ μαλλιά και τον έβγαλε στην όχθη.

Αυτός όμως το είχε άπορασι ν' αυτόκτονήσει και γι' αυτό μίλις τον άφησε ο Μάριος, ξανάπεσε πάλι στο ποτάμι. Μά και για δεύτερη φορά τότε ο Μάριος έπεσε στο νερό και τον έσωσε. Μ' άμείψως πάλι εκείνος, ξεφύγοντας από τὰ χέρια του, ξαναρίχτηκε στο ποτάμι. Ο Μάριος όμως τον άκολούθησε και τον έσωσε και για τρίτη φορά.

Τότε ο δυστυχισμένος αυτός άνθρωπος, βλέποντας ότι ο Μάριος δέν άννοούσε να τον άφήσει να πνιγεί, άπομακρύνθηκε λίγο απ' την άκρη και, κάνοντας μια θηλειά μ' ένα σκονί, πήγε και κρεμάστηκε από ένα δένδρο.

Ο Μάριος, άν και τον είδε, ούτε το κούνησε καθόλου αυτή τή φορά απ' τή θέσι του. Είχε ρίξει στο ποτάμι το άγχιστρο του και ψάρευε ήσυχά.

Τι διάβολο! του έπεε τότε κάποιος άφωνα παρακολουθώντας απ' την άρχή τήν σκηνή. Τόν έσωσε τρεις φορές απ' τὸ πνίξιμο και τώρα τον άφήνεις ν' απαγχονισθί;

— Ν' απαγχονισθί! απάντησε ο Μάριος. Μά εγώ νομίζω πως κρεμάστηκε στο δένδρο για να... στεγνώσει... *

Ο τραπέζιτης Λεβυ εργάζεται στο γραφείο του, όταν έξαφνα μπαίνει μέσα ο φίλος του Κάν, κρατώντας μια μικρή βαλίτσα στο χέρι.

— Θα ήθελα, καλέ μου Λεβυ, του λέγει, να μου κάνης μια έκδολευσι. Φεύγω σέ μια ώρα για τὸ Κολμάρ.

Έρχομαι λοιπόν να σε παρακαλέσω να μου φυλάξης έδωλημένα χιλιάδες φράγκα, που έχω μέσα σ' αυτή τή βαλίτσα...

— Εύχαρίστως, του απαντάει ο Λεβυ. Περίμενε μόνο να σου δώσω μια απόδειξι.

— Δεν μου χρειάζεται. Έχω άπόλυτη έμπιστοσύνη σε σένα.

— Σέρεϊς τί γίνεται καμιά φορά, λέει ο τραπέζιτης.

Μπορεί να έγω πεθίνας ως ότου γυρίσεις. Άφου όμως δέν θέλεις απόδειξι, στάσου να φωνάξω τὸ λογιστή μου και τὸν ταμιά μου, για να παραλάβω μπροστά τους τὰ χρήματά σου...

— Τὰ βλέπεις, Κάν..., έπεε ο τραπέζιτης. Πληγνίστες, κύριοι.

Ο Κάν, έξω φρενών τότε, βγήκε έξω φωνάζοντας ότι θα πήγαινε να τὸν καταγγείλῃ στή αστυνομία. Βοισκόταν πια στην πόρτα, όταν ο Λεβυ έτρεξε ζοπισμένος του και του έπεε:

— Έλα, Κάν, να σου δώσω τὰ χρήματά σου.

Ο Κάν ανέθηκε τότε και πάλι στο γραφείο του τραπέζιτου, όπου και παρέλαβε τὰ χρήματά του μέχρι τής τελευταίας πεντάρας.

— Μά γιατί μου έκανες όλη αυτή την ιστορία; ρώτησε τότε τὸ Λεβυ.

— Μά δέν τὸ έκανα για σένα, του απάντησε ο τραπέζιτης. Η-βέλα να δῶ, άν μπορώ να βαλίζουμι επί της... τιμότητος των υπαλλήλων μου... *

Έδω κι' ένα μήνα ο Μάριος άδιαβέητος και, νομίζοντας πως ήταν βαρεία άρρωστος, εκρεβάτωθη. Ο γιατρός, ο οποίος τόν επεσκέπετο, βλέποντας ότι δέν είχε τίποτε, του έδινε όλοένα νερό με γλυκάνισο.

Έπειτα από δεκαπέντε μέρες ο Μάριος σηκώθηκε και ή πρώτη του δουλειά ήταν να πάη στο σπίτι του γιατρού του.

— Καλήμέρα, γιατρέ μου, του έπεε.

— Τις έδωλημένα σου χιλιάδες; έκανε εξαφναμένος ο τραπέζιτης.

— Ναί.

— Ποιές έδωλημένα σου χιλιάδες;

— Αυτές που σου άφησα πριν φύγω για τὸ Κολμάρ.

— Μου άφησες έδωλημένα χιλιάδες φράγκα πριν φύγεις για τὸ Κολμάρ; Δεν θυμώμαι καθόλου ένα τέτοιο ποάγμα.

— Σου τις παρέδωσα υλίστα μπρος στον ταμιά σου και στο λογιστή σου, οι οποίοι και τις μετρήσαν...

— Δεν έξω τίποτε, φίλε μου, έπε ο τραπέζιτης. Μπορώ μάλιστα να φωνάξω και τους δυο αυτούς υπαλλήλους μου για να εξακριβώσουμε τήν αλήθεια.

Και πράγματι προσέκλεσε άμέσως στο γραφείο του τὸ λογιστή του και τὸν ταμιά του.

— Κύριοι, τους ρώτησε μπρος στο

φίλο του, είδατε τὸν κύριο Κάν να μου παραδώσῃ πρὸς ἑνός μνηός έδωλημένα χιλιάδες φράγκα;

— Όχι, έπεε ο ταμίας.

— Όχι, έπεε κι' ο λογιστής.

— Τὰ βλέπεις, Κάν..., έπεε ο τραπέζιτης. Πληγνίστες, κύριοι.

Ο Κάν, έξω φρενών τότε, βγήκε έξω φωνάζοντας ότι θα πήγαινε να τὸν καταγγείλῃ στή αστυνομία. Βοισκόταν πια στην πόρτα, όταν ο Λεβυ έτρεξε ζοπισμένος του και του έπεε:

— Έλα, Κάν, να σου δώσω τὰ χρήματά σου.

Ο Κάν ανέθηκε τότε και πάλι στο γραφείο του τραπέζιτου, όπου και παρέλαβε τὰ χρήματά του μέχρι τής τελευταίας πεντάρας.

— Μά γιατί μου έκανες όλη αυτή την ιστορία; ρώτησε τότε τὸ Λεβυ.

— Μά δέν τὸ έκανα για σένα, του απάντησε ο τραπέζιτης. Η-βέλα να δῶ, άν μπορώ να βαλίζουμι επί της... τιμότητος των υπαλλήλων μου... *

Έδω κι' ένα μήνα ο Μάριος άδιαβέητος και, νομίζοντας πως ήταν βαρεία άρρωστος, εκρεβάτωθη. Ο γιατρός, ο οποίος τόν επεσκέπετο, βλέποντας ότι δέν είχε τίποτε, του έδινε όλοένα νερό με γλυκάνισο.

Έπειτα από δεκαπέντε μέρες ο Μάριος σηκώθηκε και ή πρώτη του δουλειά ήταν να πάη στο σπίτι του γιατρού του.

— Καλήμέρα, γιατρέ μου, του έπεε.

— Τις έδωλημένα σου χιλιάδες; έκανε εξαφναμένος ο τραπέζιτης.

— Ναί.

— Ποιές έδωλημένα σου χιλιάδες;

— Αυτές που σου άφησα πριν φύγω για τὸ Κολμάρ.

— Μου άφησες έδωλημένα χιλιάδες φράγκα πριν φύγεις για τὸ Κολμάρ; Δεν θυμώμαι καθόλου ένα τέτοιο ποάγμα.

— Σου τις παρέδωσα υλίστα μπρος στον ταμιά σου και στο λογιστή σου, οι οποίοι και τις μετρήσαν...

— Δεν έξω τίποτε, φίλε μου, έπε ο τραπέζιτης. Μπορώ μάλιστα να φωνάξω και τους δυο αυτούς υπαλλήλους μου για να εξακριβώσουμε τήν αλήθεια.

Και πράγματι προσέκλεσε άμέσως στο γραφείο του τὸ λογιστή του και τὸν ταμιά του.

— Κύριοι, τους ρώτησε μπρος στο

φίλο του, είδατε τὸν κύριο Κάν να μου παραδώσῃ πρὸς ἑνός μνηός έδωλημένα χιλιάδες φράγκα;

— Όχι, έπεε ο ταμίας.

— Όχι, έπεε κι' ο λογιστής.

— Τὰ βλέπεις, Κάν..., έπεε ο τραπέζιτης. Πληγνίστες, κύριοι.

Ο Κάν, έξω φρενών τότε, βγήκε έξω φωνάζοντας ότι θα πήγαινε να τὸν καταγγείλῃ στή αστυνομία. Βοισκόταν πια στην πόρτα, όταν ο Λεβυ έτρεξε ζοπισμένος του και του έπεε:

— Έλα, Κάν, να σου δώσω τὰ χρήματά σου.

Ο Κάν ανέθηκε τότε και πάλι στο γραφείο του τραπέζιτου, όπου και παρέλαβε τὰ χρήματά του μέχρι τής τελευταίας πεντάρας.

— Μά γιατί μου έκανες όλη αυτή την ιστορία; ρώτησε τότε τὸ Λεβυ.

— Μά δέν τὸ έκανα για σένα, του απάντησε ο τραπέζιτης. Η-βέλα να δῶ, άν μπορώ να βαλίζουμι επί της... τιμότητος των υπαλλήλων μου... *

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΝΥΦΙΚΟ ΦΟΡΕΜΑ

ΥΠΟ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η βαρώνη του έδωσε την άδεια. Δεν είχαν περάσει δέκα λεπτά απ' τη στιγμή που τους, απ' το μέρος που δεν τ' όριζαν, κανονικά βήματα πολλών μαζί ανθρώπων.

Η καρδιά της βαρώνης σφίγγτηκε. Ήταν κάποια περίπολος; Δεν υπήρχε αμφιβολία γι' αυτό.

—Θεέ μου, φιδύρισε, τί θα κάμουμε τώρα;

Και κύτταζε με τρόμο την κ. Αμβρόν.

Μά η κ. Αμβρόν δεν ήταν απ' τις γυναίκες που τ' άκουσαν εύκολα.

—Τρόφετε κοντά μου, φώναξε. Έκεί, εκεί, στον τοίχο, γρήγορα!...

Δέκα βήματα πιο πέρα βρισκόταν ένας μισοκρυμμένος τοίχος. Έτρεξαν γρήγορα και κρυφτήκαν πίσω από αυτόν.

Η μικρή Καικιλία όμως είχε τρομάξει και ήταν έτοιμη ν' αρχίσει τ' αλχημεία.

Η βαρώνη την άρπαξε στην αγκαλιά της και της έπε, σφίγγοντάς την στο στήθος της:

—Μή, παιδί μου!... Για τ' Θεό, μην κλάψης, μη φωνάξεις!...

—Γιατί, μητέρα;

—Γιατί περνούν κακοί άνθρωποι, κόρη μου. Κλείσε τ' αμάτια σου και μη φράζεις. Έγώ, ή μαμά σου, είπα έδω...!

Η Καικιλία υπάκουσε.

Αγκάλιασε τη μητέρα της με τ' αγκάλια της, ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο της κ' έκλεισε τ' αμάτια της φιδύροντας:

—Καλή μου μαμά!... Γιατί να μην είναι μαζί μας ο μπαμπάς; 'Ο μπαμπάς ήταν γενναίος!...

Η βαρώνη έσκυψε και τη φίλησε δακρύζοντας.

Την ίδια στιγμή φάνηκε ναρχεται από τ' μέρος που είχαν άκουσθεί τ' αλχημεία, μια περίπολος.

Οι στρατιώτες πέρασαν μπρος από τον τοίχο ανόπιστοι και τράβηξαν προς την άκρη.

Όταν απομακρύνθηκαν άρκετά, η βαρώνη ανέπνευσε μ' ανακούφιση. Μά άμέσως σχεδόν ψιθύρισε:

—Θεέ μου, λησμονήσαμε πάνω στον τρόπο μας τόν επιστάτη. 'Αν τόν πιάσουν;...

—Μην ανησυχείτε, κ. βαρώνη, είπεν η κ. Αμβρόν. 'Ο επιστάτης σας φαίνεται άνθρωπος δραστήριος. Θα κρυφθή τόν κίνδυνο και θα κρυφθή κάπου...!

Αποφασισαν λοιπόν να μείνουν, για περισσότερη ασφάλεια, στο μέρος που βρισκόντουσαν, όσο ν' αρχίσει ο επιστάτης.

Περίμεναν εκεί μέσα στην υγρή νύχτα, βουβή, ανήσυχη, τρομαγμένη.

Η ώρα περνούσε...

Η μητέρα της βαρώνης είχε ά-

κουμπήσει στον τοίχο και ψιθύριζε βραβεία, κατάρτες έναντι των επαναστατών, εξ αίτια των οποίων υπέφερε όλα αυτά τ' αλχημεία. Αυτή η μεγάλη αρχοντοσύνη, που ήταν συντηγμένη να υπηρετείται από ένα στρατεύμα θαλαμηπόλων.

Η βαρώνη ντ' Μαρισγύ όπόμενε τ' αλχημεία με στωικότητα, χωρίς να βγάλλει λέξη από τ' στόμα της. Η Καικιλία είχε αποκοιμηθεί στην αγκαλιά της. Την κύτταζε με συμπό-

Μπορούμε να φύγουμε; —'Η ακτή ήταν πρό όλίγου άκονα έρημη, απάντησε ο επιστάτης. Πρό μερικόν ώρας λεπτόν κατέβηκε προς την παραλία μια περίπολος. Η βαρώνη σταύωσε τ' αλχημεία της μ' απελπισία.

—Και τώρα; ψιθύρισε.

—Τ' ό πλοίο θα μ' αλχημεία, είπεν η κ. Αμβρόν. Πρέπει ν' αλχημεία κάθε τρόπο. Προσείνω λοιπόν ν' αλχημεία τ' ό εξής: Ν' αλχημεία τ' ό πλοίο ν' αλχημεία τ' ό πλοίο.

Έσκυψε και της φίλησε με σεβασμό τ' ό χέρι...

—Όταν απομακρύνθηκαν άρκετά, η βαρώνη ανέπνευσε μ' ανακούφιση. Μά άμέσως σχεδόν ψιθύρισε:

—Θεέ μου, λησμονήσαμε πάνω στον τρόπο μας τόν επιστάτη. 'Αν τόν πιάσουν;...

—Μην ανησυχείτε, κ. βαρώνη, είπεν η κ. Αμβρόν. 'Ο επιστάτης σας φαίνεται άνθρωπος δραστήριος. Θα κρυφθή τόν κίνδυνο και θα κρυφθή κάπου...!

Αποφασισαν λοιπόν να μείνουν, για περισσότερη ασφάλεια, στο μέρος που βρισκόντουσαν, όσο ν' αρχίσει ο επιστάτης.

Περίμεναν εκεί μέσα στην υγρή νύχτα, βουβή, ανήσυχη, τρομαγμένη.

Η ώρα περνούσε...

Η μητέρα της βαρώνης είχε ά-

κουμπήσει στον τοίχο και ψιθύριζε βραβεία, κατάρτες έναντι των επαναστατών, εξ αίτια των οποίων υπέφερε όλα αυτά τ' αλχημεία. Αυτή η μεγάλη αρχοντοσύνη, που ήταν συντηγμένη να υπηρετείται από ένα στρατεύμα θαλαμηπόλων.

Η βαρώνη ντ' Μαρισγύ όπόμενε τ' αλχημεία με στωικότητα, χωρίς να βγάλλει λέξη από τ' στόμα της. Η Καικιλία είχε αποκοιμηθεί στην αγκαλιά της. Την κύτταζε με συμπό-

Μπορούμε να φύγουμε; —'Η ακτή ήταν πρό όλίγου άκονα έρημη, απάντησε ο επιστάτης. Πρό μερικόν ώρας λεπτόν κατέβηκε προς την παραλία μια περίπολος. Η βαρώνη σταύωσε τ' αλχημεία της μ' απελπισία.

—Και τώρα; ψιθύρισε.

—Τ' ό πλοίο θα μ' αλχημεία, είπεν η κ. Αμβρόν. Πρέπει ν' αλχημεία κάθε τρόπο. Προσείνω λοιπόν ν' αλχημεία τ' ό εξής: Ν' αλχημεία τ' ό πλοίο ν' αλχημεία τ' ό πλοίο.

—Όταν απομακρύνθηκαν άρκετά, η βαρώνη ανέπνευσε μ' ανακούφιση. Μά άμέσως σχεδόν ψιθύρισε:

—Θεέ μου, λησμονήσαμε πάνω στον τρόπο μας τόν επιστάτη. 'Αν τόν πιάσουν;...

λήση απ' τη συγκίνησή της. —'Εμπαρό! είπεν κατόπιν. 'Ο Θεός αλχημεία μ' αλχημεία.

Προχώρησαν προς την άκρη, προηγούμενου τ' ό επιστάτη, κ' έφθασαν στο βράχο τ' ό Διαβόλου, χωρίς ν' αλχημεία κανένα. Στριμώγτηκαν εκεί σε μια σχισμή τ' ό βράχου και περίμεναν.

Τ' ό πλοίο δεν διακρινόταν μ' αλχημεία στο σκοτάδι. 'Οστούς η κ. Αμβρόν έβγαλε ένα μικρό φανάρι, τ' ό άναψε, σκεπάζοντάς τ' ό με τ' ό φουστάνι της γι' αλχημεία ν' αλχημεία τ' ό λάμψη, και άφησε κατόπιν τ' ό φως τόν ν' αλχημεία προς τ' ό θάλασσα.

Σε λίγο ένα άλλο φως άναψε γι' αλχημεία μια στιγμή αντίκρυ τους στη θάλασσα. Ήταν τ' ό σύνθημα τ' ό πλοίου. Τ' ό πλοίο ήταν εκεί, σε λίγο θάλασσε η βάρκα.

Η καρδιάς όλων χτυπούσαν δυνατά.

—Και τώρα, είπεν η κ. Αμβρόν, αλχημεία κάνουμε κ' έμεις την περιπολία μας. Σ' ό, φίλε μου, συμβούλευσε τόν επιστάτη, πήγαινε δεξιά, πούναι περισσότερη ασφάλεια. Έγώ θα τραβήξω αριστερά.

—'Ο Θεός μαζί σας! τούς είπεν η βαρώνη ενώ χωνόντουσαν μέσα στο σκοτάδι. 'Επειτα έδωσε την μικρή Καικιλία στη μητέρα της, γονάτισε κάτω κ' άρχισε ν' αλχημεία τ' ό πλοίο.

Τ' ό λεπτά της φαινόταν πειν κ' όνομα.

Περίμενε ν' αλχημεία τ' ό βάρκα μέσα στο βαθύ σκοτάδι, ν' αλχημεία τόν κρότο τ' όν χυπιών, μ' αλχημεία δεν έβλεπε και δεν άκουγε τίποτα.

Πέρασαν έτσι δέκα λεπτά.

Έξαφνα άκουσε από τ' ό μέρος πούχε τραβήξει ο επιστάτης μια φωνή. 'Επειτα θόρυβο ανθρώπων πουτρεχαν και κατόπιν πολλές φωνές μαζί, άγριες και απειλητικές.

Τρομαγμένη η βαρώνη, άρπαξε την κόρη της απ' τ' ό χέρι της μητέρας της και χώθηκαν, όσο καλύτερα μπορούσαν, στη σχισμή τ' ό βράχου.

Τ' ό συνέβαινε άραγε;

Ήταν η περίπολος, περί αλχημεία δεν υπήρχε αμφιβολία.

Έγαν πιάσει λοιπόν τόν δύστυχο επιστάτη;

Έξαφνα ένας πυροβολισμός ακούστηκε κ' έπειτα δεύτερος και τρίτος.

—Θεέ μου, Θεέ μου, φιδύρισε η βαρώνη, βόηθησε τόν πιστό αυτό άνθρωπο...!

Σε λίγο κάθε θόρυβος έπαψε, άκούστηκαν όμως βιαστικά βήματα από τ' ό αντίθετο μέρος.

Η βαρώνη ντ' Μαρισγύ ήταν έτοιμη ν' αλχημεία τ' ό πλοίο, όταν διέκρινε μέσα στο σκοτάδι τ' ό σιλουέττα της κ. Αμβρόν.

—'Ακολουθεί!

—'Ακολουθεί!

—'Ακολουθεί!

—'Ακολουθεί!

—'Ακολουθεί!

—'Ακολουθεί!

—'Ακολουθεί!

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΦΤΩΧΟ ΟΝΕΙΡΟ

ΤΗΣ ΚΑΜΙΛΛΗΣ ΠΕΡΤ

—Ζερμαίν!

—Φωνάζει με κά-

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Ζερμαίν!

—Φωνάζει με κά-

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Ζερμαίν!

—Φωνάζει με κά-

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Ζερμαίν!

—Φωνάζει με κά-

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Ζερμαίν!

—Φωνάζει με κά-

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Ζερμαίν!

—Φωνάζει με κά-

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

—Μην τόν κατηγορείς, μητέρα,

ΑΠΟ ΤΙΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΕΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΣΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ο θεός Βισνού, ο υιός της παρθένου. Ο ευαγγελισμός της θεάς παρθένου Χαά-Σού. Ο θεάνθρωπος των Κινέζων και το μαρτύριό του. Πώς ο Πλάτων προανήγγειλε την έλευσι του Χριστού. Οι θρύλλοι των Βουδδιστών. Ο Ζωροάστρης και η ειρήνη της γης. Οι θρύλλοι της Έλληνικής μυθολογίας. Περσέας, Προμηθεύς, Ηρακλής κλπ. κλπ.

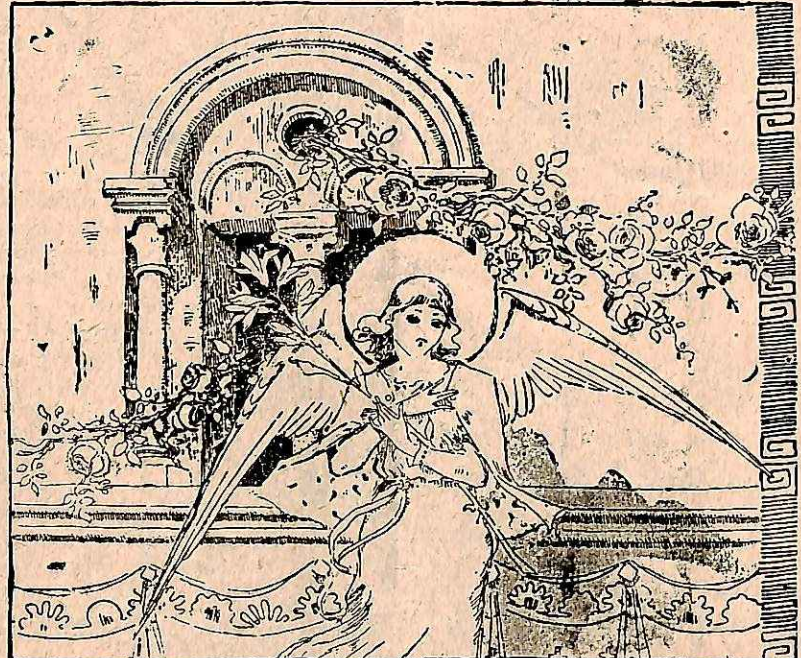
Η επικράτεια της χριστιανικής θρησκείας στους ιουδαϊστές ιδίως λαούς, οφείλεται κατά πολύ στο ότι την έλευσι του Μεσίου την είχαν προφητεύσει πολλά χρόνια πρό της Γεννήσεως του ο προφήται των Εβραίων και ότι η γέννησις, ή ζωή και ο θάνατος του Χριστού επαβεβαίωσαν τελείως τις προφητείες αυτές.

Το περίεργο όμως σχετικάς είνε ότι τις προφητείες αυτές για την έλευσι του Μεσίου δεν τις συναντούμε μόνον στα ιερά βιβλία των Εβραίων. Τις βρίσκουμε και σε όλες ανεξαίρετες τις μυθολογίες των λαών της Ασίας και της Ευρώπης, ή όποιες, μολοντί διαφέρουν ουσιακά μεταξύ των, συμφωνούν όλες στο σημείον πού κάνουν λόγο περί της έλευσεως ενός σωτήρος της ανθρωπότητος.

Έτσι, όταν οι πρώτοι Χριστιανοί ιεραπόστολοι έπληγαν στις Ινδίας για να διαδώσουν το Χριστιανισμό, οι Ινδοί δεν παραξενεύτηκαν καθόλου, όταν τους είπαν ότι ο Θεός κατέβηκε στη γη και έλαβε ανθρώπινη μορφή. Κι αυτό γιατί και ο δικός τους ο Θεός, ο Κρίσνα, του οποίου ή θρησκεία επεκράτησε στις Ινδίας άρκετους αιώνες πριν από την έλευσι του Χριστού, παρουσιάζει πολλές όμοιότητες με τον προαναγγελλόμενον Μεσσία των Εβραίων, ο όποιος ένοσσευότανε στον πρόσωπο του Ιησού Χριστού. Ένα μάλιστα από τα άρχαιότερα ιερά ποιήματα των Ινδών, το «Μπάρτα Χάστραμ», γράφει σχετικάς: «Στην πόλι Σκαμπελάμ θα γεννηθή ένας ιερέας, και αυτός θα είνε ο Θεός Βισνού Γιεζουντός. Θα γεννηθή από μια παρθένο και με το όνομα Κρίσνα θα γυρίση τον κόσμο για να τον λυτρώση από την άμαρτία».

Επίσης και στην Κίνα αναφέρεται ο ίδιος σχεδόν μύθος για την ενανθρώπιση του Θεού πώς σωτηρίαν του κόσμου. Σύμφωνα με τον μύθον αυτόν ή μητέρα του Θεού Φο-χι, ή θεία παρθένο Χαά-Σού, αποκοιμήθηκε μιά νύχτα στην ακροθαλασσία. Ένδι όμως κοιμόταν, την περιέβαλλε ένα ούρανό τόξο και ύστερα από δώδεκα χρόνια γέννησε ένα γυιό. Όταν έγινε τριάντα ετών, ο γυιός αυτός γεμάτος από θεία έμπνευσι και βέβαιος πως είχε μια άνωτερη άποστολή να εκτελέση, άρχισε την θρησκευτική διδασκαλία του. Εδίδασκε την ήθική και την έξαγνισμό του ανθρώπου, για να μπορεί μετά το θάνατό του να περάση από την ταραχώδη θάλασσα της ζωής («Όρτοσάγκι») στην ήμερη άκτι της αιωνίας ειρήνης και να αποκτήση την ύψιστην μακαριότητα, την Νιό-δάννα.

Όλα τα ιερά θρησκευτικά βιβλία των Κινέζων όμολογούν για την μυστηριώδη εμφάνισι του Θεανθρώπου αυτού.

ώστε έκαναν μεγάλη εντύπωσι στον Ρουσσώ. «Στην εικόνα πού δίνει ο Πλάτων για τον Δίκαιο—γράφει στον «Αλμυλίο του—ζωγραφίζει πιστά τον Ιησού Χριστό!».

Και τώρα άς πάμε στους γείτονες των Κινέζων, στους Θιβετιανούς. Και σ' αυτούς ο Βουδδισμός είνε μιά από τις επικρατέστερες θρησκείες. Οι ιερείς λοιπόν του Θιβετ πιστεύουν ότι ο Βουδδας είνε ή ένσάρκωσις του Θεού Κίο-Σέι, του δευτέρου προσώπου της Άγίας Τριάδος των, και ότι γεννήθηκε κατά υπερφυσικό τρόπο από μια ευσέδη βασίλισσα.

Σχεδόν όμοια είνε και ή παράδοσι των Καλμύκων για την ένσάρκωσι του Θεού των Σιγκαριών. Αυτός έδίδαξε για μητέρα του μια έγκλετη και εύσεδη παρθένο, την Μααχένα. Την

ώρα πού ή Μααχένα κοιμόταν, ο Θεός μπήκε μέσα της από το δεξί της αυτί και μετά έννέα μήνες ήρθε στο φώς κανονικά όπως γεννιούνται όλοι οι άνθρωποι. Οι ιερείς των Καλμύκων, όταν έμαθαν την ύπερφυσική αυτή γέννησι, πήγαν και προσκύνησαν το νεογέννητο και του προσέφεραν διάφορα δώρα και άρώματα.

Επίσης τα ιερά βιβλία των Πάρθων γράφουν για την έλευσι στη γη του Θεού των Ζωροάστρη: «Θά γεννηθή αυτός ο αναμάρτητος, τον καιρό πού όλος ο κόσμος θα τον αναμένη με αγωνία και οι νόμοι του θα φέρουν τη χαρά στη γη. Χάρις σ' αυτόν το άρνι και το λιντάρι θα πίνουνε μαζί νερό».

Επίσης στο ιερό βιβλίο «Βενιδιάδ»

γράφει: «Ο Θεός Ζεύς με μιά θνητή γυναίκα (για να λύση την κατάσταση πού βαρύνει τους άμαρτωλούς ανθρώπους), όπως λέει ο Ήσιόδος, κάθι μόνον τον Προμηθέα σώζει ο Ηρακλής, αλλά και τον Θεσέα τον ίδιον λυτρώνει από τα δεσμά του θανάτου και τον φέρνει πάλι στο φώς της ζωής!».

Τέλος, έπάνω στο όρος Οίτη, βρίσκεται ο μεγαλειότερος ήσος της Έλληνικής μυθολογίας άδικο θάνατο από εκείνους τους όποιους αγαπούσε. Την στιγμή του θανάτου του ο ήσος σκοτιέται. Η ψυχή του καθαρίζεται κι' απολυτρώνεται με την φωτιά από το θνητό περιβλήμα της. Κά τέλος, ο Ηρακλής, μέσα σ' ένα σύννεφο ανυψνύεται από την πυρά πρὸς τον ούρανό, όπου ο πατέρας του ο Ζεύς τον καθίζει στα δεξιά του.

Οι Ρωμαίοι δεν είχαν αποκλειστικώς δική τους μυθολογία, γιατί είχαν παραδεχθή την Έλληνική. Το περίεργο όμως είνε—και αυτό το αναφέρει ο ιστορικός Σουετώνιος—ότι κατά την έποχή της γεννήσεως του Χριστού έγιναν στη Ρώμη διάφορα σημεία πού προφήτευαν την γέννησι ενός μεγάλου βασιλέως. Πολλοί έδλεπαν στον ήλιο τους, ότι ο Ζεύς κατέβαζε στη γη ένα αγόρι δεμένο από μια χρυσή αλυσίδα, ο δε Ίούλιος Μακάριος αναφέρει ότι λίγους μήνες πριν από τη γέννησι τ ο υ α υ τ ο υ ο ρ α τ ο ρ ο ς Α υ γ ο υ ο σ τ ο υ ν ε σ τ μιά πλατεία της Ρώμης έγινε ένα φαύμα, το όποιον οι ιερείς εξέγησαν, ότι εσήμαινε τη γέννησι ενός βασιλέως για τον Ρωμαϊκό λαό. Το φαύμα αυτό έκανε μεγάλη εντύπωσι σε όλους και ή σύγκλητος επρότεινε να σκοτωθών όλα τα άγόρια πού θα γεννιόντουσαν εκείνο το χρόνο. Έπειδή όμως πολλοί συγκλητικοί έντυχε να έχουν τις γυναίκες τους σ' ένδιαφέροντα κατάστασι και καθένας τους ήλπιζε πως θα ήταν αυτός ο πατέρας του μέλλοντος βασιλέως, γι' αυτό ή πρότασι αυτή της σύγκλητου δεν έγινε δεκτή.

Ακόμη και στις χώρες του Βορρά βρίσκουμε τον μύθο για την έλευσι του

Χριστού

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ακούμε να μιλούνε συχνά για την Τεχεράνη της Περσίας, για το Ντέλι των Ινδών και γι' αυτήν ακόμη τη Ρώμη και να περιγράφουν με θαυμασμό τα παλαιά τους μεγαλεία και τις λαμπρότητες. Μά καμιά από τις περιφημες αυτές πολιτείες δεν θα μπορέσει ποτέ να μάς δώση μιά ιδέα του τί ήταν ή Βαβυλών τον καιρό πού την κατείχαν οι Μουσουλμάνοι.

Τα μεγάλα δώματα των λευκών μαρμαρίνων τεταμένων της φανόρτουσαν από μακριά στον ταξιδιώτη σαν βουνά από χιόνι και ή σκαλωμένης πλάκας των στοών, των κρεμαστών της κήπων, λαμπροπούσαν κάτ' από τον φλογερό ήλιο της Ανατολής.

Στην Βαβυλώνα, εκείνη την εποχή, όλοι οι ποιηταί ήταν πλούσιοι κι' όλοι οι πλούσιοι μεγαλόδοχοι. Ήσαν τόσο αφάνταστα μεγαλόδοχοι, ώστε τα παιδιά των πτωχών έπαιζαν βάλους με πολύτιμες πέτρες και έπαιζαν με δίσκους από μαράμαρι.

Όλες ή γυναίκες πάλι ήταν τόσο ωραίες, τόσο άκαταμάχητα ωραίες, με έσοκλαπτο το πρόσωπό τους, όλοι οι άγγελοι έπεφταν κάτω στη γη!

Εκείνη την εποχή λοιπόν ζούσαν στη Βαβυλώνα δυο άνθρωποι πού ήταν έξ' ήσου περίφημοι σ' όλη τη μεγάλη αυτή πολιτεία, ο φιλόσοφος Αμπού-Σίνα και ο άχθοφόρος Χαμερέχ.

Ο Χαμερέχ, ήταν ένας γίγαντας, προικισμένος με καταπληκτική δύναμι. Μέσ' στο πλατύ του χέρι και τα πιά βαρεία άκόμη φορτία δεν έζύγαν, ήταν περισσότερο από σαπυρόφουσκες. Όλοι μέσα στην πόλι δεν έκαναν άλλο, παρά να μιλούν για τα έξαιετικά του άνδραγαθήματα.

Ο μεγάλος αυτός θόρυβος, πού γινόταν για τον Χαμερέχ, έφθασε και σ' αυτιά του Σουλτάνου, ο όποιος θέλησε να τον γνωρίση και τον προσκάλεσε στο παλάτι του.

Τον δέχθηκε σε μιά επίσημη άκροάσι του, καθισμένος στο σκαμνί ενός θρόνου του, και έχοντας δεξιά του το μεγάλο του Βεζύρη και αριστερά του το φιλόσοφο Αμπού-Σίνα.

σωτήρας της ανθρωπότητος και ο μύθος αυτός είνε τόσο βαθειά έντυπωμένος στην ψυχή του λαού, ώστε εξακολουθεί ακόμη να ύψίσταται και στην χριστιανική εποχή.

Έτσι στους γεωμετρικούς μύθους συναντούμε τον Σινγκριοντι, ο όποιος σκότωνε τον φοβερό δράκοντα και τότε έλως έγινε ο ίδιος θύμα των κακών ανθρώπων.

Έτσι βλέπουμε, ότι ή ιδέα της σωτηρίας της ανθρωπότητος από έναν άγνο άτακτο άπεσταλμένο του Θεού, βρίσκεται σε όλες τις θρησκείες των λαών και της Ανατολής και της Δύσεως και ή ιδέα αυτή ήταν τόσο ζωτανή και τόσο ζορη, ώστε και μετά την εμφάνισι ακόμη του Χριστού επί της γης, ο μύθος για την έλευσι του λυτρωτού εξακολουθούσε ακόμη να ύψίσταται.

ΤΟ Γ' LAURENT DE RILLE

την πρότασι μου...

Ο άχθοφόρος δεν άπάντησε τίποτε.

Χαμογέλασε ειρωνικά και πλησίασε το μικρό μεταξωτό σακκούλακι. Έπειτα το έπιασε με το μικρό του δάχτυλο και θέλησε να το σκρώση....

Μά το σακκούλακι ούτε καν μετακινήθηκε από τη θέση του.

Τότε ο Χαμερέχ το έπιασε και με τα δυο του χέρια και άρχισε να το τραβάει με όλη του τη δύναμι. Μά το σακκούλακι... Το σακκούλακι ήταν σ' αλήθεια άσκηστο...

Επαλώθηκε κατόπιν κατά γης για να το σπρώξει, πιέζοντας το με το στήθος του. Μά τίποτε... τίποτε... Το σακκούλακι δεν είχε μετακινήσει ούτε τρίχα...

Έτσι, από δυο ώρων άπεγνωμένους προσπάθειες, ο κολοσός, έξαντλημένος, κατάρκτος, άπληρσιμένος, σπάζοντας όλοκληρος από ιδρώτα, σηκώθηκε και μούγκρισε:

—Δεν μπορώ πια... Δεν μπορώ... Απόκαμα... Προτιμώ να χάσω το όπιοις ήξερα να μαντεύη τις σκέψεις των ανθρώπων, κατ'άδελφότητά μου...

Και, ανασπινοντας μιά σιτιμή, έπρόσθεσε:

—Μά τί είν' αυτό το πράγμα πού ύπάρχει μέσ' στο καταρμένο αυτό σακκούλι και πού είνε τόσο βαρύ, ώστε να μην μπορώ να το μετακινήσω!...

—Ω, πάνσοφε Αμπού-Σίνα, πές το μου και θα σου προσφέρω τή χίλια χρυσά νομίσματα πού λένε σακκούλι, την έβλεπα στα πόδια σου και είπες στο Χαμερέχ:

—Αφ'ότι με νά δοκιμάσω κι' εγώ τη δύναμι σου. Αν πετύχη και αυτή, τη φορά, θα σου δώσω το δαχτυλίδι μου. Είν' ένα φυλαχτό πού όποιος το έχει, μπορεί κ' έξουσιάζη όλα τα πνεύματα του

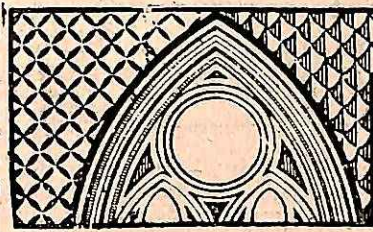
αυτού πού το έχει... Αν το άπο-πώσω, θα σου κτήσης, θα σε κάνη πιά δυνατό κι' εσύ να κτήσης την Αϊσά...

Και τούδεις την Αϊσά, πούλς Πρόκτινι, λοιπόν να μετακινήσης το τριανταφυλλένιο αυτό σακκούλακι απ' τα πόδια του θρόνου.

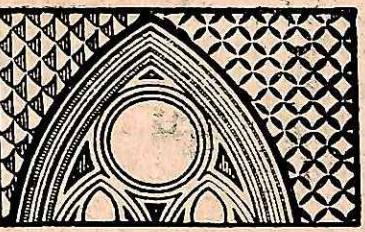
Ο άχθοφόρος έτρεξε άμέσως στους κήπους και έζωσε όλόκληρο τον πόρο με σκοινιά από άπαλι. Έπειτα του στο μέτωπό του και είπες:

—Ο πάνσοφος Αμπού-Σίνα, θέλω να διασκεδάση εις βάρος του πτωχού Χαμερέχ και τον κοροϊδάσω... Γιατί το κάνει αυτό;

—Όχι! Όχι! φώναζε ο σοφός. Μιά άω σοδαρώτα... Μά πως δεν θέλεις να δεχθής

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΚΑΠΡΙΤΣΙΟ

γιατί στην Ανατολή ή τιμητική θέσι βρίσκεται πάντοτε πρὸς τ' αριστερά.

Και ο μεγάλος Βεζύρης είπε τότε στον άχθοφόρο:

—Χαμερέχ, ξέρεις τη μεγάλη πόρτα του παλατιού. Είνε καμωμένη από τριπλό ξύλο κέδρου και είνε κλεισμένη μ' έξη κλειδωνίες και όχτω σιδερένιες άμπάρες. Αν κατορθώσης και την παραβίαση, θα σου δώσω χίλια χρυσά νομίσματα.

Ο άχθοφόρος, χωρίς το παλιό, είνε καμωμένη από τριπλό ξύλο κέδρου και είνε κλεισμένη μ' έξη κλειδωνίες και όχτω σιδερένιες άμπάρες. Αν κατορθώσης και την παραβίαση, θα σου δώσω χίλια χρυσά νομίσματα.

Ο άχθοφόρος, χωρίς το παλιό, είνε καμωμένη από τριπλό ξύλο κέδρου και είνε κλεισμένη μ' έξη κλειδωνίες και όχτω σιδερένιες άμπάρες. Αν κατορθώσης και την παραβίαση, θα σου δώσω χίλια χρυσά νομίσματα.

Ο άχθοφόρος, χωρίς το παλιό, είνε καμωμένη από τριπλό ξύλο κέδρου και είνε κλεισμένη μ' έξη κλειδωνίες και όχτω σιδερένιες άμπάρες. Αν κατορθώσης και την παραβίαση, θα σου δώσω χίλια χρυσά νομίσματα.

Ο άχθοφόρος, χωρίς το παλιό, είνε καμωμένη από τριπλό ξύλο κέδρου και είνε κλεισμένη μ' έξη κλειδωνίες και όχτω σιδερένιες άμπάρες. Αν κατορθώσης και την παραβίαση, θα σου δώσω χίλια χρυσά νομίσματα.

Ο άχθοφόρος, χωρίς το παλιό, είνε καμωμένη από τριπλό ξύλο κέδρου και είνε κλεισμένη μ' έξη κλειδωνίες και όχτω σιδερένιες άμπάρες. Αν κατορθώσης και την παραβίαση, θα σου δώσω χίλια χρυσά νομίσματα.

Ο άχθοφόρος, χωρίς το παλιό, είνε καμωμένη από τριπλό ξύλο κέδρου και είνε κλεισμένη μ' έξη κλειδωνίες και όχτω σιδερένιες άμπάρες. Αν κατορθώσης και την παραβίαση, θα σου δώσω χίλια χρυσά νομίσματα.

Ο άχθοφόρος, χωρίς το παλιό, είνε καμωμένη από τριπλό ξύλο κέδρου και είνε κλεισμένη μ' έξη κλειδωνίες και όχτω σιδερένιες άμπάρες. Αν κατορθώσης και την παραβίαση, θα σου δώσω χίλια χρυσά νομίσματα.

Ο άχθοφόρος, χωρίς το παλιό, είνε καμωμένη από τριπλό ξύλο κέδρου και είνε κλεισμένη μ' έξη κλειδωνίες και όχτω σιδερένιες άμπάρες. Αν κατορθώσης και την παραβίαση, θα σου δώσω χίλια χρυσά νομίσματα.

Ο άχθοφόρος, χωρίς το παλιό, είνε καμωμένη από τριπλό ξύλο κέδρου και είνε κλεισμένη μ' έξη κλειδωνίες και όχτω σιδερένιες άμπάρες. Αν κατορθώσης και την παραβίαση, θα σου δώσω χίλια χρυσά νομίσματα.

Τούδεις την Αϊσά πούλς Πρόκτινι, λοιπόν να μετακινήσης το τριανταφυλλένιο αυτό σακκούλακι απ' τα πόδια του θρόνου.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε εξαίρετικώς καλές τιμάς παλαιά βιβλία και ολοκληρωμένους χειρόγραφους παλαιά και εικόνες (χαλκογραφίας, λιθογραφίας κ.τ.λ.). Επίσης περιοδικά έκδοθέντα μέχρι το 1900, έφημερίδας, βιβλία έξων γλωσσών κ.τ.λ. κ.τ.λ. Πληροφορια στα γραφεία μας.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Τα καπελλάκια που φορούν την εποχή αυτή ή κομψές Παρισινές, ήνε χαριτωμένα μπουνιέ, καμωμένα από φέτρ και γκρό-γκραίν, ή από ψάθα ενκουστέ με μοτίφ βελούδινα.

— Επίσης συνήθιζανται τελευταία στο Παρίσι και καπελλάκια ε-φαρμοστά στο κεφάλι: και γτραπέ, που έχουν πίσω στο στέρο ένα μεγάλο φρόγκο από σατέν, ή από μα-λακό παφά.

— Τα μικρά αυτά καπελλάκια συ-νοδεύονται συνήθως από ένα λεπτό κυματιστό βέλο, ελαφρώς άν φόρμ.

— Για το βράδυ, ή τελευταία ν ο υ δ ω τ έ ε ί ν ε καπελλάκια πολύ εφαρμοστά στο κεφάλι: από λεπτό υ-φασμα, κεντημένο με πούλιες και με στράς.

— Ένα πούλινο βέλο (άν-φόρμ), προσαρμοσμένο πίσω στα βραδυνά αυτά καπελλάκια, σκεπάζει το στέρο και πέφτει με χάρη ως στους ώ-μους. Τα χαριτωμένα αυτά καπε-λλάκια, που τόσο κολλοκρούουν την φανταστική, έχουν λανταρισθεί από τον γνωστόν Παρισινό Οίκον «Φι-λίπ και Γκαρσόν».

— Τώρα με τα τέλη του Μαΐου, θα κάνουν την εμφάνισή των και καπέλλα καμωμένα ολόκληρα από ψάθα, αρκετά μεγάλα ή φόρμας «χλό».

— Αργότερα δε ακόμη θα φορε-θούν πολύ, με ανάλογες τουαλέτες, καπέλλα μεγάλα από δαντέλλα, από τούλι, και από ψάθα δαντελωτή και διαφανή.

— Τα καπέλλα θα φορούνται το άπογευμα μαζί με ελαφρές τουαλέ-τες.

— Για το πρωί πάλι θα είναι «άν-δον» τα ψάθα κλό, και τα καπέ-λλα από λινό με αρκετά μεγάλα και χαμηλά μπού.

— Το καλοκαίρι θα είναι πολύ της μόδας για το πρωί και φορεματάκια λινό, τα οποία κρατούν τόσο δρα-σερό το σώμα κατά τις μεγάλες ζέ-στες.

— Με τα λινά αυτά φορέματα πη-γαίνουν πολύ και όμορφες, επίσης λινές, άσορτί.

— Το πιο μοντέρνο άνσάμπλ, που συνήθιζεται τώρα στο Παρίσι, είναι το εξής: Φόρεμα από κρέπ-τε-σιν μαύρο, έμπορμε με κίτρινα σχέδια, γαρνιρισμένο με γιαντάδακι και ζαμπά από άσπρη ζωζέτ και έπανωφόρι χωρίς κρόν, από λεπτό κίτρινο λινά, φοδραρισμένο με το ίδιο κρέπ-ντε-σιν του φορέματος.

— Ένα μεγάλο μπουκέτο από λουλου-δάκια, μαύρα και κίτρινα, κρυφώνε-ται στην άριστερό ώμο του έπανω-φοριού. Μία καπέλλιν δε από κίτρινο μαλακό φέτρ, συμπληρώνει το γα-ριτωμένο αυτό άνσάμπλ. Η καπέ-λιν ε ί ν ε εντελώς άγανθιστή και μόνο ντραπάρειται ιδιόρρυθμα από μπρό δέξιν. Το άνσάμπλ αυτό είναι μοντέλο του Παρισινού οίκου Παπού.

— Τα καλοκαιρινά έπανωφόρια θα

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

Η ΝΕΕΣ ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΕΣ

- α). Φόρεμα βραδυό κεντημένο με χάνδρες κρουστάλλινες
β). Φόρεμα βραδυό κεντημένο με χάνδρες μαύρες.
γ). Φόρεμα και καπέλλο άπογευματινό, γαρνιρισμένο με χάνδρες άσορτί.
δ). Φόρεμα και καπέλλο άπογευματινό, γαρνιρισμένο με σειρές χάνδρινες.

είναι χωρίς γιαντά και με μανίκια με την άλλη, ώστε ν' αποτελούν πλατεία κάτω.

— Τα περισσότερα από τα έπα-σειρές αυτές θα σχηματίζουμε στα φορέματά μας δια-φόρων σχεδίων άμισμαίν, γιαντά-δες, φρόγκους, ζώ-νας, και σχέδια μπλεζό, που θα μοιάζουν σαν έν-κουστέ από βρα-σσα χάνδρινες, έ-πάνω στο φόρεμα.

— Επίσης κορ-δέλλες σκεπασμέ-νες από τις λε-πτες και πυκνές αυτές χάνδρινες σειρές, θα γαρνί-ρουν ολόγυρα και τις καλότερες των καλοκαιρινών κα-πέλλων μας.

— Θα έδομε ά-κόμη και τσάντες άσορτί, κεντημέ-νες με ύμους χάνδρες, που θα σχηματίζουν δια-φορα γεωμετρικά σχέδια.

— Σε φορεμα-τάκια άπογευματι-νά ή π β, μαύρο κρέπ, πηγαινέ-θα γαρνίσουν γιαντά-κι και ζώνη από άσπρες χάνδρες.

— Σε φόρεμα

πίλι από υφασμα έμπορμε, πηγαινέ-μπορτούρα από χάνδρες χρωματι-στές, άσορτί με τα χρώματα του φο-ρέματος.

— Επίσης σε φόρεμα μαύρο από κρέπ-ζωζέτ, πηγαινέουν θαυμάσια άμισμαίν και μανίκια από άσπρη ζωζέτ, σκεπασμένη όλη με σειρές από λευκές χάνδρες.

— Και για τουαλέττα τέλος βρα-δυνή, είναι μία πρώτης τάξεως γαρ-νιτούρα χυμεισμένη από κορσάζ και μπορτούρα κάτω στη φούστα από κρουστάλλινες γυαλιστερές χάνδρες.

— Θα έδομε όμως και φορέματα από λεπτό λινά, γαρνιρισμένα με γκαλόν, σκεπασμένα ολόκληρα με χάνδρες.

— Το καλοκαίρι, ή νεαρές δεσποί-νιδες θα φορέσουν φούστες με τσιρά-τες από υφασμα μονόχρωμο και μπλεζές με κοντά φουσκωτά και σουρωτά μανίκια, από υφασμα έμ-πνιμέ.

— Κατά το έφετεινό καλοκαίρι: θα έγουμε μεγάλη ποικιλία μανικιών.

— Έτσι θα έδομε μανίκια μα-κρυά, γαρνιρισμένα μέχρι το άγκυ-νι με ένκουστασιόν από δαντέλλες με κουμπιά με πλισέ, με μικρά βο-λάν, με διαφόρων σχεδίων ντεκούπ, κ.τ.λ.

— Θα έδομε άκόμη μανίκια στε-νά, σφιχτά εφαρμοσμένα στο νέρι, και μανίκια πλατεία και άνοιχτά κάτω.

— Θα είναι πολύ «άν-βόγκ» και τα κοντά και φουσκωτά μανίκια, και τα μακρυά μανίκια, τα ίσια έπάνω και φουσκωτά κάτω.

— Θα έδομε όμως και έφεται: άρκετά φορέματα εντελώς χωρίς μα-νίκια, πρό πάντων σε φορέματα βρα-δυνά.

— Άρκετά άπογευματινά φορέμα-τα θα έχουν άμισμαίν και μανίκια μακρυά δαντελωτά.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΙΑ

Κατά τα πρώτα χρόνια της Άν-ταβασίλειας, ο Άνδης καθήγητής Λου-δοβίκος Ρός, ο οποίος έζηματίσσε πρώτος καθήγητής της άρχαιολογία-στο Πανεπιστήμιο του Όθωνος, σε κάποιο ταξίδι του κατέλασε σ' ένα μοναστήρι της Στερεάς Έλλάδας.

Μετά το δείπνο έβρισαν την κου-δέντα με τον ήγούμενο, ο οποίος έν-διαφερόταν πολύ για τα πολιτικά και σε μία στιγμή, μ ή υποδύνταε νά κρατηθή, τόν έρώτησε:

— Δεν μού λές, τί είναι αυτή ή... Άντιβασίλειά; Μήπως είναι καμιά συγγένισσα του βασιλέα;

ΚΥΡΙΑ!!!

Αί κυρίες, κηλί-δες και πάχη του προσώπου εξαφανί-ζονται ριζικώς ΜΟ-ΝΟΝ δια των γρησί-ων επιδέσμων εκ κ α-ου τ σ ο υ κ Radio Actif.

TOY DOCTEUR MONTEIL PARIS

Του Πανεπιστημίου Παριίων
Ο ΚΟΡΣΕΣ δλόκληρος εκ θερα-πεινικού καουτσούκ RADIO - ACTIF, καταργεί την πολυσυρκί-αν και τας παραμορφώσεις του σώ-ματος.

Ο ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΣ, εκ του ι-δίου καουτσούκ, τονώνει και επι-φέρει ταχέαν σμίκρυνσιν των μα-στόων.

Η ΛΟΞΙΟΝ ΤΟΝΙΔΕΡΜΑ, ά-ναζωογονεί τους πλιπτοντας μαστούς.
ΤΑ ROBUSTENE PILLS, δια την ανάπτυξιν του στήθους.

Ζητήσατε κατάλογον δωρεάν.

Α. ΣΚΑΛΙΑΡΗΣ

Άγ. Κωνσταντίνου 12—Άθήναι

ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΚΠΟΡΣΕΙΣ

Έλληνικά Κρέπ-ντε-σιν των 110, δ πήχ.

Ζωζέτ έξτρα ποιότη. των 110

Φουλάρια έμπορμε των 85

Έλληνικά φουλάρια των 60

Έλληνικά Κρέπ Σατέν (μονα)

Βουαλάζ (έμπορμε) των 25 δ πήχ.

Βουαλάζ (μπορδούρ) τδ φόρεμα των 1 80

Μουσουλινίτ των 17 δραχμ.

Κρέπ - Πρις των 22

Βατίστα έσωρούχων των 15

Δεχ. 75

75

60

40

22

15

95

11 1/2

16

9 1/2

ΜΑΥΡΟΣ & ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΑΙΟΛΟΥ 75^B

ΔΙΑΜΟΡΦΩΤΗΣ ΡΙΝΟΣ
"Ορθόδοξο"
Αποκρίσματα έγχρημέ-
ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ ΔΩΡΕΑΝ
ΣΚΑΛΙΑΡΗΣ-Άγ. Κωνσταντίνου

ΠΩΛΕΙΤΑΙ πιάνο Γερμανικόν

TRAUTWEIN — BERLIN

λόγω άναχωρήσεως εις τδ έξωτε-
ριχόν άντι δραχμών μόνον 20.000.
Πληροφορία εις τὰ Γραφεία μας.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Νά βάψετε μόνη Σας τὰ περ-
σινά Σας φορέματα με Γερ-
μανικώς βαφάς μάρκας

ARTI

και θα γίνεουν έντελώς και-
νούργια.

Αί βαφαί ARTI πωλούνται
εις τὰ Φαρμακεία και τὰ
Έμπορικά της συνοικίας σας
εις 50 μωδέρνους χρωματι-
σμούς.

Γεν. Άντιπρόσωπος:
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Άθήναι,
Λέκα 21α.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Έξοχός Διοικητικός. Έπί δε-
καετίας Ένταλκτος της Βι-
σσύτης Κλητικής τδ πατριάρ-
κ Γεωργ. Φανερού Δέχεται καθ'
έκαστην ώδή Κεραλάρας 80.
Όροι 8-11 π. μ. και 4-7 μ. μ.
Άρκετά τηλεφ. 7-82 (Παλάτι).

Ζ. ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΣ και ΖΑΧ.
Ν. ΣΥΜΕΩΝ. Βιβλιοδετικά και
τυπογραφικά έργασια. Όδός Λέ-
κα 20. Άθήναι.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Του ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

(Σελίδες μέγ. σχμ. 640. Τιμή έσωτ. δρ. 60, έξωτ. δρ. 80).

Ο «Καπετάν Φάντασμα», έργον μυστηριώ-
δες, αλθιματικώτατον, περιπαθέστατον, πλη-
ρες δραματικών και τραγικών έπεισοδίων, έξε-
λίσσεται εις την Ίσπανίαν κατά την έποχην
του Μ. Ναπολέοντος, περί τον πύργον ενός ευ-
νοούς, επί του οποίου βαρύνει ή σκληροτέρα
μοίρα.

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Του ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Σελίδες 424. Τιμή έσωτ. δρ. 30, έξωτ. δρ. 40).

Διά τον «Καπετάν Βρυκόλακα» δέν χραι-
ζεται άλλη σύστασις εις όσους δέν τον έχουν
διαβάσει, παρά να έρωτήσουν έναν πού να τον
έδιάβασεν όταν έδημοσιεύη εις τδ «Μπουκέ-
το». Διά τον «Καπετάν Βρυκόλακα» μπορούμε
να πούμε ότι έδημιούσε την μεγαλειέταν επι-
τυχίαν εξ όσων μυθιστορημάτων έδημοσιεύθη-
σαν ως τώρα στην Έλλάδα.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡ-ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ

Του ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ

(Δύο τόμοι. Έκαστος τόμος έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20).

Ένα από τὰ άθάνατα έργα της φιλολογίας
είναι και αί «Περιπέτειαι του Πύμ», αί όποια
έχουν μεταφρασθή εις όλας τας γλώσσας του
κόσμου. Ένα τραγικό ταξίδι στον Νότιον Πό-
λον, πού των τραγικών μυστηρίων τού όποιου
παλαίον σκληρόν άγώνα οι ήρωες του ρωμάν-
τζου, γραμμένο από έναν των μεγαλειέτων
ποιητών του κόσμου.

Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

Του ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΖΑΚ

(Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30).

Μέσα στις σελίδες της «Πληγωμένης Καρ-
διάς» περιγράφεται ένα τρυφερώτατον ειδύλ-
λιον μεταξύ μίας κόρης και τού εξαδέλφου της,
με βασανιστήν των δυο αυτών άγνων έραστών
τον σκληρόν και άφαντάσως φιλάργυρον πα-
τέρα της κόρης.

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΤΩΝ

Του ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

(Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30).

Η «Σφιγή των Πάγων» είναι τδ άριστού-
γημα τού μυθιστοριογράφου των παραδόξων
ταξιδίων Ιουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομα-
κτικό, πολύπλοκον, κρατεί άπ' άρχής μέχρι
τέλους αδιάπτωτον τδ ένδιαφέρον τού αναγνώ-
στου.

Η ΣΟΝΙΑ

ΤΗΣ ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ

(Σελίδες 150. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20).

Αισθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο
από την τρυφεράν Γκρεβίλ, έκτυλίσσεται μέ-
σα στους κύκλους των ευγενών της Ρωσίας,
των όποιων μ' έξαιρετική λεπτότητα περιγρά-
φει την ζωή και τὰ έθιμα.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Του ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

(Σελίδες 120. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20).

Περιεργώτατον και τρομακτικώτατον μυθι-
στόρημα, τού όποιον κρατεί άπ' άρχής μέχρι τέ-
λους εις συνεχή άγωνίαν τον αναγνώστην με
την δραματικήν πλοκήν του και τδ μυστήριόν
του, τδ όποιον μένον εις τδ τέλος διαφωτίζε-
ται.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

ΤΗΣ ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

(Σελίδες 100. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20).

Η Λάγκερλεφ είναι ή μεγαλειέτα συγγρα-
φής τού αιώνα μας και έχει βραβευθή με τδ
Παγκόσμιον Βραβείον Νόμπελ. Αυτό μόνον
δύνатаί να έγγυηθή διά την «Κόρη του Μεγά-
λου Βάλτου», ή όποια είναι άληθής άριστού-
γημα.

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Του ΜΥΡΖΕ

(Σελίδες 183. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20).

Η «Μονμάρτη» είναι τδ άριστούργημα της
ρωμαντικής τέχνης, γραμμένο από τον άθάνα-
τον συγγραφέα των «Μποέμ». Η ζωή των φοι-
τητών στο Παρίσι, οι έρωτές των, ή φτώχειες
των περιγράφονται με δραματικότητα εις τας
σελίδας της «Μονμάρτης».

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ

(Σελίδες 136. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20).

Ένα μικρό Άθηναϊκό μυθιστόρημα, γραμμένο μ' έξαιρετική τέχνη
και χάρη, γεμάτο αίσθημα και ένδιαφέρον.

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ

Του ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ

(Σελίδες 48. Τιμή έσωτ. δρ. 5, έξωτ. δρ. 8).

Σμυρναϊκό διήγημα τού αποθανόντος Έλληνος λογοτέχνου, τδ ό-
ποιον διακρίνει ή ποιητική του περιγραφή, ή εύχάριστη πλοκή του και
τδ βαθύ του αίσθημα.

Θέλουμε κι' εμείς
ένα Γραμμόφωνο.

ΣΤΑΡΡ

Από λέγε όλοι όσοι θέλουν ν' αποκτήσουν ένα καλό γραμμόφωνο το όποιον συνδυάζει
την χαμηλήν τιμήν με την τελείαν απόδοσιν και μοναδικήν κομψότητα.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ ΜΗΝΙΑΙΑΣ ΔΟΣΕΙΣ

ΠΑΡΑ ΤΗ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΟΔΟΣ ΦΙΛΩΝΟΣ 48

ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ: ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 22Α

ΠΑΤΡΑΙ: ΡΗΓΑ ΦΕΡΡΕΙΟΥ 84

Και παρὰ τείς Ἀντιπροσώποις της εἰς ὅλας τὰς ἄλλας πόλεις τῆς Ἑλλάδος